

ПОРЕДИЦА *ПРОМЕНИ*

Къде е островът на истинския живот?

5

ЕЛИЗАБЕТ Д'АНАР

ЛЯТОТО НА ПЕПЕЛЯШКА

Най-четената поредица за тийнейджъри в САЩ

ЕЛИЗАБЕТ Д'АНАР ЛЯТОТО НА ПЕПЕЛЯШКА

Превод: Мария Петрова

chitanka.info

Откакто баща ѝ напуска семейството си и спокойния живот на спокойния остров Пери, Ан мечтае да посети големия град. Затова, когато получава покана да отиде в Сиатъл и да прекара лятото с новото семейство на баща си, тя приема. Единственият човек, който ще ѝ липсва, е верният ѝ приятел Райън.

Скоро Ан открива, че животът в града не е такъв, какъвто си го е представяла. Баща ѝ рядко се задържа у дома, съпругата му се държи враждебно с нея, а доведените ѝ сестри я възприемат като нежелана натрапница. Но лятото на Ан е спасено от появата на Филип Конрад. Той ѝ показва непознати страни от живота на Сиатъл и бързо спечелва доверието и любовта ѝ.

Към края на ваканцията Ан разбира, че ѝ липсват остров Пери и Райън. Тя трябва да направи своя избор между два свята и две момчета, които живеят в тях.

ПЪРВА ГЛАВА

Беше студено априлско утро. Проливът кипеше под надвисналото облачно небе. Воят на вятъра беше оглушителен. Ан Уайт тъкмо се опитваше да издърпа коша за ловене на раци, когато огромна вълна разтърси малката лодка и капакът на съда се стовари върху палеца ѝ.

— О! — изпищя тя. — Райън! Помогни ми да измъкна това нещо!

Той хвана въжето и изтегли коша на дъното на лодката.

— Охо! Погледни само! — ентузиазирано възкликна най-добрият ѝ приятел, Райън Харт. Той умело извади шестте гърчещи се червеникави раци от коша и ги постави в една метална кутия.

Ан засмука прескрипания си палец и се загледа в развълнуваните води.

— Какво стана? Отново ли си удари пръста?

Тя нищо не отвърна, само обгърна тялото си с ръце, за да се предпази от студа. Вълните се разбиваха в стените на лодката. Маратонките ѝ бяха съвсем прогизнали. Вече почти не чувстваше ушите си, а натежалата ѝ от сол коса я удряше по лицето.

— Хайде да се прибираме — нетърпеливо каза Ан. — Студено ми е, гладна съм, освен това този лов ми омръзна.

— Остана ни да проверим още три коша, съдружник — безгрижно ѝ напомни Райън и посочи към поплавъците, подскачащи на повърхността на водата.

— Добре, само час по-скоро да си тръгваме.

Ан отиде до другия край на лодката и дръпна металната корда, за да запали мотора. Обикновено сутрешната проверка на кошете за ловене на раци заедно с Райън ѝ харесваше. Всеки ден, щом нямаше буря и слънцето огрееше водите на пролива, двамата потегляха към кошете и прибираха улова, а после го продаваха на рибарския магазин на остров Пери. След като приключе, Ан се прибираще у

дома, вземаше си душ, яхаше велосипеда си и бързаше да пристигне в училището преди осем и половина.

Но днес беше сряда и Райън не бързаше. Ан направи всичко, което беше по силите ѝ, за да приключат по-бързо с работата и затова суетенето му наистина я дразнеше. Всъщност днес всичко в него я дразнеше — керемидено червените му гащета с полепнали по тях сламки, високият му бумтящ смях, видът му досущ като на Арнолд Шварценегер, отличните му оценки по математика. Идеше ѝ да го изхвърли през борда.

— Задава се още една сочна мръвка — доволно отбеляза Райън и изтегли последния кош от водата. — Погледни онази жена там — заговори той на мятащия се зад решетките рак. — В лошо настроение е.

— Стига, Райън — сопна се тя и отново дръпна металната корда. Този път моторът забръмча. — Искам да си вървя. Омръзна ми да се занимавам с това. Ти също ми омръзна.

Райън извади рака и го пусна при другите раци в кутията.

— Знаеш ли, Ан, забелязвам, че откакто получи наградата на губернатора нещо те притеснява. Какво става? Може би ние, бедните островни момчета, вече не сме достатъчно добри за теб?

Ан срещна нетърпеливия поглед на сините му очи и усети, че я изпълва разкаяние. В края на краищата Райън беше най-добрият ѝ приятел. Приятелиха се още докато бяха в трети клас и от този момент нататък станаха неразделни. Райън беше този, с когото тя се състезаваше в училище, този, който прогонваше лошите ѝ настроения. Той я разбираше.

— Извинявай, Райън — Ан зарови пръсти в гъстата си руса коса и заби поглед в покритото със солена вода дъно на лодката. — Това няма нищо общо с теб. Аз просто... просто... — вдигна очи и срещна загриженото му лице. — Може би просто трябва да се махна от този малък остров — промълви тя накрая.

Райън кимна замислено. Тъмно русата коса се разпиля по челото му. Ан имаше право. Той разсеяно сложи нова стръв в коша, захвърли го обратно в морето и се провикна, без да обърне внимание на думите ѝ:

— Желая ви всичко хубаво. Приятна закуска.

Ан очаквателно го загледа. Той закопча блузата си и измъкна хладилната чанта изпод седалката.

— Имаш островна треска, това е. Вземи този сандвич с бекон и яйце ще те накара да се почувстваш по-добре — Райън й подаде един пакет.

Ан седна в лодката, облегна се назад и провеси дългите си крака навън. Беше вързала дългата си сламено руса коса и беше си сложила синя бейзболна шапка. Имаше огромни зелени очи, решителна брадичка и бузи, които порозовяваха като ягода, щом останеше по-дълго време на студа. Майка й казваше, че е красива, но Ан не смяташе за необходимо да обръща голямо внимание на външността си, след като нямаше кой да я забележи.

Днес носеше обичайния си широк сив пуловер, сини джинси и високи до коленете гумени ботуши. Тя лакомо заби зъби в сандвича и се загледа в остров Пери и в надвисналите над него дъждовни облаци.

— Само погледни този остров, Райън — въздъхна тъжно тя. — Седем километра дълъг и три километра широк. Дали има и сантиметър от него, който да не сме изследвали?

— Няма — гордо отвърна Райън. — Били сме във всяка ферма, във всяка овощна градина, във всяка гора и заден двор. Не е останал камък необърнат. А като твой официален асистент в изследванията от миналата есен смея да твърдя, че някои камъни сме ги преобръщали дори по два пъти.

Ан се разсмя. Миналата есен училищният ѝ проект беше да напише кратка история на остров Пери и Райън ѝ беше помогнал в проучването на някои исторически детайли. Когато разработката беше готова, майката на Ан — едната от двете учителки в училището на острова — я изпрати в историческото дружество на щата. Там я отпечатаха и се получи малка книжка. Тя, заедно с високия резултат от годишните тестове ѝ донесоха специалната награда на губернатора.

— Когато миналата седмица отидох в столицата, за да присъствам на специалната церемония по връчването на наградите, това беше първото ми напускане на острова от осем месеца насам — мрачно каза Ан. — Да беше видял всички онези хора в Олимпия, Райън!

— Да, всички онези официални костюми и властни походки — разбиращо кимна приятелят ѝ.

— Не, нямах предвид това — прекъсна го Ан. — Имаше момчета и момичета на нашата възраст от всички краища на щата. Знаеш, че награда получихме сто души. Беше много забавно да се приказва с някои от тях. Едно момиче беше композирало симфония, която училищният им оркестър изпълнил. Това никога не се е случвало на остров Пери. Има толкова много интересни неща... но аз съм вързана тук.

— За мен например — пошегува се Райън.

— Ти не си проблем — Ан обхвана с поглед познатото румено лице и жилаво тяло. Ти и майка ми сте източниците на здрав разум за мен.

Райън я погледна. Очите му бяха сини като небето и разположени близко едно до друго. Това придаваше на лицето му объркано и насмешливо изражение, дори когато той не се шегуваше.

— Обзалагам се, че си прекарала чудесно в Олимпия. Направо те виждам как през пет минути кокетно отмяташ назад русата си коса. Харесва ти цялото внимание, което си получила в залите на властта.

— Млъкни, Райън — Ан отмести очи встрани и се опита да мисли за друго. Не понасяше Райън да я дразни. — Нека да отидем в Европа или някъде другаде — замечтано промълви тя. — Или да избягаме в града.

— Няма начин. Откъде ще вземеш пари за такова нещо? От майка си с нейната учителска заплата ли?

Ан сви рамене:

— Не знам. Мисля, че бих се съгласила да отида дори в някой пансион, само и само да избягам от тукашното еднообразие. Дори дребни неща са в състояние да ме побъркат. Като сивия шлифер, който госпожа Лавин толкова години не смъква от гърба си. Мога да ти го опиша със затворени очи. Липсващото копче. Висящия от подгъва конец. Дали не се побърквам? Защо толкова се дразня?

— Защото всеки ден е едно и също. Искаш госпожа Лавин да се появи в клас, облечена в червено кожено яке за разнообразие — отвърна Райън.

Ан се изкикоти, смачка салфетката си на топка и я запрати към приятеля си.

— Тя преподава страхотно, но е единствената ни учителка — обясни Ан. — Освен това ми омръзна майка ми всеки ден да наднича в

класната ни стая. Също и Кърк Лански, който от първи клас стои пред мен със забит в чина нос.

Устните на Райън весело трепнаха:

— Забрави да споменеш за отвратителния навик на Ингрид Лански да полива рибния си сандвич с шоколадов сироп.

— Отвратително! — изпищя Ан и сви юмруци. — Тя прави това от пети клас! Не мога да го понасям! Ще се задуша, ако не се махна от тук!

— Хей, чакай! — прекъсна я Райън. — Зная, че животът на острова не е прелест, но чак пък толкова!

— Животът навън е прекрасен, Райън — настоя Ан. — Хората в големите градове се занимават с важни и интересни неща и имат възможност да използват мозъците си.

— И какво, например, правят? — полюбопитства Райън.

— Добре, ще ти дам пример, щом искаш. Когато бях в Олимпия, говорих с едно момиче, което следващото лято ще започне работа към представителството на ООН в Ню Йорк. Друго момче пък е участвало в организирането на летния Шекспиров фестивал в Сиатъл.

Райън театрално вдигна очи към небето:

— Какво толкова? Те просто са използвали въображението си. Което не означава, че ти си по-малко талантлива от тях.

— И аз така смятам — отвърна Ан. — Само че как да направя нещо интересно, след като не се срещам с никого на този пуст остров?

Райън затвори хладилната чанта и каза:

— Хей, погледни от друг ъгъл. Това лято на острова може да пристигне някой нов човек. Така ще имаме и друг обект за обсъждане, освен майка ти и нейния приятел.

— Не ме карай да започвам отново с това — възкликна Ан.

— Не съм те карал! — възрази Райън.

— Том е чудесен и прочие — завърши Ан, — но напоследък започвам да се чувствам излишна. Излизат заедно от шест месеца и изглеждат изцяло погълнати един от друг. Объркващо е. Искам да кажа, че аз съм тази, която би трябвало да си има приятел. На шестнадесет години съм и нормално би било аз да ходя на срещи, а майка ми да стои вкъщи и да се притеснява за мен. Само че се получава обратното. Тя излиза, а аз я чакам да се върне и се притеснявам за нея.

Райън сложи ръце на раменете ѝ.

— Знаеш ли какво? Тази вечер ще те изведе навън. Първо ще си приготвим нещо за хапване в микровълновата фурна. После ще вземем колата на баща ми, ще пуснем парното, за да се запотят стъклата, така че никой да не ни познае, и ще направим няколко луди обиколки на острова.

— Райън... — закиска се Ан.

Той повдигна брадичката ѝ и закачливо я погледна в очите.

— Помисли си за предложението ми, хубавице — после сви рамене и пъкна опаковката от сандвича си в чантата. — Хайде, да тръгваме. Нали искаше да се прибираме?

Ан отново се опита да запали мотора и този път успя. Насочи лодката към малкия залив, където стояха закотвени лодките на хората от острова и където се намираха магазина и пощата. Облаците бяха почнали да се разсейват. Ан свали шапката си и остави вятъра да разрошва косата ѝ. Пред очите им се появиха няколкото малки къщички, накацали по брега. Пристанището беше претъпкано с различни видове плавателни средства. Докато успеят да намерят свободно място за своята лодка, априлското небе съвсем се проясни и стана яркосиньо.

Ан се чувстваше значително по-добре след разговора си с Райън. Помогна му да завърже лодката за пристана и да отнесе улова в магазина на Алис. После се сети, че майка ѝ я беше помолила да прибере пощата.

— Почакай да проверя пощенската кутия — каза тя и бързо излезе от рибния магазин, а Райън продължи да си бърби с продавачката.

За по-малко от минута Ан стигна до пощата и набра шифъра на тяхната пощенска кутия. Взе купчината писма и надникна през прозорчето на пощенската служителка:

— Добро утро, Ърл. Изглежда днес времето ще бъде слънчево.

— Наистина ще бъде чудесно — отвърна ѝ един приятен глас.

Ан здраво стискаше пощата, докато двамата с Райън летяха към дома ѝ със скутера.

— Благодаря ти, че ме докара — каза Ан и слезе на брега. — Благодаря и за това, че ми помогна да се освободя от напрежението си.

Райън заби поглед в краката си.

— Само не изчезвай нанякъде, преди да си известила стария си другар.

— Няма — обеща тя, махна му с ръка и се отправи към разположената върху ниска скала с изглед към морето къща, в която живееше. В далечината се виждаше голяма лодка, леко плъзгаща се по блестящата повърхност на водата.

— Здравей, мамо — Ан затвори вратата зад гърба си и се отпусна на пода пред камината. Събу влажните си маратонки и размърда пръстите на краката си.

— Здравей, скъпа. Имахте ли късмет тази сутрин?

Майка ѝ беше в кухнята, чуваше се как кълца зеленчуци. Пригответе специална вечеря, защото беше поканила Том на гости. Както дъщеря ѝ, така и Джил Уайт беше висока и слаба, с дълга руса коса и свеж тен на лицето. Приличаше повече на студентка, отколкото на учителка с шестнадесетгодишна дъщеря.

— Да — отвърна Ан, прелиствайки един каталог, пристигнал по пощата. — Хванахме осем рака.

— Има ли поща за мен?

— Чакай да видя — Ан отмести встрани плетивото на майка си и куп вестници, и се опъна на канапето. — Ами... Има един каталог за еротично бельо, който, както всички знаем, си поръчала ти.

— Не съм, глупаче — запротестира майка ѝ.

В този миг Ан зърна един бежов плик. Беше адресиран до „Госпожица Ан Р. Уайт“. Отдолу се четеше името на подателя: „Адвокатска кантора на Уайт, Конрад, Шмид, Пъркинс, Хейуърт и Робъртс, Паджит Тауър — 22, етаж 65, Сиатъл, окръг Вашингтон“.

Сърцето на Ан лудо заби. Писмото беше от баща ѝ. Тя се загледа в елегантно напечатаното върху плика име и прокара пръст по хартията. По цялото ѝ тяло полазиха тръпки. Гърлото ѝ се сви. Баща ѝ беше напуснал остров Пери, когато Ан беше бебе. Всяка Коледа тя и майка ѝ отиваха в града, за да обиколят заедно с него празнично украсените магазини, но от последната им среща бяха минали доста години. Тогава Ан беше на осем години и носеше къси бели чорапки и лачени обувки. Онази Коледа той ѝ беше подарил един огромен плюшен мечок, който Ан все още държеше върху леглото си.

Скоро след последната им среща баща ѝ се беше оженил повторно и визитите и писмата му секнаха.

— Нещо интересно? — чу се гласът на майка ѝ.

— Да — развълнувано отвърна Ан. — Има писмо от татко.

Рязането на зеленчуци внезапно престана. Секунда по-късно майка ѝ влетя в стаята, като бършеше ръце в една кухненска кърпа.

— Това е чудесно, Ан — меко каза тя. — Няма ли да го отвориш?

Ан мълчаливо разкъса плика и извади напечатания на пишеща машина лист.

Писмото започваше със „Скъпа Ан...“, следваха поздравления за спечелената награда (майка ѝ му беше писала за това в едното от двете задължителни за годината писма). Той се извиняваше, че е загубил връзката с нея заради честите си пътувания през последните години, свързани с международната му адвокатска практика. Но сега вече можеше да си позволи да прекарва повече време у дома.

Баща ѝ пишеше:

„Преди да е минало още повече време, защо не помислиш върху едно предложение? Каним те да прекараш лятото в Сиатъл — с мен, съпругата ми Патси и дъщерите ѝ. Зная, че галериите, театрите и музеите ще ти харесат. Както вероятно знаеш, заварените ми дъщери Даниел и Моника са на твоята възраст. Всяко лято те много се забавляват и мисля, че със сигурност ще ги обикнеш.“

Ан привърши с четенето и сгъна писмото.

— Кани ме да прекарам лятото в Сиатъл — провикна се към кухнята тя.

Междувременно майка ѝ се беше върнала към работата си.

— Това е чудесно, скъпа — спокойно отвърна Джил Уайт.

— Той има къща с размерите на олимпийски стадион.

— Да, баща ти е много добре финансово — тя влезе в стаята и седна до дъщеря си. — И е много умен, като теб.

— Не, мамо, не съм като него. Приличам на теб — очите на Ан се напълниха със сълзи.

Отговорът на майка ѝ я беше разстроил. Как можеше да е толкова спокойна? Баща ѝ ги беше изоставил. Нима това писмо не ѝ напомняше за начина, по който се бяха отнесли към тях двете?

— О, скъпа. Радвам се, че баща ти се е сетил да ти пише. Време е да го опознаеш. Изглежда, че и той е готов да те опознае.

— Крайно време беше, не мислиш ли? — Ан измъкна една книжна салфетка от кутията на масата и издуха носа си.

— Да — тихо отвърна майка ѝ. — Време е.

— Но какво да му кажа? Може би: „Гледай ти, татко, радвам се, че най-после намери време да помислиш и за мен. Осем години наистина не са чак толкова много, нали?“ Защо внезапно изпитва необходимост да бъде част от живота ми? Той никога не е бил тук, когато съм имала нужда от него.

— Мисля, че ще се справиш — притисна я към себе си майка ѝ. — Дай му шанс.

— Не зная — прошепна Ан и заби поглед в подгъва на джинсите си. Внезапно ѝ хрумна ужасната мисъл, че майка ѝ иска тя да замине през лятото, за да може да прекарва повече време насаме с Том.

Ан дълбоко пое въздух и се опита да се успокои. Въпреки всичките ѝ страхове, това беше възможността, за която мечтаеше. Това беше шансът ѝ да се махне от острова, да се потопи в живот в града и да проучи всички възможности, които той предлага.

— Предполагам, че ще ми хареса да се откъсна за известно време от острова, но не мога да си позволя да прекарам цяло лято без работа. Уредила съм да работя на три места — в библиотеката, в лабораторията и при чистенето на омарите.

— Не се тревожи за парите — успокои я майка ѝ. — Ще се справим.

Из цялата къща се носеше миризма на лазаня. Ан подреждаше масата за трима. Червена карирана покривка, блестящи чаши за вино, свещи.

— Ан, би ли сложила няколко чинии със салата в хладилника, за да бъде салатата студена и свежа, когато дойде време да я ядем? — провикна се майка ѝ от спалнята.

Ан се обърна и започна да търси чиниите. Знаеше, че на Том му е все едно дали салатата ще бъде студена или не, но майка ѝ държеше всичко да бъде направено както трябва, когато го очакваше.

Въпреки че романът им я дразнеше, Ан харесваше Том. Беше биолог-изследовател в Лабораторията по морска биология на остров Пери. Радваше се, когато той им гостуваше, а тази вечер присъствието му щеше да я откъсне от мрачните мисли за баща ѝ. Том вечно беше в добро настроение и можеше да измисля истории практически от нищо, защото можеше да види изключителното и в дребните неща от живота, както често обичаше да казва майка ѝ.

— Има ли някой вкъщи? — чу се гласът му откъм вратата. — Здравсти! — поздрави я той и влезе в кухнята. — Мирише страхотно.

— От лазанята е.

Том ѝ подаде бутилка вино. Сините му очи закачливо блестяха зад стъклата на очилата му. Беше подстригал червеникавата си брада и изглеждаше особено спретнат с изгладената си синя риза, пъхната в джинсите.

— Сядай — Ан го заведе във всекидневната и му посочи масата. — Мама все още се приготвя.

— За какво? — весело попита Том. — Та това съм просто аз.

— Кой е казал, че се приготвяме за теб? — шеговито отвърна Ан. — Може би тук сме свикнали да се преобличаме всеки път, щом дойде време за вечеря — тя също беше облякла новото си розово поло специално за случая.

— Много цивилизовано ми звучи — отвърна той и взе книгата, която Ан четеше. — Това го правят в „Гордост и предрасъдъци“.

— Точно така — изкикоти се Ан.

Докато Том разлистваше книгата, тя крадешком го наблюдаваше. Последния път, когато беше дошъл на гости, той и майка ѝ бяха решили да играят шах след вечеря. Ан си беше легнала, преди играта да свърши, а на сутринта, когато се събуди, ѝ се беше сторило, че входната врата внимателно се затваря. Дали беше прекарал нощта у тях?

— Здравей, Том — Джил Уайт се появи. Носеше красива бяла блуза и широка пола на цветя.

— Здравсти. Хей, да не е някой специален случай? Изглеждаш превъзходно — Том леко я целуна.

— Благодаря. Готова ли е вечерята, Ан?

Ан видя как майка ѝ обгръща кръста на Том с ръце и побърза да излезе от стаята. Сети се, че винаги, когато той беше тук, тя трябваше

да се измъква навън — сякаш пречеше.

След няколко минути се появи на вратата с димящата лазаня в ръце. С облекчение установи, че Том е зает да налива вино в чашите, а майка ѝ — да сервира салатата.

— Днес Ан получи писмо от баща си — каза майка ѝ, когато насядаха около масата и започнаха да се хранят.

— Кани ме да прекарам лятото с него и с новото му семейство в Сиатъл — обясни Ан.

— Това е чудесно, Ан — вдигна вежди Том. — Ще отидеш ли?

— Ами... — бавно започна тя. — Признавам, че съм малко любопитна. Не съм го виждала от осем години...

Майка ѝ докосна ръката му.

— Пиша на Джим на всеки шест месеца, но отдавна не бяхме получавали вест от него. Той пътува...

— Били са твърде млади, когато са се оженили — прекъсна я Ан.

— Така ли? — криво се усмихна Том. — А може ли да попитам коя е идеалната възраст човек да надене хомота?

Ан погледна към майка си, която се беше облегнала назад и развеселено ги слушаше. Стори ѝ се, че двамата ѝ се подиграват. Джил никога не се беше отнасяла с нея като с дете, преди Том да се появи.

— Тридесет и пет, ако въобще е необходимо да се прави — твърдо отвърна тя.

— Тридесет и пет! — възкликнаха майка ѝ и Том в един глас.

— Тя ще остави след себе си много разбити сърца, Джил — отбеляза Том и поглади брадата си.

Ан сви рамене.

— Така ще имам време да завърша колеж, да попътувам из света, да напиша някоя книга и да започна добра кариера. Освен това тогава все още ще бъде възможно, ако пожелаея, да имам деца.

— Искрено се надявам, че ще можеш да включиш и бебе в претовареното си разписание — пошегува се Джил.

Ан не понасяше, когато майка ѝ се държеше така, сякаш не я взима на сериозно.

— Не мога да си представя, че ще се омъжа веднага след колежа, както сте направили вие с баща ми, а после да се преместя на някой самотен остров някъде в небитието.

— Но аз обичах професията си — Джил ентусиазирано бодна с вилицата си едно парче лазаня. — А на баща ти действително му харесваше да работи върху книгата си.

— Е, накрая все пак му стана ясно каква пустош е тук — отвърна остро Ан.

Майка ѝ остави вилицата си, а Том неловко се размърда на стола си.

— Живеем добре, Ан — внимателно подхвана Джил. — Може за баща ти това място да е било пустош, но за мен никога не е било.

Ан хвърли поглед към Том, който отново поглаждаше брадата си, и предизвикателно каза:

— Както знаеш, баща ми завърши право и преуспя.

— Това, което разбирам...

Джил въздъхна и зарови с вилицата из лазанята си:

— Мисля, че Джим беше неуморен и имаше нужда от повече оживление край себе си. Първо се прибираше през уикендите... но накрая се разделихме. Нали знаеш...

Ан забеляза, че погледът на майка ѝ омекна, когато се насочи към Том. Настъпи потискащо мълчание.

— Има ли желаещи за десерта? — тя шумно отмести стола си назад и започна да разчиства масата. Отново беше дошло време да се оттегли в кухнята. Мислеше си, че те ще обсъдят неочакваното желание на баща ѝ да се завърне в нейния живот, но за няколко секунди разговорът се беше прехвърлил върху чувствата на майка ѝ.

— Направила съм кейк, ако някого го интересува.

— Нека да го изядем навън — предложи Джил и излезе на терасата.

Ан нарязва кейка на големи парчета и сложи кафето. Надникна през прозореца. Том и майка ѝ стояха облежнати на парапета и наблюдаваха залеза. Джил се смееше на нещо, което той ѝ разказваше.

Ан въздъхна и пъкна ръце в джобовете си. Гледай я как се кикоти като ученичка! Нямах ли най-сетне да порасне и да започне да се държи като възрастна? Някога майка ѝ е била отлична студентка, била е в състояние да постигне всичко, което си поиска... Вместо това се е погребала тук, на остров Пери.

Ан си спомни за по-миналото лято. Тогава беше четиринадесетгодишна. Двете с майка ѝ разчистваха сутерена и Ан

откри една прашна кутия с университетска диплома и редица други документи в нея: наградата на Чарлз Маршал за показани отлични знания по английска литература, президентската награда за високи постижения в областта на историята.

— Мамо — беше казала тя, — погледни всички тези документи. Никога не си ми разказвала за това.

— О, да — майка ѝ се беше засмяла. — Бяха като пържените картофи. Едно парченце никога не ми беше достатъчно!

Ан отново погледна през прозореца. Сега Джил и Том се гъделичкаха.

Пържени картофи? Майка ѝ я окуражаваше да се бори за отлични оценки и да напише разработката, а своите собствени постижения преценяваше колкото парченца пържени картофи. Случката в сутерена не излизаше от главата ѝ. Помнеше разочарованието, което беше изпитала, когато Джил затвори кутията и я сложи на един рафт. Сега разочарованието ѝ се превърна в гняв.

Майка ѝ можеше да постигне нещо. Защо трябваше да замъква съпруга и детето си тук? Какво правеше Ан на този остров, далеч от всичко, което наистина имаше значение?

Тя извади чашите и ги сложи върху кухненския плот. Всички казваха, че е съвсем като майка си, но грешаха. Беше се метнала на баща си — той беше този, който искаше да живее пълноценно живота си. Беше разбрал, че на остров Пери няма място за човек с мозък и го беше напуснал. А ето, че сега искаше да измъкне и нея от тук.

С нарастваща решителност Ан взе подноса и се отправи към вратата. Нямахше повече да мисли за това. Вече знаеше, че ще отиде в Сиатъл.

ВТОРА ГЛАВА

Ан седеше сковано до майка си в тяхната тойота, докато фериботът ги отнасяше към Шейн Айлънд. След по-малко от час щеше да се качи на самолет за първи път в живота си, а след два часа щеше да се срещне с баща си след осемгодишна раздяла. Тя облегна лакът на отворения прозорец и се опита да се отпусне.

В сравнение с остров Пери, Шейн Айлънд беше като оживена столица — един главен областен град. Имаше банка, няколко магазини за плодове и зеленчуци, три магазина за дрехи, железарски магазин и летище.

Внезапно Ан почувства нещо влажно и топло върху лицето си.

— Ах! — извика тя. — Престани, Плато. Махни се от лицето ми — опита се да отблъсне назад дребната ловджийска хрътка на Том. — Трябваше ли да вземаме това куче с нас?

— Съжалявам, Ан, но онзи трън трябва да се извади от лапата му, а единственият ветеринар в района е именно тук.

— Добре, добре — Ан погледна към майка си. Косата ѝ беше силно опъната назад, а тъмните очила, които слагаше, когато шофираше, бяха паднали ниско на носа ѝ.

Скоро щеше да бъде сама, помисли си Ан. Далеч от живота на малкия остров, където всички се познават. Далеч от романа на майка ѝ и Том. Беше въпрос на часове да се окаже в големия град, в една елегантна къща с хора, които наистина знаеха как да живеят...

Когато приближиха аерогарата, стомахът ѝ се сви. За да повдигне самочувствието си, тя отново погледна новите си джинси и прелестния ръчно плетен пуловер, който майка ѝ беше подарила за рождения ѝ ден. В една мъчителна секунда разбра, че облеклото ѝ беше неподходящо. Сутрешните плътни облаци се бяха разпръснали и по всичко личеше, че денят ще бъде слънчев.

Майка ѝ я погледна и се усмихна.

— Не съжаляваш, че отиваш, нали? — подразни я тя.

— О, мамо.

— Е, надявам се, че ще прекараш чудесно лято — неуверено каза Джил.

— Надяваш се?!

— Не зная, Ан. Сигурна съм, че ще се забавляваш, но всичко ще бъде толкова различно от това, на което си свикнала.

— Ще го понеса.

— Добре — отвърна майка ѝ и насочи колата към празното място на паркинга. — Хайде, Ан. Ще ти помогна с багажа.

Тя отвори вратата. Плато изскочи навън и хукна из паркинга. Ан въздъхна и проследи с поглед кучето и майка си, която го гонеше.

— Плато! — изкрещя Джил.

Ан затвори очи. Прекалено беше изнервена от предстоящото пътуване, за да помогне на майка си в гонката. Замисли се върху последните думи на Джил. В Сиатъл нещата щяха да бъдат различни. Ами ако не свикне? Ако доведените ѝ сестри не я харесат? Ако не намереше общ език с баща си? Тя прехапа устни и се загледа през зацапаното предно стъкло на колата. Стомахът ѝ отново се сви.

Унесена в мисли, Ан не чу приближаващите към колата стъпки. Внезапно нещо оранжево и гърчещо се залепи на стъклото пред нея. Тя изпищя и уплашено вдигна ръце.

— Хей, успокой се, това е само ракът Пойндекстър, моят прощален подарък — чу се познат глас. Ан се обърна и видя насреща си усмихнатия Райън. — Така няма да забравиш за... За всичките хубави мигове, които сме преживели заедно — довърши той.

— Много ти благодаря, Райън. Уплаши ме до смърт — Ан прибра червения рак в чантата си и излезе от колата. — Какво правиш тук? Мисля, че вече си взехме довиждане с теб.

Той я погледна с блестящите си очи. Ан въздъхна и го прегърна.

— Татко и аз дойдохме с моторницата — обясни приятелят ѝ. — Искаше ми се да видя новата лодка на Харви, а тъй като татко искаше да преодолее махмурлука си, той се съгласи на тази разходка. Разбрах, че сме много близо до летището и затова помолих Харви да ни обслужи за няколко минути с камиона си.

Ан погледна към синия пикап в края на паркинга. Бащата на Райън улови погледа ѝ и помахаше. Тя му отвърна и се обърна към Райън.

— Нали каза, че вече е спрял да пие?

— Да, но отново започна.

Ан не знаеше какво да каже, затова нежно докосна рамото му.

— Ан? — Райън срамежливо сведе поглед. — Просто исках да ти кажа, че наистина...

— Райън! — Джил водеше Плато обратно към колата. — Колко хубаво, че дойде!

— Здравей! — отвърна момчето, без да отмества очи от Ан. Тя усети, че ѝ пъха някакъв малък пакет в джоба, но не ѝ се щеше да го притеснява с някакви коментари за това.

— Хей — тихо каза той, — надявам се, че ще намериш... това, което търсиш.

Ан го измери с поглед. Не можеше да разбере какво става. Беше облечен в снежнобяла фланелка и нови джинси и не се държеше така, както обикновено. Тя забеляза непознато изражение на лицето му. Имаше чувството, че е дошъл на летището, за да ѝ каже нещо важно. Но въпреки, че на нея наистина ѝ се щеше да поприказват, сега нямаше време.

— Благодаря, Райън — топло се усмихна тя. — И не позволявай на баща си да започва отново, нали?

Изражението му си остана непроменено.

— Добре, Ан.

Най-накрая Джил стигна до колата с вързания на верижка Плато.

— Трябва да се опитам да вкарам това куче обратно в колата — каза задъхано тя. — Но вие двамата можете да отидете на касата и да заверите билета.

— Добре — кимна Ан.

Райън взе чантите ѝ и с бърза крачка се отправи към терминала. Ан бутна стъклената врата на нечистата чакалня на аерогарата и директно се насочи към гишето. Подаде билета си. Жената в червена униформа написа нещо на него. Райън търпеливо стоеше от едната ѝ страна и чакаше.

— Ще бъдете на място 2-А — любезно я информира жената. — Качваме се на самолета веднага и след десет минути излитаме.

Ан нервно хвана билета си и се огледа за майка си.

— Ето ме! — Джил се втурна в залата.

Ан погледна Райън и силно го прегърна.

— Довиждане, Райън — обърна се към майка си и обви ръце около талията ѝ. — Довиждане, мамо.

Внезапно изпита непреодолимо желание да забави тръгването поне за малко. Врълетяха я стотици въпроси, свързани с баща ѝ. Майка ѝ щеше да отговори на всичките, стига да можеха да седнат и да си поприказват.

Само че беше твърде късно.

Ан закопча предпазния колан и облегна глава назад. Не можеше да проумее как беше допуснала всичките тези седмици да отлетят, без да проведе един дълъг разговор с майка си. Трябваше да я разпита подробно за баща си, за това, което се беше случило с брака им и за хиляди други неща. Но всяка минута беше запълнена с училището, годишните изпити, лова на раци с Райън, подреждането на багажа...

Беше прекарала цялото останало време в мечти за промяната в живота ѝ, която щеше да ѝ донесе лятото. А и майка ѝ нямаше време за приказки...

През кръглото прозорче Ан видя как старата им кола излиза от паркинга и се насочва към вътрешността на града. Джил дори не можеше да изчака нейното отлитане. Беше прекалено заета. Двамата с Том бяха прекалено заети.

Напоследък те прекарваха повече време заедно. Представяше си какво щеше да стане сега, когато вече нямаше да се пречка в краката им. Щяха да се возят на лодка и да наблюдават китовете, без да се налага да канят и нея. Потръпна при мисълта, че ще прекарат цялото лято заедно в къщата. Нима Том не разбираше, че майка ѝ е малко стара да се държи като влюбена тийнейджърка? Щеше ѝ се да е доволна заради Джил, но не можеше да престане да смята връзката им за нелепа.

Самолетът набра скорост и се откъсна от земята, насочвайки се на юг. Ан проточи шия, за да види бледите очертания на остров Пери.

— До скоро, остров Пери — прошепна тя.

Спомни си за пакета, който Райън беше пхнал в джоба ѝ на прощаване. Извади го и нещо сребристо падна в скута ѝ. Беше нежна сребърна верижка, със закачена на нея мъничка сребърна лодчица. Ан я разгледа на светлината на прозореца. Лодката беше досущ като тази на Райън. В пакета имаше и бележка, на която пишеше:

„Ще ми липсваш, Ан.

С обич, Райън.“

Ан въздъхна и окачи верижката на врата си. Какво го беше накарало да ѝ направи такъв подарък? Райън винаги я изненадваше с нещо. Непредсказуемият луд Райън.

ТРЕТА ГЛАВА

Най-после малкият самолет се приземи на летището и леко се плъзна по пистата. Приличаше на комар в сравнение с другите самолети, наредени на стоянките.

Автобусът отведе Ан до терминала. Всичко ѝ изглеждаше ужасяващо голямо и шумно.

Нервно изкачи стъпалата към чакалнята. Надяваше се, че ще успее да познае баща си, въпреки че отдавна не беше го виждала.

— Ан? — едно високо, много слабо момиче с дълга руса коса приближи към нея. Носеше черен костюм и розова блуза, която беше със същия цвят като червилото ѝ. — Ти ли си Ан?

— Да, здравей! — отвърна Ан, като се опита да не дава вид, че е силно впечатлена от елегантното облекло и грим на момичето срещу нея.

— Аз съм Даниел Тримейн, доведената ти сестра — представи се колебливо момичето. Светлите му очи огледаха Ан от главата до петите. Не подаде ръка. — Сестра ми Моника е някъде тук.

Ан съгледа едно енергично момиче решително да си проправя път към тях. Беше облечено в къса черна рокля, прилепнала към тялото. Усмиваше се приятелски, а сърцевидното му по форма лице беше обградено от чуплива тъмна коса.

— Здравсти, Ан!

— Здравей. Ти трябва да си Моника — предположи Ан.

Момичето кимна и лъчезарно се усмихна.

— Добре дошла в Сиатъл — каза то, взе ръката на Ан и я разтърси. — Как мина пътуването?

— Чудесно. Макар че летя със самолет за първи път.

Даниел учудено я погледна.

— Никога ли преди не си се качвала на самолет? Колко странно!

— Да. Мога да ти кажа всичко за пътуването с лодка, например, но за самолет... — русокосото момиче продължи да я наблюдава втренчено.

— Хм, къде е... — опита се Ан да смени темата.

— Татко ли? — хладно я прекъсна Даниел. — Ще се присъедини към нас след малко.

Сърцето на Ан се сви.

— О!

— В момента разговаря с един много важен клиент в другата зала. Трябва да обсъдят някои неща, преди клиентът да напусне града — обясни Даниел.

— Разбирам.

— Човекът е от Амстердам — самодоволно добави момичето.

Моника хвана Ан под ръка.

— Защо не изчакаме татко в кафенето? Ще вземем багажа ти по-късно.

Ан се опита да изглежда очарована от предложението.

— Звучи чудесно! — възкликна тя.

По пътя към кафенето на летището Ан забеляза, че и петнадесетгодишната Моника е гримирана перфектно. Беше слаба, но не толкова, колкото сестра си. Разликата в годините им беше много малка. И двете момичета изглеждаха изискани и деликатни. В сравнение с тях Ан се чувстваше груба и недодялана. Особено неудобно ѝ беше от широките дрехи, които носеше.

В кафенето седна до Моника. Взе менюто, оставено до солницата.

— Искам млечно шоколадов шейк със сметана и череша — усмихна се тя на сервитьорката.

— За мен минерална вода. Без лед и с малко лимон — самоуверено поръча Даниел и хвърли кос поглед към Ан.

— За мен също — повтори като ехо Моника.

— Добре — кимна сервитьорката и се отдалечи от масата.

— Какво е това? — внезапно изпищя Моника, посочвайки чантата на Ан.

Ан сведе поглед надолу и видя, че от страничния джоб на чантата ѝ се подават червеникави щипки. Тя се намръщи, измъкна рака и го показа на доведените си сестри.

— Прощален подарък от един приятел — обясни мрачно. Щеше ѝ се да беше прибрала това глупаво нещо в куфара си.

— О! Хаха — направи опит да се засмее Даниел.

— От един приятел, с когото ходя на лов за раци — продължи Ан. — Малко е глупаво, предполагам.

— Изглежда приятелят ти има доста добро чувство за хумор — усмихна се Моника. — Голямо момче ли е?

— Ами да, но...

— Ето ви и вас! — разнесе се зад гърбовете им силен мъжки глас.

Ан бързо се извърна и видя приятното лице на баща си. Позна го веднага. Косата му беше започнала да се прошарва. Беше облечен в елегантен сив костюм и носеше очила. До него стоеше симпатичен рус младеж с огромен плюшен мечок в ръце.

— Здравей, татко! — Ан стана от мястото си. Колебаеше се дали да го целуне, прегърне или само да стисне ръката му.

Баща ѝ разтвори ръце и я стисна в прегръдките си. От ризата му се носеше благоухание на скъп одеколон, а копринената му вратовръзка нежно поглади бузата ѝ.

— Чакай да те видя — каза той, отдръпна се назад и щастливо се засмя, а в ъгълчетата на очите му се появиха ситни бръчици. — Последният път, когато те видях, беше съвсем малко момиченце.

— С току-що купено плюшено мече — добави с усмивка Ан. — Все още го пазя.

— О! Все пак, в името на доброто старо време... — баща ѝ взе мечока от ръцете на момчето и ѝ го поднесе.

— Благодаря — Ан прегърна пухкавата играчка. В очите ѝ блеснаха сълзи.

— Хей, чакай малко — възпротиви се русият младеж. — Този мечок и аз станаме добри приятели, докато чакахме. Кога ще го видя отново?

Ан се засмя.

— О, извинявай! Забравих да те представя — възкликна баща ѝ. — Ан, това е Филип Конрад. Току-що завърши училище и в момента работи във фирмата ми. През есента ще постъпи в колеж. Филип, това е дъщеря ми Ан.

Филип ѝ се усмихна приятелски и Ан потръпна. Пясъчно русата му коса се спускаше на гъсти къдрици над ушите му.

— Приятно ми е да се запознаем — любезно каза младежът.

— На мен също — отвърна тя.

Тъмнокъфявите му очи светеха меко, кожата му беше с приятен загар. Всичко в него излъчваше здраве и топлина. Сякаш току-що беше излязъл от слънчевия океан.

Баща ѝ му подаде една папка.

— Е, Филип, ще ти бъда много благодарен, ако отнесеш тези документи в офиса.

— Разбира се, господин Уайт — той се усмихна на Ан и добави: — Надявам се да се видим отново.

После погледна към местата, на които седяха двете сестри, и свойски ги поздрави:

— О, здравей Даниел, здравей Моника.

Даниел го гледаше с неприкрит интерес.

— Ще ходиш ли на училищната забава в неделя, Филип?

— О, аз... — гласът му се поколеба. — Все още не съм сигурен. Е, мисля, че е по-добре да тръгвам. Довиждане.

Филип бързо се отправи към изхода. Походката му беше твърда и самоуверена. На излизане хвърли поглед към Ан. За част от секундата очите им се срещнаха и той се усмихна. По лицето ѝ плъзна гъста червенина. Когато се обърна към баща си, забеляза, че Даниел упорито я наблюдава.

— Хайде, момичета. Става късно — каза господин Уайт. — Какво ще кажете да обиколим града, за да може Ан да го види?

— Обиколка на Сиатъл ли? — намръщи се Даниел. — Че какво толкова има да се види в този град?

— Сиатъл, скъпа, е най-красивият град в света — добродушно отвърна бащата на Ан, плати сметката и поведе трите момичета навън.

Минаха край багажното отделение и прибраха куфарите на Ан.

— Нека да я качим на върха на Спейс Нийдъл — предложи Моника и забута количката с багажа напред. Ан извика от възторг, когато спряха пред една дълга лъскава лимузина.

— Нека Ан да седне отпред — каза баща ѝ, натисна един бутон на ключодържателя и вратите се отвориха едновременно. Взе куфарите и мечока и ги прибра в багажника.

Ан се отпусна върху меката като коприна кожена седалка и удивено огледа луксозната обстановка в колата. Имаше дори телефон. Обърна се към Даниел и Моника. Те вече си бяха сложили слушалки и слушаха музика от скъпата стереоуредба.

— Какво ще кажете за една разходка до езерото Вашингтон, а оттам да прекосим града и да се приберем у дома? — господин Уайт хвърли поглед в огледалото за обратно виждане и видя, че Моника и Даниел вече клатят глава в такт с музиката. — А, ще трябва да им простиш — обърна се към дъщеря си той. — Вече са със запушени уши. Купих им слушалки, за да не се налага и аз да слушам всичкия този шум.

— Много мило от тяхна страна, че дойдоха с теб — отвърна Ан.

Колата потегли към хълмовете на града. Улиците, през които минаха, бяха просторни и пълни със зеленина. Ан се облегна назад. От време на време срамежливо поглеждаше към мъжа до нея. Въпреки че косата му беше прошарена, той изглеждаше млад и енергичен. Решителната му брадичка и стегнатото му тяло внушаваха на човек мисълта, че господин Уайт никога не пилее времето си. Не можеше да си представи баща си пред телевизора или пред чиния с притоплена храна, както много бащи от остров Пери.

Той спря колата на светофара, неловко ѝ се усмихна и отново погледна към пътното платно. Пръстите му нервно забарабаниха по кормилото.

Баща ѝ пръв наруши мълчанието.

— Как е майка ти?

— О... Тя е добре. Тя... Тя се радва, че може да си почине през лятната ваканция — заекна Ан.

Той кимна.

— Да. Майка ти винаги е очаквала с нетърпение лятото.

Ан кимна и отчаяно затърси друга тема на разговор.

— Тук е много хубаво — промълви тя.

— Да — съгласи се баща ѝ. — Това са едни от най-хубавите квартали на града. Виж! Онова там е Лейк Вашингтон.

На изток се разстилах спокойните сребристи води на езерото. Залязващото слънце хвърляше златистите си отблясъци в него. От другата страна се издигаха високи сгради и техните светлини се отразяваха в езерото като звезди. В далечината се открояваха заснежените върхове на планината.

— Става късно — каза баща ѝ и хвърли поглед към часовника си. — Време е да се отправяме към къщи. По пътя ще видиш още прекрасни неща. Вярвам, че ще ти харесат.

— О, добре — облекчено отвърна Ан.

Искаше да разгледа града и да разпита баща си за всяка забележителност, която можеше да привлече погледа ѝ, но нещо я възпираше.

Последва дълго мълчание. В колата се чуваха само слабите звуци от музиката, която слушаха Даниел и Моника. Тя нервно прокара пръсти през косата си. Изпитваше силно любопитство към баща си, но той сякаш беше обгърнат с черупка, която дъщеря му не знаеше как да разчупи.

Филип се чувстваше спокоен в присъствието на шефа си, а той вероятно добре го познаваше. Може би именно този младеж би ѝ помогнал да разбере истинската същност на баща ѝ. Спомни си как се обърна на изхода и ѝ се усмихна. Дали наистина искаше да я види отново?

Погледна баща си. Искаше да го попита какво става. Защо ги беше напуснал — нея и майка ѝ. Защо беше пожелал да я види след толкова време?

Когато спряха пред металната порта на къщата, вече беше тъмно. Баща ѝ натисна един бутон, портата се отвори и пред погледа им се показва широка асфалтирана алея, водеща към прекрасна бяла триетажна къща.

— Е, вече сме у дома — с облекчение каза господин Уайт.

Ан се развълнува при вида на огромната къща, заобиколена с ниско подрязани чимширени храсти и вечнозелена растителност. Входната врата се отвори и на прага се появи жена в униформа.

— Хайде, Ан. Ще те представя на Сара и ще те разведе из къщата — каза Моника и тръгна напред.

— Добре дошла в Сиатъл, Ан. Аз съм Сара — готвачка и икономка в дома на семейство Уайт.

— Здравей — отвърна Ан и последва Сара във фойето.

На тавана висеше блестящ кристален полилей и пръскаше светлините си върху внушителното вито стълбище, водещо към втория етаж. От фойето се влизаше в просторна стая с висок таван и френски врати, а оттам се излизаше на верандата.

— Сигурно си изморена — любезно каза Сара. — Искаш ли чаша чай?

— Да, благодаря — кимна Ан.

— Къде е госпожа Уайт, Сара? — попита баща ѝ.

Икономката нервно го погледна. После пристъпи към момичето и го прегърна през кръста.

— Госпожата ме помоли да я извиня, Ан. Беше ужасно изморена и реши да си легне рано. Но няма търпение да се запознаете на сутринта.

Ан забеляза напрегнатото изражение на лицето на баща си, докато той преглеждаше пощата върху близката масичка. Даниел и Моника вече бяха изчезнали нагоре по стълбите.

— Добре — той разкърши рамене и потри ръце. — Ще си сипя нещо за пиене. А ти, Ан? Чай ли ще пиеш? Може би и една сода?

— Сара ще ми донесе чай — отвърна момичето и последва баща си във всекидневната. Мебелите бяха толкова красиви, че едва се пристраши да седне на тях.

— Какъв прекрасен дом — прошепна тя.

— Нали? Патси живееше тук с момичетата, когато се оженихме. Останахме в него, тъй като тя не можа да понесе мисълта да го напусне.

— Мама ми каза, че бащата на Даниел и Моника е загинал при автомобилна катастрофа — каза Ан и пое чашата, която Сара ѝ поднесе.

Баща ѝ пусна няколко кубчета лед в питието си и отвърна:

— Да, така е. Почина преди девет години. Момичетата бяха само на седем и шест години. Патси беше... Не го понесе много добре. Двамата се познаваха много време преди да се оженят. Семействата им са били близки.

— О!

Настъпи мълчание.

— Много се радвам, че си тук, Ан — каза баща ѝ и седна на дивана. — Майка ти ми изпрати копие от твоята разработка. Мисля, че е много хубаво написана. Трябва да се гордееш със способностите си. Особено на онзи остров. Зная, че не е много лесно да поддържаш буден мозък си на онова място.

— Да, остров Пери е малко изолиран, но и там прекарваме добре. Той отпи от чашата си и я постави върху масата.

— Е, добре, нека направим така, че това да бъде най-прекрасното лято в живота ти.

— Звучи чудесно — усмихна се Ан.

— Добре тогава. Ще повикам Сара да те заведе до стаята ти — баща ѝ стана и тръгна към фойето. — Лека нощ, Ан — уморено каза той.

— Лека нощ, татко — промълви тя.

ЧЕТВЪРТА ГЛАВА

Ан бавно отвори очи. Слънцето вече беше изгряло и осветяваше уютната ѝ спалня. Това беше най-хубавата стая, в която някога беше спала. Стените и таванът бяха покрити с тапети на цветя. До прозореца имаше ниско канапе с меки възглавнички, подбрани с подходящи цветове. Леглото беше изработено от тъмно лакирано дърво и покрито с бял, пухкав юрган. Дори чаршафите бяха нови и блестящи от чистота. На фона им нощницата ѝ изглеждаше направо като парцал. Тя скочи от леглото, коленичи на диванчето до прозореца и се загледа навън.

На отсрещния хълм имаше тухлени къщи и дървета, а в подножието му минаваше оживен път. Един сив небостъргач се извисяваше край водата.

Усмихна се при спомена за своята тясна спалня с облицовани в дърво стени и избелял килим на пода. Как щеше да се върне там? Ан прокара пръст по стъклото на прозореца и тихо въздъхна.

След малко стана и тръгна към банята. Възхити се на теракотата в свежи цветове и на висящите по стените растения. Трябваше да свикне с новата обстановка. Вчерашният ден не беше преминал зле. Всъщност, работите с баща ѝ бяха потръгнали добре. Не беше непосредствен като Том, но поне се беше опитал да си поговори с нея.

Внимателно разгледа дрехите си и след дълго колебание се спря на единствения чифт джинси, които си беше взела, и на новата си ментовозелена памучна фланелка. После тръгна из стаите да търси Даниел и Моника. Накрая ги откри в една голяма стая, залепена до всекидневната. Облечени в анцузи в пастелни тонове, двете се бяха опънали на пода и четяха неделните вестници. Сутрешното слънце огряваше стаята, а въздухът беше пълен с аромат на прясно сварено кафе и печаш се хляб.

— Тя не носи бутикови дрехи, Моника — Даниел отметна дългата си руса коса назад и забеляза приближаващата Ан.

Моника обърна глава в посоката, в която гледаше сестра ѝ.

— Здравсти — поздрави я усмихнато тя. — Как спа?

— Чудесно. Стаята ми е много хубава.

— На мен също ми харесва. Много е уютна — съгласи се момичето.

Ан огледа стаята, в която се намираха. На елегантната стъклена масичка имаше фруктиера с пресни плодове, а край нея бяха наредени няколко стола и бяла, отрупана с възглавници кушетка. През прозореца се виждаха кристалночистите води на басейна и прекрасно поддържаната градина. Стените на стаята бяха покрити с цветни плакати.

— Не ни обръщай внимание. Просто обсъждаме страницата за живота във висшето общество. Правим го всяка неделя сутрин — обясни Моника. — Харесва ли ти новата ни слънчева стая? Мама съвсем наскоро я предекорира за нас.

— Не че много често я използваме — Даниел шумно затвори вестника и се втрени нервно през прозореца. — Винаги вали и никога няма достатъчно слънце в тази така наречена слънчева стая.

— Хей, бих понесла и най-жестоката буря, ако съм в тази стая — възкликна Ан и бързо добави: — Но разбирам какво имаш предвид. Всяка пролет се побърквам от нетърпение, докато чакам слънцето да се покаже.

— Искам да се върна на Хаваите — проплака Даниел. — Там мога да се возя на лодка, да хвана тен...

Моника налапа една ягода.

— Вярно ли е, че печелиш от лова на раци? — попита тя и сбърчи покрития си с лунички нос.

Ан въздъхна.

— Сигурно майка ми е писала за това на татко.

— О, хайде! — нетърпеливо извика Моника. — Какво е да си на лов за раци? Да не ловуваш с вмирисани на морска сол стари моряци, които пушат лули?

Ан се засмя.

— Не, само с приятеля ми Райън. Момчето, което ми подари рака.

— Ммм, звучи интересно — замечтано промълви Моника. — Сами в лодката, влачени от водите...

— Да, права си — саркастично добави Даниел. — Представям си теб и Хейдън наред океана! Наистина ще бъдете влачени.

Моника хвърли една възглавница по сестра си и се обърна усмихнато към Ан.

— Излизала съм с този симпатичен господин само два пъти, а сестра ми непрекъснато ме дразни за това!

По устните на Даниел се появи лека усмивка. Моника се обърна към нея с подигравателна сериозност.

— Филип обича лодките. Може би ще помолиш Ан да ти даде някои напътствия...

— Моника... — Даниел я погледна с изгарящ поглед. Сестра ѝ не издържа и отмести очи. Тогава русото момиче се обърна към Ан и предизвикателно каза: — За нищо на света не бих се съгласила да вадя противни стари раци от водата!

Ан почувства как страните ѝ пламват. Да не би Даниел да се стремеше да се скара с нея още през първата ѝ сутрин в Сиатъл? После си спомни, че предишния ден момичето изглеждаше силно заинтересовано от всяко действие на Филип. Сърцето ѝ се сви. Между доведената ѝ сестра и русокосия красавец очевидно имаше нещо.

— Даниел е алергична към морските животни — пошегува се Моника. — Направо получава обрив при мисълта за тях.

— О! — възкликна Ан. — Всъщност не е чак толкова лошо — каза тя, като избягваше да гледа към намръщената Даниел. — Искам да кажа, че не е толкова противно, колкото да ловиш, да речем, съомга по осемнадесет часа на ден. Освен това получаваме доста добри пари.

На вратата се появи Сара.

— А, ето къде сте били. Най-последно да използвате тази прекрасна стая! Какво ще искаш за закуска, Ан? Френска франзела? Кексчета?

Ан учудено я погледна.

— Да, ти, скъпа — засмя се икономката. — Какво ще закусиш?

Никога преди Ан не беше поръчвала закуска в чужда къща.

— Ще ви затрудни ли да ми пригответе бъркани яйца?

— Божичко! — възкликна Сара. — Най-последно някой да поръча истинска закуска в тази къща! Не мога да накарам никой друг да яде...

— Добре, добре — прекъсна я раздражено Даниел. — Някои хора просто не обичат да закусват.

— Нито пък да обядват и да вечерят — поклати Сара глава. — Чувствай се като у дома си, Ан. За секунди ще приготвя закуската ти. Тя наистина закусва — обърна се икономката към Даниел. — И се обзалагам, че не се притеснява за фигурата си.

Ан никога не беше чувала да се вдига толкова много шум около такова обикновено нещо като закуската. Тези хора да не падаха от Марс? Тя погледна към Даниел, свита на кълбо върху бялата кушетка. Това момиче не беше просто слабо, то беше болезнено слабо. Костите ѝ стърчаха, а ръцете ѝ направо изглеждаха прозрачни на силната слънчева светлина.

— О, Ан, добре дошла — чу тя зад гърба си глас.

Една стройна жена с прекрасен тен приближи към нея. Русата ѝ коса беше вързана високо с прозрачно шалче. Носеше бяла плисирана поличка за тенис и поло с бледорозов оттенък. Едната ѝ ръка с идеален маникюр стискаше ракета за тенис, а другата беше протегната към нея. Ан понечи да стане, но жената я спря.

— О, недей. Аз съм Патси, майката на Даниел и Моника. Радвам се най-после да се запозная с теб.

Тя седна до Ан и ѝ се усмихна.

— Благодаря ти, че ме покани, Патси. Това... това означава много за мен.

Изведнъж Патси стана сериозна.

— Много се извинявам, че снощи не можах да те посрещна. Тази сутрин имах тенис среща много рано, затова трябваше добре да си почина — високите сладникави нотки в гласа ѝ я правеха да изглежда крехка, макар че решителният ѝ поглед разкриваше, че е много по-силна, отколкото изглежда на пръв поглед.

— Няма нищо — отвърна любезно Ан.

— Е, кажи ми какво искаш да правиш в Сиатъл това лято — попита Патси и кръстоса крака. — Ние с Джим искаме да прекараш чудесно. Обичаш ли да се возиш на лодка? Или да играеш тенис? А да пазаруваш? — жената спря и се усмихна.

— Ами, аз... — колебливо започна Ан.

— Нека само да те предупредя за Даниел и Моника — добродушно я прекъсна Патси. — Напоследък мислят единствено за дрехи и момчета. Момчета и дрехи — тя се усмихна на дъщерите си и изведнъж стана сериозна.

— Момичета, искам да ви припомня, че Ан е спечелила стипендията на губернатора и има издадена книга.

На Ан ѝ се прииска да се завре под кушетката.

— На нея няма да ѝ се иска да лежи цяло лято на кушетката и да разглежда списание „Седемнадесетгодишните“ — продължи майка им.

— Всъщност, това не звучи толкова лошо — намеси се Ан и се насили да се усмихне на доведените си сестри, които ѝ хвърляха раздражени погледи.

— Джим ми каза, че обичаш литературата и театъра — Патси взе чепка грозде от фруктиерата и я огледа. — Вероятно на остров Пери не си имала възможност да гледаш много пиеси, но за сметка на това тук, в Сиатъл, има прекрасни театри.

Всички зачакаха отговора на Ан. Тя трескаво замисли какво да каже.

— Чух, че на Театралния фестивал в Сиатъл представят „Къща от сини листа“ — импулсивно изрече тя.

— О! — глезено проплака Даниел. — Мразя тези скучни пиеси, които продължават толкова дълго, че направо ти се доспива!

— Стига, Даниел. Ти обичаш да ходиш на театър — дипломатично се намеси Моника.

— Е, обичам мюзиклите — високомерно отвърна момичето. — Няма да повярваш какви страхотни места имахме на „Котките“ и „Клетниците“! В центъра. До оркестъра. На третия ред. Много скъпи. Татко казва, че са най-добрите места в целия салон.

— О! — възкликна от любезност Ан.

В този миг към тях приближи Сара. Носеше табла с яйца, препечени филийки, сок и плодове и я постави на масата пред гостенката.

— Добре, ще направим план за престоя ти тук следващата седмица — присви Патси розовите си устни и хвърли към момичето поглед, пълен с досада. — Следващата седмица Даниел и Моника имат изпити, така че ще трябва доста да позубрят. Нали така, момичета?

— Още ли не сте свършили учебната година? — изненада се Ан и взе една ягода от таблата.

Моника се тръшна на кушетката и праметна крака през страничната облегалка.

— Академия „Хенли“ се слави с това, че има най-дългата учебна година в цялото северно полукълбо!

— Сега е истински ад — оплака се Даниел.

— Но знаеш ли какво, Ан — внезапно се развълнува Моника. — В неделя вечерта ще имаме голяма танцова забава с „Нокс“ — частното мъжко училище. Ще бъде истинско събитие. Ти също си поканена!

— Чудесно! — ентузиазирано отвърна Ан.

— Свали си краката от новата кушетка, Моника, и разкажи на Ан какво още сте планирали да вършите — меко каза Патси.

Моника изпълни нареждането на майка си.

— Ами, в събота имаме часове за „Естел Руж“.

— Какво е това? — заинтересува се Ан.

— Салон — сухо отвърна Даниел. — Правят прически, грим, масажи, маникюр...

Моника се обърна към майка си.

— Нека да си направим и масаж? О, моля те!

Патси поклати глава.

— Абсолютно ви забранявам, момичета. Можете да си направите прически, маникюр и да се оставите да ви гримират. Но само толкова! — тя се обърна към Ан. — Баща ти иска да носиш нещо специално за съботната вечер, Ан, така че ако желаеш, ще уредя да посетиш няколко бутика и да си харесаш някои рокли.

— О, да! — развълнувано извика Ан. — Нямам официални тоалети. Много е мило от ваша страна.

— Значи не мислиш, че да се грижиш за външността си е досадно? — предизвикателно я погледна Даниел.

— Не, дори ми се струва забавно — Ан изгълта набързо портокаловия си сок и избърса устните си с платнената салфетка. Патси и баща ѝ може да имаха намерение да ѝ създадат имидж на суха интелектуалка, но нямаше да успеят.

— О, вероятно ще ти бъде много досадно, но аз наистина нямам търпение да видя какво ще направи Рикардо с прекрасната ти коса — отбеляза Патси.

Ан искаше да благодари и на баща си и едва сега осъзна, че тази сутрин не го е видяла.

— Предполагам, че татко спи до по-късно в неделя — каза тя.

Патси сви устни.

— Страхувам се, че тази сутрин му се налага да работи, Ан. Но обеща, че ще се върне за вечеря — тя се изправи и се усмихна. — Ще си опечем пържоли на барбекюто край басейна, момичета! Нали ще бъде чудесно?

— Хайде, Ан — извика Моника, докато излизаше от басейна. — Да се състезаваме. Ще плуваме две дължини.

Ан погледна към Моника. Сребристо синият ѝ бански костюм плътно обвиваше стройната ѝ спортна фигура. Наблизо Даниел и Патси лежаха върху шезлонги и четяха списания за обзавеждане на дома. От другата страна на басейна Сара печеше пържолите.

— Почакай, Моника — отвърна Ан. — Това е едва първият ми ден в Сиатъл, а ти се опитваш направо да ме убиеш! Наистина не мога да плувам повече.

Моника седна на ръба на басейна.

— Ще си дадем почивка. Ти си наистина издръжлив плувец, Ан. Зная, че можеш да ме победиш.

— Да, така е — засмя се Ан, — но съм свикнала да плувам в залива. Не мога да правя тези сложни подводни обръщания в края на всяка дължина.

— О, Господи! — изпъшка Даниел от своя шезлонг и заслони очи с ръка. — Говорите като спортистки.

Ан и Моника се спогледаха и се изкикотиха.

— Така ли? — попитаха двете едновременно.

— Между другото, мускулите ви ще станат отвратителни и наистина ще се наложи да отслабнете.

— Кой казва, че сме дебели? — попита Моника и ядосано сложи плувната си шапка. Ан удивено я погледна. Наистина ли вземаше приказките на сестра си насериозно?

— О, можеш да смъкнеш няколко кила, Моника — небрежно подхвърли Даниел и посочи към задните части на сестра си. — Тук, например.

— Стига, Даниел — изсъска Моника. Стана и заплашително приближи до по-голямата си сестра.

— Е, Моника — вдигна поглед от списанието Патси. — Достатъчно.

— Тя продължава да се заяжда с мен заради теглото ми — извиси глас Моника. — А аз зная, че не съм дебела, но също така знам, че Даниел е прекалено слаба и прилича на кука!

— Тя ми завижда! — изпищя сестра ѝ, захвърли списанието и рязко се изправи. — Няма повече да слушам това, мамо! Тя ми завижда, че се грижа за фигурата си и че всичко, което тя самата притежава, е куп яки мъжки мускули!

Ан мълчаливо проследи с поглед оттеглянето на Даниел, после отиде до Моника и леко докосна рамото ѝ. Моника се извърна и я погледна с блестящи от ярост очи.

— Нали не мислиш, че съм дебела, Ан?

— Разбира се, че не... — започна Ан.

— А ти, мамо? Мислиш ли, че съм дебела? — погледна момичето майка си, която отново се беше върнала към списанието си.

— Мисля, че имаш прекрасна фигура — отвърна Патси. — Но се опитай да бъдеш по-любезна със сестра си, Моника. Даниел е много слаба и знаеш, че е чувствителна на тази тема.

— Да, но...

— Госпожо Уайт — извика Сара от кухнята. — Часът е седем и половина. Вечерята е готова, а от господин Уайт няма ни вест, ни кост.

Патси погледна часовника си и зарови пръсти в косата си.

— Добре, Сара — раздразнено отвърна тя. — Той каза, че ще се върне към шест, но явно отново са го задържали. Просто ще трябва да вечеряме без него — Патси отново заби поглед в списанието и добави: — Както обикновено.

Ан седна на свободния шезлонг и се уви в една хавлия. Погледна към Патси и попита:

— Няма ли да го изчакаме? Моника каза, че е обещал да се върне навреме и да вечеря заедно с нас.

— Каза го точно преди да излезе тази сутрин — потвърди Моника.

На устните на Патси се появи усмивка. Тя затвори списанието, изправи се и измери със студен поглед дъщерята на съпруга си.

— Точно в този момент баща ти сигурно е по средата на някое много важно дело. Ние сме свикнали с претовареното му разписание и

съм сигурна, че той много би се зарадвал, ако и ти се съобразиш с това.

Ан потръпна и се загледа след Патси, която се отдалечаваше към кухнята.

— Добре — тихо отвърна момичето, усмихна се на Моника и влезе в къщата, за да се преоблече за вечеря.

На следващия следобед Ан обиколи квартала, за да го проучи, преди Моника и Даниел да се върнат от училище. Мина покрай големите бели къщи в колониален стил с подрязани плетове и сенчести дворове. Наоколо цареше тишина и спокойствие.

През целия ден беше мислила за всичко, което се беше случило след пристигането ѝ в Сиатъл. Някои неща бяха събудили любопитството ѝ. Трябваше да издебне подходящия момент и да поговори насаме с Моника. Може би доведената ѝ сестра щеше да ѝ обясни защо баща ѝ не беше удържал на обещанието си и не се беше появил предишната нощ. И може би щеше да ѝ разкаже нещо повече за Филип. Чудеше се дали между него и Даниел има нещо.

Когато се прибра в къщата, сестрите ѝ вече се бяха върнали от училище и седяха на кухненската маса заедно със Сара. Моника тъкмо слагаше лъжица мед в чая си, а Даниел печално гледаше в пространството. Двете момичета носеха униформите на академия „Хенли“ — плисирани поли, бели памучни блузи, сини пуловери с остро деколте, лачени обувки и къси бели чорапки.

Ан седна на един стол и ги погледна.

— Знаете ли, и двете изглеждате съсипани.

Никоя от сестрите ѝ не ѝ отговори. Ан хвърли въпросителен поглед към икономката, която само сви рамене и отиде при готварската печка.

— Трудни ли бяха изпитите? — отново опита да завърже разговор тя.

— Аз имах изпит по биология, а Даниел по английски език.

— Падна ни се да пишем съчинение на тема „Значението на сцената на Стоунхендж в романа «Тес от рода Дърбървил» на Томас Харди“ — без да помръдне я уведоми Даниел. — Остави ме да си почина.

— Учили сте „Тес от рода Дърбървил“? — Ан беше заинтригувана. — Много харесвам тази книга.

Даниел се втренчи в нея. Лицето ѝ беше преbledняло и слабо, когато беше без обичайния грим.

— Може да ти се струва, че сме щастливки, но всъщност не можеш да разбереш какво е да си ученик в частно училище. Трябва да се явяваме на изпити два пъти годишно и веднага след това да бъдем готови да вземем участие в годишния официален бал.

Ан удивено я погледна.

— Виж, Даниел, не зная много за частните училища, но ми се струва, че...

— А „Тес от рода Дърбървил“ си е чиста глупост! — прекъсна я Даниел. — Не разбирам защо трябва да четем тази древна книга, а също и защо Томас Харди я е написал...

Момичето предизвикателно изправи рамене.

— Той дори не може да пише.

— Може и да е малко старомоден автор — промърмори Ан и заби поглед в чашата чай, която Сара постави пред нея. Имаше чувството, че не трябва да се съгласява с Даниел, защото тази книга наистина ѝ харесваше. Но едва беше пристигнала в Сиатъл и не беше точно сега моментът да започне да се кара с прекалено чувствителната си доведена сестра.

— Скоро всичко ще свърши, Даниел — успокои я Моника и взе парченце сладко руло. — Само да мога да си взема и изпита по американска история утре...

Ан прехапа устни. Не знаеше дали да се намеси или не. Накрая каза:

— Искаш ли да ти помогна да се подготвиш? Тази година учихме за Гражданската война.

Моника радостно подскочи.

— Наистина ли? О, можеш да ми задаваш въпроси. Така уча доста по-добре.

Няколко минути по-късно двете се озоваха в стаята на Моника.

— Добре — започна чернокосото момиче. — Задай ми първия въпрос, за който се сетиш.

— Ами... — Ан се замисли. — Всъщност, първият ми въпрос няма нищо общо с историята на Съединените Американски Щати.

— О, добре — облекчено се усмихна Моника. Ан се поколеба дали да започне.

— Е, казвай — нетърпеливо я подкани сестра ѝ.

— Просто... От два дни съм тук, а татко не си е бил в къщи повече от два часа, включително и разходката ни с колата веднага след посрещането ми. Дори не се прибра снощи.

Усмивката на Моника помръкна. Момичето бавно кимна и заби поглед в пода.

— Да, зная.

— Какво става? — попита Ан.

— Ами... — Моника нервно започна да си играе с крайчеца на юргана. — Татко наистина е много ангажиран. Знаеш, че е шеф на една от най-големите адвокатски кантори в Сиатъл. Затова трябва да работи много. Освен това често пътува, среща се с клиенти...

— Добре, добре — вдигна ръце Ан. — Това е всичко, което исках да знам. Не е това, което очаквах...

Моника враждебно я погледна.

— Какво си очаквала? Татко наистина искаше да дойдеш за едно лято при нас, но той не може да си вземе отпуска. Никога не е правел това за нас. Често не присъства на вечеря. Сара винаги му запазва ядене и се ядосва, когато той не се прибира. Но тя всъщност може да нахрани четирима души с яденето, което запазва за него — Моника спря и дълбоко пое дъх, после нервно погледна към Ан. — Това да не ти е остров Пери!

Ан замръзна от изненада.

— О, съжалявам, Ан. Просто съм малко разстроена. Питай ме нещо друго. Какво още искаш да знаеш?

Ан легна на леглото на Моника и се загледа в тавана.

— Би могла да ми разкажеш за Филип Конрад. Какво представлява?

Моника леко се усмихна.

— О, разбирам, че искаш да научиш повече за Филип. Той е толкова хубав! Татко казва, че някой ден от него ще излезе голям адвокат, макар че лично аз не мога да си обясня желанието му да се занимава със закони. Преди няколко дни Филип завърши мъжкото училище „Нокс“ с отличие и с награда за художествените му изяви.

— Каква е тази награда?

— Филип е фотограф и прави наистина страхотни снимки — Моника закачливо сръга Ан в ребрата. — Може някой път да ти покаже лабораторията си.

Ан се изчерви, а после се закиска.

— Хей, нека да започнем с въпросите по история — сериозно каза Моника. — Наистина трябва да уча.

— Добре — усмихна се Ан. — Да започваме. Какви са причините за избухването на Гражданската война?

— Страхотно! — очите на Моника светнаха и Ан разбра, че е попаднала на любим въпрос. Всъщност, доведената ѝ сестра отговори на всичките ѝ въпроси почти идеално.

По-късно същата вечер на вратата тихо се почука. Баща ѝ надникна в стаята и откри Ан и Моника надвесени над учебника по история.

— Здравейте, момичета — каза той. — Може ли да вляза?

— Разбира се — отвърна Моника, затвори учебника и се изправи. — Ан е направо факир по история, точно както ни беше казал. И мисля, че и аз имам някаква полза от това.

— Добре! — усмихна се господин Уайт. Беше облечен в чудесен костюм, но изглеждаше уморен. — Имам едно предложение за Ан, което няма нищо общо с американската история. Какво ще кажеш да ме придружиш на едно приятно събиране утре вечер?

— Съгласна съм! — радостно отвърна Ан.

— Чудесно. Това е благотворителна вечеря, организирана от Фондацията за защита на природата. Мисля, че ще ти хареса, а освен това ще ни предостави шанс да направим нещо заедно. Ще те взема в седем и ще отидем в дома на семейство Конрад, където всъщност ще се състои празненството.

— Добре — лъчезарно се усмихна Ан. Баща ѝ им пожела лека нощ и затвори вратата.

— Ооо! Даниел и мама ще бъдат направо бесни! — извика Моника.

— Защо? — уплашено я погледна Ан.

— Защото винаги мама е тази, която придружава татко на тези благотворителни вечери, а както изглежда, утре вечер няма да отиде.

Ан се изчерви.

— О, няма нищо — успокой я Моника, взе огледалото със сребърната рамка от тоалетната масичка и се огледа в него. — Даниел има нужда мама да бъде край нея тези дни. Толкова е разстроена от изпитите!

— Моника...

— Какво има? — Моника отпусна огледалото.

— А Даниел защо ще бъде ядосана?

Очите на Даниел се разшириха от изненада.

— Мислех, че вече си разбрала. Отдавна е хлътнала по Филип Конрад, но двамата са излизали заедно един-единствен път. Баща му е Джордж Конрад, партньорът на татко. Утре вечер ще бъдете у тях.

ПЕТА ГЛАВА

Ан се опита да се отпусне и да възвърне спокойствието си. След няколко минути щяха да бъдат на партито, давано от Фондацията за защита на природата. По всяка вероятност Филип Конрад щеше да бъде там. Пое си дълбоко въздух. Моника се беше опитала да ѝ помогне, като ѝ разказа всичко, което знаеше за семейство Конрад, но суетенето ѝ само изнерви Ан още повече. Снимки от дома на Джордж Конрад бяха поместени в „Архитектурен Дайджест“. Господин Конрад и съпругата му Маргарет бяха активисти на движението за защита на околната среда. Съдружникът на баща ѝ беше един от водещите експерти в страната по търговско право, а госпожа Конрад — доктор по антропология.

Ан нервно въздъхна. Тази вечеря щеше да се различава напълно от вечерите, давани на остров Пери. Нямаше да има хартиена украса и младежи, разнасящи кутии бира. Щеше да попадне в изтънчена среда. Щеше ли да се сети да каже нещо интелигентно?

Когато приближиха дома на семейство Конрад, ръцете ѝ започнаха да се изпотяват и Ан непрекъснато трябваше да ги бърше в полата си.

— Здравейте! — един висок тъмнокос младеж, облечен в блейзър, ги посрещна на входа. Ан едва чу гласа му сред звъна на чаши, високите смехове и музиката, разнасяща се от главната зала. Младежът я огледа и протегна ръка. — Аз съм Уинстън Никълс — очите му се спряха на бащата на Ан. — Поздравления, господин Уайт. Моля ви, представете ме на тази красива млада дама.

Бащата на Ан леко се намръщи, изкашля се и каза:

— Здравей, Уинстън. Това е дъщеря ми Ан. Ще прекара лятото с нас.

— Изглеждате превъзходно — възторжено каза Уинстън на Ан. — Ще имате ли нещо против аз да я разведа и да я представя на останалите гости, господин Уайт?

— Не — отвърна баща ѝ и огледа препълнената зала. — Забавлявайте се добре, деца.

Изглежда беше видял някого, защото бързо се отдалечи и скоро изчезна в тълпата от елегантни гости.

— Е? — погледна я Уинстън и ѝ подаде ръка. — Откъде си, Ан?

— От един малък остров — отвърна Ан. — Нарича се остров Пери.

Уинстън леко се намръщи, сякаш му беше трудно да схване смисъла на думите ѝ.

— Остров Пери. Остров Пери. Често плуваме до островите, но не мисля, че...

— Той е много малък.

Пристигна сервитьор и им поднесе бяло вино. Очите на кавалера ѝ светнаха. Той взе една чаша и върна празната, която държеше в ръката си.

— Сетих се. Това е онзи малък остров, на който има изследователска лаборатория и където се провежда операцията със стридите. Значи, прекарваш лятото си тук?

Уинстън опря ръка в стената и се притисна към Ан.

— Живея на острова постоянно — отвърна Ан и се замисли как да се отърве от него.

Лицето на Уинстън помръкна.

— О, не!

Точно тогава се появи друго момче, облечено в светлосин костюм.

— Хей, Уинстън! Върнал си се значи! Как прекара в Дартмут?

Уинстън кимна небрежно на приятеля си и отвърна:

— Не беше зле. Съвсем не беше зле.

Момчето се засмя и съчастнически тупна Уинстън по ръката. После усети, че Ан внимателно го наблюдава.

— Преди да ме представиш на този небесен ангел, трябва да ти кажа, че моят старец най-накрая отстъпи и ми купи яхтата.

Уинстън възторжено го погледна.

— Така ли?! Значи ще си правим страхотни партита на борда! — той прегърна приятеля си през кръста и на Ан за миг ѝ се стори, че двамата сякаш позират за снимка по време на някое ергенско парти.

— И — продължи Уинстън — ще можем да посетим тази страхотна жена на остров Пери — там, където живее!

Внезапно младежът направи виновна физиономия.

— О, извинявай, Ан. Това е Чарли Шоу.

— Здравей, Чарли — момичето умираше от желание да избяга от досадната им компания, но се страхуваше, че ще бъде грубо от нейна страна. Накрая реши, че все пак трябва да го направи, в противен случай трябваше да прекара цялата вечер с тях.

— Ще се поразходя малко из тази невероятна къща — каза нехайно тя и се изненада от смелостта си.

— О, добре — тъжно пророни Уинстън. — Чао.

Ан внимателно се промъкна между кавалера си и една маса, върху която стоеше огромна лампа. Когато най-после успя да се смеси с тълпата усети, че очите ѝ несъзнателно търсят Филип Конрад. Странно, та тя едва го познаваше! Много лесно можеше да се озове в положението на натрапница, както Уинстън и Чарли.

— Ан! — повика я една висока жена и приближи към нея. Посивялата ѝ коса беше прибрана в стегнат кок. Покрай страните ѝ се спускаха дълги сребърни обеци. Носеше впечатляващо копринено кимono, дълго до земята. — Баща ти ми каза, че това си ти. Аз съм Маргарет Конрад.

— Приятно ми е — отвърна Ан, пое ръката на дамата и любезно я стисна.

Госпожа Конрад взе двете ръце на момичето в своите. Очите ѝ не се отместваха от нея.

— Нямах търпение да се запозная с теб — гласът ѝ беше много изразителен. Ан се усмихна, а домакинята ѝ отвърна със звънлив смях. — Все пак съм длъжна да те предупредя. Баща ти много ни е разказвал за теб, затова бях много любопитна да те видя.

Тя я прегърна приятелски през кръста и я поведе към бюфета.

Изведнъж Ан се почувства спокойна. Увереността ѝ се върна.

— Говорил е за мен ли? — попита тя.

Госпожа Конрад се спря и взе морков от една табла.

— Зная, че вероятно ти е трудно да го повярваш, но баща ти от години ми разказва за теб. Не зная по каква причина е избрал да се доверява точно на мен. Така че зная всичко за живота ти на острова, за успехите ти...

— Доктор Конрад! — чу се зад тях един глас. Ан се обърна и за свой голям ужас установи, че зад гърба ѝ стои Уинстън. — Добър вечер, доктор Конрад. Виждам, че вече сте се запознали с Ан!

— Здравей, Уинстън — отвърна любезно госпожа Конрад.

— Има някой, с когото Ан непременно трябва да се запознае — каза младежът и хвана момичето за лакътя. — Може ли да ви я отнема за малко!

Маргарет Конрад поклати глава и се усмихна с разбиране.

— Добре, пакостнико. Но искам да ми я върнеш обратно — после се обърна към Ан. — Ще се видим по-късно, момичето ми. Забавлявай се добре.

Тя леко махна с ръка и се присъедини към най-близкия кръг от гости.

Уинстън я изчака да се оттегли и избухна в смях. Ан изненадано го погледна. Накрая той спря, за да си поеме въздух.

— Отървах те от тази, нали, Ан? Няма ли да ми благодариш?

Ан се насили да се усмихне.

— От какво по-точно си ме спасил?

— От онази досадница, Маргарет Конрад!

Уинстън се наведе към ухото ѝ, за да ѝ прошепне нещо, но Ан се дръпна като ужилена.

— Благодаря ти, Уинстън — изрече тя, обърна се и бързо пое към отсрещния ъгъл на залата.

Обзе я нетърпение да открие Филип. Въпреки че едва го познаваше. Не можеше да забрави погледа, който ѝ беше хвърлил на излизане от кафенето на летището. Досега не беше изпитвала толкова любопитство към някой непознат. Всичко, което знаеше за него беше, че е красив, умен и че прави чудесни снимки. Беше ужасно, че е толкова заинтригувана от този младеж, но нищо не можеше да направи. Райън щеше безпощадно да я дразни, ако разбере какво става в главата ѝ. Представи си брадичката му с нежна извивка, широката му приятелска усмивка, русата коса, спускаща се на челото му...

Продължи да се разхожда из къщата и да разглежда богатата колекция от предмети на ориенталското и американското изкуство. Над огъня в камината висеше интересно котле, в ъглите на стаите стояха плетени кошници, а за нейна голяма изненада, над вратата на всекидневната висеше окачено старо индианско кану.

— Ан! — чу тя гласа на баща си. Обърна се и го видя да бърза към нея. — Лоши новини, скъпа.

— Какво се е случило?

— Страхувам се, че трябва да си вървим. Един клиент току-що се е обадил в офиса от Амстердам. Забъркал се е в голяма каша. Освен това трябва да бъда на работното си място след по-малко от час, защото ще ме потърсят по телефона — той я погледна със съжаление. — Ужасно съжалявам. Всички документи са в офиса.

Обзе я разочарование.

— Наистина съжалявам, Ан. Бих искал да има някого, на когото да те поверя и който след края на вечерта да те отведе у дома, но се страхувам, че няма кого да помоля.

Точно в този миг Ан зърна Филип. Момчето забързано крачеше към тях.

„Истинско чудо!“ — помисли си тя и сърцето ѝ лудо затупка в гърдите.

— Здравейте, господин Уайт. Здравей, Ан — поздрави ги Филип. — Надявах се, че ще дойдеш — обърна се към нея той.

Ан лъчезарно се усмихна.

— О, Филип! — извиси глас баща ѝ. — Много ни е приятно да се срещнем с теб — той потупа с ръка мускулестото рамо на младежа. — Ще ми направиш ли една услуга? Трябва да си тръгна, но ми се струва, че на Ан ѝ се ще да остане още малко. Ще я придружиш ли до нас, когато реши да си тръгне?

По лицето на Филип се разля топла усмивка. Той погледна към Ан и тя отново потръпна, както при първата им среща.

— С най-голямо удоволствие, господин Уайт — отвърна момчето.

— Чудесно. Ще ти се отплатя за услугата, млади момко. До скоро, Ан.

— Е? — започна Филип, след като баща ѝ си тръгна. — Харесва ли ти тази образцова къща?

Ан се опита да се усмихне. Сърцето ѝ така силно биеше, че я обзе страх да не би Филип да го чуе.

— Малко е напрегнато тук. Може би ми се струва така, защото не съм свикнала все още...

— Ако искаш, можем да се махнем от това място.

Внезапно Ан видя Уинстън и Чарли, насочили се право към нея и придружителя ѝ.

— Филип! — извикаха в един глас двамата.

— О, здравейте, момчета — отвърна Филип. — Прибрали сте се в Сиатъл за лятото ли?

— Точно така — кимна Уинстън и очите му се плъзнаха по тялото на Ан. — И твърдо сме решили да си починем както трябва — той свойски хвана Филип под ръка. — Бащата на Чарли най-последно купи онази яхта. Така че можеш да се присъединиш към нашата компания и да се забавляваш заедно с нас.

— Благодаря. Познавате ли Ан Уайт?

— Разбира се! — Уинстън страстно я погледна. Ръката, с която държеше чашата си, издайнически трепереше. — Знаеш ли, Ан, имаш много хубава коса — той посегна да докосне косата ѝ и момичето се дръпна назад. Налетя на една жена, която тъкмо се канеше да хапне пържен картоф, потопен в доматиен сос. Преди да разбере какво става, на блузата ѝ се образува голямо червено петно.

— Ужасно съжалявам, скъпа — извика жената.

— О, Господи! — възкликна Уинстън. — Напълно съм изкуригал. Извинявай, Ан.

Ан му хвърли изпепеляващ поглед и пое салфетката от Филип.

— Може би ще искаш да излезем на терасата, Ан? — предложи младежът. Той мълчаливо измери Уинстън с поглед и я поведе към френските врати. Свали сакото си и понечи да го наметне на раменете ѝ. — Ето, облечи сакото ми, иначе ще замръзнеш.

— О, не, аз... — запротестира тя.

— Хайде — нежно настоя Филип. Ръцете му разтвориха сакото и Ан го облече. — Така по-добре ли е?

— Много по-добре — тя започна да се отпуска. Раменете ѝ пулсираха там, където ръцете му се бяха спрели в момента, в който ѝ подаваше сакото. Напрежението ѝ от партито и от изминалите два дни сякаш се стопи в нощта.

— Какво прави едно момиче, дошло от малък неизвестен остров, когато не е подготвено за вечерния хлад в Сиатъл? — попита той.

Ан въздъхна и се облегна на една пейка.

— Опитва се да свикне с начина на живот в големия град, предполагам. Всъщност, какво се очаква от мен да правя? Да навлека широкия пуловер, който съм си донесла от остров Пери, върху новата си копринена блуза ли?

Лицето на Филип просветна. Той седна на пейката до нея и се усмихна.

— Живееш на остров Пери? Шегуваш се!

— Ни най-малко. Живяла съм там през целия си живот.

— Не мога да повярвам — Филип се плесна с ръка по челото. — Знаех, че си от някакъв малък остров, но... — той се изправи и отново я погледна. — Лабораторията за морски изследвания на остров Пери е една от най-добрите в света! Именно за това искам да се запиша в университета във Вашингтон. Това ще ми даде възможност да отида да работя там.

— Лабораторията нещо много важно ли е? Израснала съм край нея и всяко лято работя там. А приятелят на майка ми е учен-изследовател. Но аз винаги съм смятала, че тази лаборатория е някакъв негов свят, така че не...

— Как се казва приятелят на майка ти? — любопитства Филип.

— Том Карпентър. Занимава се с китовете или нещо от този род — отвърна Ан.

— Том Карпентър?! — възкликна Филип. — Той е приятел на учителя ми по биология в „Нокс“. Миналата есен изнесе една лекция пред нашия клас.

— Шегуваш се!

Филип поклати глава.

— Не се шегувам. Карпентър е невероятен. Прави проучване за влиянието на замърсените води върху живота на големите морски животни. И е открил такива фантастични неща! Публикувал е много статии, с които е успял да привлече вниманието на Управлението за опазване на околната среда в Съединените американски щати и да ги убеди в сериозността на проблема. Откакто срещнах Том, започнах да се колебая дали да се насича към правото или към биологията. Сега мисля, че съм твърдо за второто. Затова искам да отида в университета във Вашингтон.

Ан го погледна с недоверие. Мозъкът ѝ пулсираше, сякаш в него се беше забол пирон. Ето я, най-после успяла да избяга от скучния остров Пери. И какво е първото нещо, което прави? Хлътва по момче, което мисли, че именно остров Пери е най-страхотното място от земното кълбо.

— Чувал съм, че там действително е много красиво — продължи Филип. — Само като си помисля, че си прекарала цял живот там!

— Да... — започна Ан.

— Господи, бих могъл да прекарам години на този остров. Да лежа на плажа, да ловя прясна риба, да разпалвам огън в огнището на малката си колиба... — той въздъхна. — Какъв живот!

— Не, не би могъл.

— Моля?

— Не е толкова лесно да се живее на остров.

Филип замислено поклати глава и се загледа в тъмните води на езерото.

— О, добре. Ще изкарам там година и нито ден повече. После обещавам да се върна към истинския свят — светът на мръсния въздух, на претъпканите с коли пътища, на постоянната надпревара и лицемерие.

Ан нямаше желание да говори за остров Пери, но ѝ харесваше да бъде до Филип, затова потисна импулса си да поспори с него.

Вратата към верандата се отвори.

— О, ето къде сте били! — възкликна госпожа Конрад и приближи до тях. — Баща ти току-що се обади, Ан. Казва, че ще приключи с телефонните разговори към девет часа и предлага да се срещнете в девет и петнадесет. Иска да ви заведе на вечеря в ресторант „Натс“.

— Добре — каза Филип. — На миди в „Натс“. Какво ще кажеш за това, Ан?

— Звучи чудесно — промълви тя. Чувстваше се щастлива. Нещата не биха могли да се наредят по-добре.

След половин час Ан, баща ѝ и Филип Конрад седяха на запазената за тях маса в ресторанта.

— Е, Филип — господин Уайт разтвори бялата ленена салфетка и я разстла върху коленете си. — Не мислиш ли, че дъщеря ми е прекрасна? — Наведе се напред и се престори на строг. — Внимавай какво ще отговориш!

Младежът погледна закачливо към Ан и отвърна:

— Разбира се, че е красива, господин Уайт. Заявявам го съвсем честно — очите му се впиха в нейните. — И освен това и интелигентна — добави той.

Ан развълнувано отмести поглед встрани. Масата им беше една от малкото маси, разположени в близост до прозорците. Гледката, която се откриваше, беше прекрасна. Върху белите покривки имаше свещници със запалени в тях свещи. Тъмнозеленото помещение беше обточено с месингови ленти, а по стените висяха окачени черно-бели снимки на Сиатъл.

— Филип работи в нашата фирма за втори път — осведоми я баща ѝ. — Много ни помага. Прави проучвания, оформя документи. Такива работи. Смята да се отдаде на правото — той потупа момчето по гърба. — Нали, приятелю?

— Смятам да направя нещо, с което да си осигуря удобен начин на живот — отвърна Филип и изведнъж се почувства неудобно под погледа на Ан.

— Филип е приет във всички добри висши училища на страната. Включително в Станфорд, университета, завършен от баща му. Господин Конрад ми каза, че се колебаеш къде да отидеш. Не искаш ли да продължиш традицията и да завършиш в Станфорд?

— Ами, мисля и за университета във Вашингтон — промълви Филип.

Господин Уайт вдигна вежди.

— И да се откажеш от Станфорд? Шегуваш се!

— Университетът работи по голяма програма по морска биология... — започна Филип.

— Морска биол...? — бащата на Ан разпери недоумяващо ръце. — Ще спра до тук. Сигурен съм, че ще приемеш съветите на родителите си и ще постъпиш разумно.

— Ами те всъщност искат аз сам да реша... — отново каза младежът.

— Какво разбираш ти! — прекъсна го господин Уайт. — Мен никога не са ме приемали в Станфорд — той отпи от чашата си. — Всъщност, никога не съм кандидатствал там. Знаех, че не бих могъл да си го позволя, дори и да ме приемеха. Родителите ми... Бяха прости хорица. Притежаваха малко магазинче в едно градче в източната част на щата Вашингтон. Господи, мислех си, че баща ми ще получи удар, когато му казах, че съм приет в университета. Той самият никога не е учил в колеж.

Господин Уайт спря и отново надигна чашата.

— Ами баща ти... Какъв беше той? Вторият поред Конрад, постъпил в Станфорд?

Филип се сви в стола си.

— Третият.

— А, значи ти и братята ти сте четвъртото поколение. Това е забележително!

— Къде е госпожа Уайт? — смени темата Филип. — Не мога да ви позная тази вечер, когато сте без нея.

Лицето на господин Уайт се стегна.

— Искаше да бъде с момичетата. И двете са притеснени и изнервени заради изпитите.

Той внезапно се усмихна, обръщайки се към Ан.

— Между другото, това беше нашата специална вечер заедно. Заедно бихме могли да посрещнем и най-ужасните последици, нали, Ан?

Ан спря да се храни.

— Да... Сигурно, татко.

Замисли се какви ли последици баща ѝ има предвид.

Когато се прибраха, къщата беше тъмна. Момичето се изкачи бавно по стълбите, замечтано прекарвайки пръсти през косата си. На площадката на втория етаж се спря. Откъм стаята на Даниел се носеше силна музика. Ан приближи и почука на вратата.

— Влез — извика Даниел.

Ан отвори вратата. Доведената ѝ сестра лежеше по корем на пода на светещата от чистота стая и правеше упражнения. Дългият ѝ костелив крак рязко се движеше нагоре-надолу. Беше прекалено слаб. Светлината на лампата прозираше през него. Косата на Даниел беше завързана ниско долу с шарен ластик. Ъгловатото ѝ тяло беше облечено в бял еластичен клин и широка памучна блуза. Тетрадките и материалите за изпитите бяха прилежно подредени на бюрото.

— Не ми обръщай внимание — опита се Даниел да надвика бумтящата рок музика. — Преди лягане задължително правя сто и петдесет вдигания и сваляния на краката — лицето ѝ беше бледо, а под очите ѝ имаше тъмни сенки. — Харесваш ли Били Райвъл?

— Аз...

— Само не ми казвай, че на твоя пустинен остров не сте чували за него. Страхотен е!

Ан трескаво прекара през паметта си всички състави, които двамата с Райън обичаха да слушат.

— О, да — каза тя — чувала съм за него. Нещо от рода на рап-рок, нали?

Даниел скептично я изгледа, продължи да движи крака си в такт с музиката и измърмори под носа си:

— Много добре. Много добре.

— Струва ми се, че нямаш нужда от повече упражнения тази вечер — любезно каза Ан. — Защо не си дадеш малко почивка? Направо си в страхотна форма.

Даниел се направи, че не я чува и продължи все така енергично да вдига и сваля крака си. Ан седна мълчаливо на леглото на доведената си сестра. Надяваше се да успее да разчупи леда помежду им.

— Аз съм тази, която трябва да играе гимнастика. Със сигурност съм качила десет килограма тази вечер — така се натъпках с лакомствата на госпожа Конрад.

Даниел внезапно спря и се втренчи в нея.

— Ти очевидно нищо не разбираш, Ан. Ти можеш да си позволиш да качиш някое и друго кило и пак ще изглеждаш страхотно.

— Така ли?

— Да, защото имаш хубаво тяло. Какви са мерките ти? Метър и осемдесет на шестдесет килограма?

— Да, висока съм метър и осемдесет, но за теглото си не съм сигурна... — започна Ан.

— За разлика от теб аз имам ужасно тяло. Бедрата ми са дебели, а раменете — тесни. Така че, за да изглеждам поне малко прилично, трябва да бъда слаба. Това е единственият начин. Всъщност, упражненията вече са се превърнали в навик за мен. Знаеш ли, че едно време танцувах?

— О — отвърна Ан, — не съм съгласна с теб, Даниел. Мисля, че наистина изглеждаш добре. Имаш прекрасна коса, красиво лице и дрехите ти стоят чудесно. Дори смятам, че ще изглеждаш още по-добре, ако не си толкова слаба.

— Ха! — изпухтя Даниел и бързо смени темата. — Как беше партито?

— Много забавно. Къщата на семейство Конрад е много хубава...

— Мама просто не понася онова издълбано кану над вратата на всекидневната — момичето спря и се изкиска. — Мисли, че някой ден ще падне и ще убие някого. По-точно — нея самата.

— После аз, татко и Филип отидохме до ресторанта „Натс“ — добави небрежно Ан.

За секунда сестра ѝ остана мълчалива, но после изви очи към тавана и отегчено каза:

— О, какъв досадник е този Филип!

— На мен не ми изглежда досаден — призна Ан.

Даниел легна по гръб на пода и се замисли.

— Добре. Вземам си думите назад. Всъщност, на Филип всичко си му е наред. Хубав е, умен, има добро семейство. И никога не постъпва неразумно... — тя хвърли на Ан поглед, пълен с разбиране. — Не блъска колите на баща си в дърветата, не се рови в шкафа с алкохол.

— О! — Ан напрегнато слушаше.

— Ако направиш списък за това, какви положителни качества трябва да притежава едно момче, то Филип напълно ще отговаря на претенциите ти.

— Разбирам — отвърна Ан и се засмя въпреки неудобството, което изпитваше. Даниел говореше за Филип така, сякаш беше кола или стереоуредба, а не човек от плът и кръв.

Ан облегна лакът на леглото и погледна надолу към сестра си.

— Но ако приемем, че идеални хора няма, какви са все пак недостатъците на Филип Конрад, госпожо Съдия?

— Аз не го осъждам — защити се Даниел. — Филип си е много добре. Но просто се мисли за нещо по-различно от всички. Сякаш е прекалено добър за нас.

— Но той може наистина да не е като останалите — предположи Ан.

Даниел се обърна на другата си страна и поднови упражненията.

— О, добре. Сама ще прецениш дали е чак толкова различен, Филип — господин Чувствителния фотограф! Прекрасен имидж, но ще видим докога ще се задържи.

— Имидж?

— О, ще разбереш какво искам да кажа. И то съвсем скоро.

Ан напусна стаята, раздразнена от забележките на доведената си сестра. Не беше работа на Даниел да преценява Филип, особено след като самата тя не беше идеална. Ан го харесваше и нямаше да позволи оценките на Даниел да повлияят на отношението ѝ към него.

ШЕСТА ГЛАВА

— Мисля, че Даниел е болна, Джим — каза Патси с разстроено тон. — Преуморила се е от учене, толкова е бледа...

— Ще се справи чудесно — отвърна бащата на Ан. — Тя е чувствително момиче...

Беше сряда, на сутринта след партито у семейство Конрад. Ан се беше събудила рано. Беше преметнала хавлиена кърпа през рамото си и тъкмо отиваше към басейна, за да поплува малко. Вратата на спалнята на Патси и баща ѝ беше отворена и момичето инстинктивно се спря, когато чу гласовете отвътре.

— Тя не е в състояние да се яви на изпит днес — проплака Патси като малко момиченце. — Ами какво ще стане, ако не се оправи до събота, когато ще бъде танцовата забава с мъжкото училище?

— Кое?

— Джим, ти си невъзможен! Балът на училищата „Хенли“ и „Нокс“ в Каскейд клуб. Ако Даниел не оздравее до тогава, ще пропусне едно много важно събитие. Там ще има много младежи от добри семейства. Искам това лято да се запознае с някое подходящо момче.

Баща ѝ измърмори нещо, което Ан не успя да разбере.

— О, не е вярно! — сърдито отвърна Патси. — А това, че толкова често не си вкъщи никак не ни помага — гласът ѝ стана писклив. — Знаеш, че аз и момичетата се надявахме да прекарваш повече време с нас, след като приключиш с онова ужасно дело Симпсън.

Възцари се мълчание. После Патси продължи:

— Даниел беше страшно разочарована, че снощи ти не вечеря с нас.

— Така ли?

— Да, така — тросна се жена му. — Въпреки че никога не би казала такова нещо. Горкото дете — тя отново направи пауза. — Мисля, че даже малко ревнува.

— Ревнува?

— Да, защото прекарваш много време с Ан.

Гърлото на Ан се сви от притеснение. Едва успя да си поеме въздух.

— Заведох я на едно парти. Между другото, тя ми е дъщеря и мисля, че е време да я опозная по-добре.

Гласът на Патси отново стана сладък и мазен.

— Значи живееш с миналото, Джим. А казваше, че си му обърнал гръб.

С пламнало лице Ан зачака отговора на баща си.

— Да загърбя миналото? Как мога да направя това, Патси? Как, за Бога?

— Е, аз не...

— Нека ти кажа едно нещо — сърдито повиши глас баща ѝ. — Много момичета не могат да се хванат на малкото пръстче на дъщеря ми. Тя е много по-умна и талантлива!

— От Даниел и Моника, например — огорчено отвърна Патси.

— Ан използва мозъка си и довежда това, за което се захваща, до край. Интересите ѝ не се ограничават само с дрехите и момчетата. Мисля, че по време на престоя ѝ тук Даниел и Моника могат да научат доста полезни неща от нея!

Очите на Ан се наляха със сълзи. Цялото ѝ тяло трепереше. Не можеше да слуша повече, затова се върна в стаята си. Затова ли баща ѝ беше настоявал тя да дойде тук? За да служи за пример на дъщерите на съпругата му? Или да се перчи с нея по време на приеми? Защо така внезапно я беше повикал след всичките тези години?

Ан се отпусна на леглото си, зарови лице във възглавницата и горчиво зариде. Остров Пери не беше нейната среда, но това тук също не беше.

Нямаше къде да отиде.

Обърна се по гръб и се загледа в тавана. Лицето я сърбеше от солените сълзи. Очите ѝ бяха зачервени и подути. Затвори ги и придърпа юргана към брадичката си. Слънцето хвърляше лъчи през прозореца, но единственото желание на Ан беше да заспи...

На вратата леко се почука.

— Ан? — прошепна Сара, надничайки в стаята. — Търсят те по телефона.

Ан отметна завивката и погледна часовника върху нощното шкафче. Часът беше единадесет. Очите ѝ пареха, а главата ѝ болезнено пулсираше.

— Благодаря, Сара — промълви тя. — Трябва отново да съм заспала.

— Можеш да говориш от слушалката до главата ти.

Ан посегна към стенния телефон.

— Ало?

— Здравей, обажда се Филип.

Топлината, която беше изпитала предишната нощ, се върна в гърдите ѝ веднага, щом чу гласа му.

— Здравей — отвърна радостно тя.

— Обаждам се от фирмата — бързо каза Филип. — Имам да свърша още някои работи и после ще бъда свободен. Бих искал да ти покажа града. Може ли да дойда и да те взема?

Лицето на Ан светна. Главата тутакси престана да я боли.

— Да, разбира се. Ще бъде чудесно.

— Добре. Чакай ме след около половин час. Не обядвай.

— Няма — обеща тя. — Чакам те.

Ан се пхна под горещия душ и остави силната струя да бие по врата ѝ. Водата беше почти вряла, но момичето стисна зъби. Трябваше да отмие следите от сутрешното разочарование.

Облече червена блузка и къси панталонки и беше готова за излизане. Тръгна към долния етаж на къщата. Надяваше се Патси да е отишла на поредната си тенис среща, но щом слезе във фойето, налетя точно на нея. Беше облечена в синьо-бяла копринена рокля. Очите ѝ бяха скрити зад тъмни очила. Говореше по телефона и весело тръскаше русата си коса. Когато видя Ан, свойски ѝ махна.

Ан погледна през отворената врата. Филип тъкмо слизаше от караваната си. Тя се обърна към Патси, прошепна:

— Той ще ме разведе из града — и бързо тръгна навън.

Патси кимна и отново ѝ помахна.

— Влизай — извика Филип и отвори предната врата.

Ан се настани и закопча предпазния колан. Караваната потегли с вой. Младежът беше в дрехите, с които ходеше на работа, но беше свалил сакото и вратовръзката си и беше навил ръкавите на ризата си до лактите. Тъмните очила му придаваха загадъчен вид.

— Можем да си купим малко риба и пържени картофи. После ще вземем ферибота и ще отидем на остров Бейнбридж.

Ан се усмихна и хвърли поглед към задната седалка. Беше натрупана с кутии, книги, якета, камера и дори един очукан каяк.

— Да не живееш тук? — пошегува се тя.

Филип също погледна назад и се усмихна.

— Мама и татко наричат караваната кошче за боклук на колела, но аз я намирам за много уютна.

— Да, предполагам, че е удобна.

Филип спря колата пред едно магазинче за риба и пържени картофи.

— Почакай ме тук — извика той на Ан и излезе от колата.

След няколко минути се върна с два книжни пакета и подкара караваната към пристанището, където спираше фериботът. Натовариха се благополучно и когато фериботът тръгна, двамата се изкачиха на горната палуба. Успяха да си намерят свободно място и седнаха до една маса.

— Преди час и половина бях в един от онези стъклени кафези — възкликна Филип и посочи с ръка към отдалечаващия се от погледа им град.

Ан отпи от газираната вода и сложи бутилката върху покритата с мушама маса. Тук, на ферибота, се чувстваше като у дома си повече, отколкото в къщата на баща си. Но имаше странното чувство, че трябва да изследва живота в оживения град, очертанията на който в момента се губеха от очите ѝ.

— Всъщност нямам нищо против да бъда и в някоя от тези стъклени клетки, както ги наричаш — отбеляза тя.

Филип изненадано я погледна.

— Добре, ще ти покажа всичко, което искаш да видиш. Но не разбирам как някой може да иска да бъде в града, когато е заобиколен от такава красота! — той кимна към кристалната вода и отхапа от рибата си.

На устните на Ан се появи лека усмивка.

— О, Господи, провалих се! — престори се на покрусен Филип.

— Не, не си.

— Напротив, провалих се — настоя той, спря да дъвче и отвори широко очи. — Когато ти предложих да ти покажа всички най-

интересни места, ти сигурно си си помислила, че имам предвид претъпканите магазини, модните бутици и... скъпи ресторанти. Така ли е? А вместо това аз те откарвам обратно в океана.

Ан отново почувства топлина в гърдите си. Никога не беше срещала момче като Филип. Той явно наистина имаше желание тя да прекара приятно. Да пътуваха дори и към остров Пери — пак щеше да бъде щастлива.

— Да приемам ли мълчанието ти като знак на недоволство? — пошегува се Филип.

Ан се наклони към него и отчетливо каза:

— Чувствам се чудесно.

— Добре, добре — засмя се той. — В такъв случай няма да моля капитана да обърне ферибота — сви салфетката си на топка и шеговито я хвърли към Ан. После лицето му отново стана сериозно. — Не са много момичетата, на които ще им бъде приятно да се разкарват из остров Бейнбридж.

— Чакай малко. Сигурна съм, че има много момичета, които биха дали всичко, само и само да бъдат с теб на този ферибот.

— Но не и в този град — тъжно каза Филип.

— Защо не?

— Не зная. Момичетата, които познавам, обичат да кръстосват с моторници по езерото. И да показват новите си бански костюми, разбира се. Освен това, за предпочитане е да имат приятел, който да умее да кара добре водни ски, за да могат да седят в лодката си и да се наслаждават на мускулите на избраника си — той се наведе напред и очите му дяволито блеснаха. — Също така обичат да ги разхождат напред-назад с бързи коли, а нощно време предпочитат да бъдат на парти. Колкото по-диво е това парти, толкова по-добре. Не пренебрегват и много изисканите и скъпи вечери.

— Звучи страхотно! — с преувеличен ентузиазъм възкликна Ан. — Ти караш ли водни ски?

— Понякога обичам да излизам сред водата, но тогава предпочитам да бъда сам или с някой особено специален човек — Филип сведе поглед надолу. — Когато съм с компания, имам чувството, че забравям кой съм и се нося по течението.

— В такъв случай остров Пери е създаден точно за теб — усмихна се Ан. — Там можеш да живееш години наред, без да ти се

налага да говориш с жива душа.

Стигнаха на острова. Дълго гледаха пенливите водопади в източната му част, после седнаха на брега и започнаха да хвърлят камъчета в спокойната вода.

— Какво щеше да правиш в този момент, ако беше на остров Пери? — попита Филип. — Баща ти каза, че ловиш раци. С това ли щеше да се занимаваш?

— Ловът на раци е забранен от средата на април до края на август. Тогава е размножителният им период. Затова през лятото чистя стриди. Това щях да правя, ако в момента бях на остров Пери. Щях да седя под вмирисан навес и да чистя черупките на стридите с нож. Много ли романтично ти изглежда? — погледна тя към Филип.

— По колко часа на ден вършиш тази работа?

— По осем. С един час обедна почивка. Затова обичам лова на раци. Сам си, на открито и никой не ти виси над главата. Единствените неща, за които трябва да мислиш са времето, лодката ти и стръвта.

Филип се излегна по гръб на плажа.

— С кого ходиш на лов? Може би с някое друго прекрасно момиче от острова?

Ан се засегна. Не искаше Филип да остава с впечатлението, че си има приятел, но не искаше и да го лъже.

— Не — твърдо отвърна тя. — Партньорът ми се казва Райън Харт. С него сме стари приятели.

— О — любезно кимна Филип, избягвайки погледа ѝ. Когато очите му отново се спряха на нейните, в тях се четеше нетърпение.

— Райън и аз събрахме пари и си купихме малък скутер на старо. Бяхме в бизнеса.

— Никой ли друг не ви помага?

— На острова няма много младежи на моята възраст. Всъщност, в училището сме само десет.

— Десет! — учуди се Филип.

— Да. От трети клас двамата с Райън сме в непрекъснато съревнование. Борим се кой ще събере повече точки на тестовете и така нататък. Единственият ми проблем е, че Райън е страхотен мозък по математика.

— Проблем за теб, така ли?

— Да. Затова пък аз работя допълнително по история и пиша най-хубавите съчинения. Само така мога да го надмина.

— Какъв пълноценен живот — въздъхна Филип. — Животът на остров Пери ми се струва като живот в рая. Обзалагам се, че там няма наркотици, няма алкохолици, нито разрушени семейства, нито престъпления...

— Шегуваш ли се? — Ан не можеше да повярва на ушите си. — Много от съучениците ми са опитвали някакъв наркотик. Хората се отегчават на острова. Що се отнася до алкохола... Това е голям проблем за Райън. Баща му пие.

Внезапно тя млъкна, зарови стъпала в пясъка и вплете пръсти в сребърната верижка на врата си. Сега, когато заговори за Райън, усети, че ѝ липсва.

Загледа се замислено във водата. Какво ли щеше да си помисли приятелят ѝ за изключителния външен вид на Филип и за богатите му родители? Райън не понасяше богатите, които идваха на острова за лед и пресни раци. Мразеше небрежния жест, с който плащаха сто доларови сметки, перфектните им бели зъби, скъпите им ежедневни дрехи.

Ан премести очи към Филип.

— Разкажи ми за снимките, които правиш. Моника казва, че си фотограф.

Лицето на момчето се оживи.

— Преди две години родителите ми ми подариха фотоапарат „Никон“ за Коледа, защото мислеха да направя добри снимки на семейството...

— Кучето, котката, шунката — пошегува се Ан.

— На семейството край масата. Мама с широкополата ѝ шапка... Както и да е. Така се започна. Правех си експерименти с цветовете и светлината. Един мой учител ми показа някои техники. Справях се все по-добре.

— Моника ми каза, че си спечелил награда за това.

— Да. Не е ли лудост? Ето ме — един бъдещ адвокат, спечелил награда за художествено творчество.

Ан го погледна.

— Трябва да имаш точно око.

— Да, но не съм художник. Фотографията просто ми доставя удоволствие, затова се занимавам с нея.

— Майка ми казва, че човек трябва да работи това, което му харесва.

Филип хвърли един камък във водата.

— Да, може би е права. Но така не можеш да спечелиш пари. Не зная дали искам да се превърна в гладуващ фотограф. Но много бих искал да опитам подводна фотография — да запечатам на лента живота във водите на залива. Впечатляващо е това, което може да се види под повърхността на водата.

— Защо тогава не се опиташ? Защо трябва да ставаш адвокат? Струва ми се, че тази професия не те влече кой знае колко. Не мисля, че искаш да работиш в някакъв офис по цял ден.

— Като го казваш, звучи по-лесно, отколкото всъщност е — Филип протегна крака напред. — Ще ти кажа нещо. Ако ми намериш богат покровител, със сигурност ще се захвана с морска биология. А дотогава ще си имам едно наум.

Ан инстинктивно се отдръпна назад. Харесваше Филип прекалено много, за да започне да спори с него за пари. А и не вярваше, че би могъл да се откаже от работата, която му доставя удоволствие, само за да си осигури висок стандарт на живот.

Филип прекъсна мислите ѝ.

— Имам идея за едно урбанистично проучване. Ще дойдеш ли на танцовата забава в събота?

— Да — отвърна Ан. Сърцето ѝ лудо заби.

— Ами, ако вече не те е ангажирал друг преди мен, ще приемеш ли аз да те придружа до там. А после ще ти определя истинска среща. Можеш да си облечеш рокля с кринолин, а аз ще нося смокинг. Какво ще кажеш?

— Страхотно! — сега вече наистина щеше да чака бала с нетърпение. Щеше да изпита удоволствие от купуването на нова рокля, от посещението в салона за красота. Нещата се развиваха така, както си беше мечтала.

Когато се върнаха в града беше станало шест часа. Патси поливаше цветята край автомобилната алея с елегантна медна лейка.

Филип спря колата и когато Ан слезе, той ѝ махна.

— Ето ви я, госпожо Уайт, доставена точно до прага. Ще ти се обадя — извика той на Ан и потегли.

Момичето приближи до Патси и забеляза напрегнатото изражение върху лицето ѝ.

— Здравей, Патси, надявам се, че не съм закъсняла много...

Първоначално Патси не я погледна, но когато вдигна очи, те се впиха в Ан като нажежени игли.

— Ан... — започна строго тя. Ан изненадано спря по средата на пътя си. Разпозна ядосания глас от спалнята, който чу тази сутрин. — Трябва да разбереш, че не можеш да се разхождаш с момчета един Бог знае къде без моето разрешение — когато свиваше устни по този начин, Патси изглеждаше доста по-стара.

— Но аз си мислех, че си разбрала, че излизам с Филип — любезно отвърна момичето. — Наистина съжалявам.

— Когато моите дъщери искат да прекарат следобед си с някой млад мъж, те ме молят за разрешение. Казват ми къде и с кого отиват, а също и кога ще се върнат.

— Съжалявам, Патси — бързо повтори Ан.

— На остров Пери може и да не се съобразявате с тези неща, но тук има правила, които стриктно трябва да се спазват — натъртено каза съпругата на баща ѝ. Бузите на Ан пламнаха от гняв.

Изведнъж изражението по лицето на Патси се промени. Тя се усмихна и каза:

— Така. Защо сега не отидеш при Даниел и Моника в кухнята? Сара ви приготвя вечеря. Тази вечер Джим и аз сме на парти.

Ан почувства как сълзите напират в очите ѝ. Но нямаше да плаче пред втората си майка. Нямаше да позволи на Патси да я подценява или да поставя под въпрос възпитанието ѝ. Трябваше да продължи с опитите си да привикне и се надяваше, че ще има достатъчно сили за това.

СЕДМА ГЛАВА

— Приятно изкарване, момичета — пожела Патси и весело махна, когато Даниел изкара колата си от огромния гараж.

— Чао, мамо — замахна в отговор седналата на задната седалка Моника.

Беше сутринта на дългоочакваната събота — денят на годишния бал на училищата „Хенли“ и „Нокс“. Трите момичета отиваха в центъра на града. Имаха предварително уговорени часове в бутика „Даника“ и в салона за красота на „Естел Руж“.

— Имаш прекрасна кола, Даниел — възхити се Ан на белия открит фолксваген с телефон.

— Благодаря! Мама и татко ми я подариха за шестнадесетия ми рожден ден.

Светлорусата коса на Даниел се развяваше на вятъра. Момичето беше облякло бял памучен пуловер без ръкави над прозрачна шарена блуза. Неоновосините ѝ очила подхождаха идеално на перфектната белота на кожата ѝ.

— Така се радвам, че изпитите най-после приключиха! — извика Даниел и едва не пропусна да спре колата пред светофара.

— Няма да ходя в „Хенли“ цяло лято! — добави ентузиазирано Моника. — Лято е. Да!

— Това е най-щастливият ден в моя живот! — Даниел отметна косата си назад и натисна газта.

— Ти си в настроение, защото снощи Чарли Шоу ти се обади и предложи да ти бъде кавалер — извика Моника в ухото на сестра си.

Даниел продължи да се усмихва широко.

— Напълно си права. И аз смятам да го слиям.

Ан погледна към момичето и се зарадва за нея. Беше в Сياتъл от седмица, а още не беше виждала по-голямата си доведена сестра да се усмихва. Сега Даниел изглеждаше така, сякаш щеше да бъде домакин на Съботно нощно шоу на живо. Надяваше се сега, когато изпитите бяха свършили, Моника и сестра ѝ да бъдат в по-добро настроение.

Може би щяха да положат повече усилия, за да я накарат да се чувства желана сред тях. След избухването на Патси, Ан се чувстваше по-обезкуражена от всякога. Знаеше, че втората ѝ майка не беше права, но все още не смееше да ѝ възрази. Ако обявеше открита война на Патси, трябваше да си ходи у дома. Баща ѝ щеше да разбере, че не е онова идеално момиче, за което я беше смятал. И тя отново щеше да се окаже затворена на малкия остров Пери.

Когато пристигнаха в центъра на града, Даниел паркира колата в един обществен гараж. До тях приближи човек с униформа и почтително ѝ отвори вратата.

— Благодаря — небрежно подхвърли момичето. — Ще се върнем около три часа.

— Много добре, госпожице.

Пътят до бутик „Даника“ беше кратък. Магазинът беше разположен във фойето на луксозен хотел. Даниел бутна стъклената врата и хвърли поглед през рамо към Ан.

— Това място е невероятно — прошепна тя. — Мама винаги пазарува тук. Но за нас също има подходящи дрехи.

Една жена в елегантен костюм се изправи пред тях и любезно попита:

— Вие не сте ли дъщерите на Патси Уайт?

— Да, ние сме! — засия Даниел. — Мама обади ли ви се?

— Да, позвъни ми вчера. Поръча да помогнем на доведената ѝ дъщеря Ан да си избере подходяща красива рокля.

Ан не можеше да повярва на ушите си. Не беше свикнала да ѝ се обръща специално внимание.

— От тук, моля — посочи жената към вътрешността на магазина и момичетата поеха след нея по застлания с килим под. — Каза, че сте висока около метър и осемдесет, така че предварително отделих няколко рокли, подходящи за бал.

Спряха пред една закачалка.

— Ооо! — извика Даниел. — Страхотни са!

— Виж тази прекрасна рокля във викториански стил с дантела! — възкликна Моника и вдигна роклята пред Ан.

Даниел докосна брадичката си с пръст.

— Хм — замислено каза тя. — Малко е бебешка. Ан е с ярко изразена индивидуалност, затова ѝ трябва нещо по-специално.

Ан взе една бяла рокля с тънки презрамки и с няколко пласта шифон на полата.

— Какво ще кажете за тази? — попита тя.

— Не знам... — Даниел направи кисела физиономия.

— Хайде, момичета — помоли ги Ан. — За първи път избирам бална рокля, тъй че дори не зная как да го направя.

Даниел внезапно прикова очи в отсрещната стена. После бързо закрочи натам и смъкна една изумрудено зелена рокля от закачалката.

— Даниел... — бавно започна Моника.

— Харесвам, харесвам, харесвам тази рокля! — извика Даниел и сложи дрехата пред Ан. — Виж само как подхожда на зеления цвят на очите ти! Чудесна е!

Ан взе роклята от ръцете на сестра си. Беше без ръкави и скроена така, че да прилепва плътно към тялото.

— Не зная, изглежда ми малко предизвикателна.

Даниел кимна.

— Помислих си, че така ще кажеш. Наистина не прилича на дреха, която трябва да носи една отлична ученичка — тя спря, зърнала обиденото изражение на Ан. — О, Господи! Не го приемай толкова навътре! Искам да кажа, че ти спокойно би могла да облечеш тази рокля, защото имаш перфектна фигура, докато ние с Моника не бихме могли. Проблемът е, че ти не си от типа момичета с буйни сърца. Свикнала си да живееш по затворено. В това няма нищо лошо...

— Ще я премеря — прекъсна я Ан.

Няколко минути по-късно тя стоеше пред огледалото в пробната и се оглеждаше във високото огледало. Дрехата ѝ стоеше чудесно. Меката материя нежно обгръщаше тялото ѝ. Деколтетото не беше много дълбоко, но когато се обърна видя, че половината ѝ гръб е разголен.

— Чудесна е! — плесна възторжено с ръце продавачката и се усмихна. — Сякаш е направена специално за вас! О, толкова сте хубава в нея!

— Трябва да я вземеш — настоя Даниел, а очите ѝ бягаха надолу-нагоре по роклята.

Ан се обърна към Моника, която не изглеждала толкова уверена.

— Ами... — започна Моника. — Наистина ти стои добре... само че е малко по-различна от това, което ние...

— И какво от това? — попита Даниел и сложи ръце на кръста си.
— Ан трябва да носи това, което ѝ отива най-много.

— Но, Даниел... — опита се да вземе думата Моника.

— Много е хубава — каза продавачката и извади една кутия. — Мога да ви предложа и обувки, които да бъдат подходящи за роклята. Кой номер?

Ан прошепна номера на обувките си. Чувстваше се като Пепеляшка. Не можеше да отмести очи от отражението си в огледалото. Това наистина ли беше тя?

— Ще я взема — каза внезапно и инстинктивно затърси етикета с цената. Когато го откри, ахна. Роклята струваше петстотин долара.

Ан погледна към продавачката, после към Моника и Даниел.

— Струва петстотин долара — промълви тя.

— Е и? — отвисоко я погледна Даниел. — Мама и татко са дали най-малко по толкова и за нашите рокли. Ан, това е най-важната вечер в годината!

— Не се тревожи за цената — успокои я Моника. — Мама иска да си облечена хубаво. Стига да се чувстваш удобно в новата си дреха.

Ан погледна към Моника. И тя ли я мислеше за толкова задръстена, че да не може да облече подобна рокля?

— Роклята ми харесва — уверено каза тя. — Не се притеснявай, ще се чувствам чудесно!

След като премери и обувките, Ан се върна в пробната и облече избелелите си джинси и памучния си пуловер. Когато се върна, Даниел още се възхищаваше от роклята и обувките. Подаде на Ан чантата с покупките и лъчезарно ѝ се усмихна.

— Хайде да вървим! — каза тя.

Салонът на „Естел Руж“ беше само през една пряка. След пет минути бяха там. Още щом влязоха вътре, Ан се изпоти от притеснение. Жената, която стоеше пред елегантното бюро изглеждаше така, сякаш е отделила поне десет часа за блестящите си къдрици. Когато им се усмихна, разкри ред равни бели зъби. В сравнение с нея Ан се почувства като раздърпана пастирка.

Даниел самоуверено приближи до бюрото и каза:

— Ето ни — Даниел и Моника Тримейн. И Ан Уайт.

Жената погледна надолу и се усмихна:

— О, да. Тази вечер имате специален повод да изглеждате красиви, нали? Моля, седнете — тя им посочи креслата насреща.

Ан никога не беше влизала в подобен салон. Не приличаше на салона за красота на остров Шейн. Чакалнята тук беше като обзаведена с вкус всекидневна. Пред меките кресла имаше леки стъклени масички, а на тях — кристални вази, пълни със свежи цветя.

— Мога ли да ви предложа чай или кафе? — попита любезно жената.

— Чай с лимон — нареди Даниел и взе едно модно списание.

След няколко минути в залата влезе човек с гарвановочерна коса, вързана на опашка.

— Ан Уайт? — попита с испански акцент той и приближи до тяхната маса. — Казвам се Рикардо. Моля, елате с мен.

— Успех, Ан! — извика Моника след нея.

Рикардо въведе момичето в салона за прически и му подаде една туника. Ан я облече. Фризьорът я накара да седне в един въртящ се стол и започна да си играе с косата ѝ.

— Имате много хубава и жива коса — отбеляза той. — Каква система за поддържане на коса използвате?

— „Прел“ — отвърна неуверено Ан.

Очите на Рикардо се разшириха от ужас. Той вдигна глава и я поклати неодобрително.

— Не, не, не, не, не. Затова косата ви е прекалено суха. Ужасно, ужасно суха. Лошо. Трябва да ви покажа нашите продукти, преди да си заминете. Засега ще ви сложа балсам и ще подрежем краищата. А за големите танци довечера... — той вдигна част от косата ѝ нагоре и за малко я задържа в това положение. — Ореол от прекрасни златисти къдрици. Като ангел! Съгласна ли сте?

— Добре — отвърна Ан.

Рикардо работеше бързо. Скоро косата ѝ беше навита на ситни ролки. После седна под електрическата каска и стоя там половин час, след което Рикардо я отведе в салона за маникюр. Моника също беше там. И на нейната коса имаше ролки.

— Хей, приличаме на пришълци от планетата Ксонтрекс — изкиска се Моника. — Може ли да седнем една до друга, докато ни правите маникюра? — обърна се тя към маникюристката на Ан.

— Разбира се — отвърна жената и премести масичката си до масичката на Моника. Ан седна срещу нея.

— Косата ти ще стане страхотна — каза усмихнато Моника. — Рикардо е най-добрият фризьор. Той прави косата на мама и тя държеше той лично да се заеме с теб.

— Защо? — не се сдържа и попита Ан. След всичко, което се беше случило, не личеше Патси да я е взела под крилото си. Маникюристката потопи пръстите на Ан в топъл сапунен разтвор.

Лицето на Моника стана сериозно.

— Виж, Ан. Зная, че не е лесно човек да се оправи с мама. Тя ми каза, че ти е била ужасно сърдита във вторник сутринта. Но трябва да ми повярваш в едно — мама наистина иска да прекараш страхотно лято и се опитва по всякакъв начин да подпомогне това.

Ан седеше неподвижно, докато маникюристката избутваше кожичките на ноктите ѝ назад.

Видя как Моника свежда очи към ръката си, а после поглежда към Ан и тайнствено се усмихва.

— Тази моя майка е наистина мила, но когато се ядоса, гневът ѝ минава всякакви граници — усмивката ѝ помръкна и лицето ѝ стана тъжно. — Освен това става нещо, което няма нищо общо с теб.

Ан се загледа в сръчните движения на маникюристката. Изглежда на Моника не ѝ беше лесно с такива майка и сестра. Като се прибави и фактът, че баща ѝ беше умрял.

— Благодаря ти, Моника — внезапно каза Ан.

Моника се наведе към нея.

— Можеш ли да пазиш тайна?

— Разбира се.

— Мама играе тенис с майката на Чарли Шоу.

— Е и?

— Вчера ги чух да разговарят по телефона — засмя се Моника. — Нали знаеш, че Чарли е завършил „Нокс“ и току-що е изкарал първата си година в „Браун“. Както и да е, мама спомена, че Даниел няма кавалер за бала. Всъщност, човек може да отиде на този бал и сам, но аз ще отида там с Хейдън, а ти — с Филип. Мама не иска Даниел да се чувства пренебрегната. Така че госпожа Шоу е предложила на Чарли да отведе сестра ми на бала и той се е съгласил. Даниел не знае нищо за това.

— О! Няма да кажа нито дума — обеща Ан.
— Мислиш ли, че съм подслушвала като плъх?
— Не, не мисля, че си го направила нарочно.

Когато маникюрът ѝ беше готов, Ан мина през гримьорната и отново се върна във фризьорския салон.

Рикардо приключи с прическата ѝ, бутна стола към огледалото и зачака реакцията на клиентката си.

Ан се вкамени от изненада. Зелените ѝ очи бяха подчертани с туш, спирала за мигли и сенки. На скулите ѝ имаше руж, а косата ѝ беше предизвикателно вдигната нагоре и пусната на свободни къдрици. Приличаше повече на звезда от някое телевизионно шоу, отколкото на шестнадесетгодишно момиче от някакъв забутан малък остров. Испита ужас и гордост едновременно.

Когато Ан доближи стълбището, чу смеховете на баща си и Филип. Двамата бяха във всекидневната. После се разнесоха някакви други гласове и тя предположи, че Чарли Шоу и приятелят на Моника Хейдън също са там. Пое дълбоко въздух и се помъчи да се успокои. Къдриците се спускаха по голите ѝ рамене, а при всяко движение роклята ѝ издаваше приятен шум.

Влезе в стаята и усмихнато поздрави:

— Здравейте.

Три фигури, облечени във фрак, се обърнаха и застинаха от изненада. Тя бързо се огледа, да не би да е забравила да сложи роклята си.

Филип тръгна към нея с широко разтворени ръце.

— Изглеждаш... различна — заекна той. — Искам да кажа, зашеметяваща си! Тоест... — Младежът се обърна към другите за помощ.

— Направо ме срина! — одобрително закима Чарли Шоу.

— Благодаря — отвърна Ан и усети, че дланите ѝ се изпотяват от напрежение. Забеляза, че баща ѝ я гледа объркано. — Даниел и Моника ми помогнаха да избира роклята, а фризьорът на Патси ми направи косата — обясни тя.

Баща ѝ направи опит да прикрие разочарованието си.

— Не, не, скъпа, изглеждаш чудесно — засмя се пресилено. — Само изглеждаш малко по-възрастна. Всъщност, покрай нея аз започвам да се чувствам по-възрастен — обясни той на групата. — Мисля, че имам нужда от едно питие!

Всички се засмяха.

Филип леко я докосна по ръката и по тялото ѝ полазиха тръпки.

— Познаваш ли приятеля на Моника — Хейдън Улф?

Ан погледна към едно високо и много слабо момче с усмихнато лице.

— Приятно ми е, Хейдън — поздрави го тя.

— На мен също, Ан. Моника много ми е говорила за теб.

Хейдън изправи рамене. Вратът му стърчеше смешно над яката на смокинга, но очите му я гледаха приятелски иззад стъклата на очилата.

— Вече познаваш Чарли Шоу — продължи Филип.

— Хей — каза Чарли, но внезапно отмести поглед от нея към вратата.

Ан се обърна, за да види кое е привлякло вниманието на Чарли. На прага стояха Даниел и Моника, облечени в розово и бяло. Излъчваха красота и невинност. Очевидно бяха изтрили част от грима си и бяха разресали допълнително косите си. Даниел носеше семпла рокля от розов шифон, падаща на дълбоки гънки до пода. На кръста си беше вързала широк колан, украсен с копринено цвете. Моника беше облечена в бяла дантелена рокля с висока яка. Очите ѝ блестяха от нетърпение.

Внезапно Ан се почувства прекалено разголена и изложена на показ. По лицето ѝ плъзна гъста червенина. Патси стоеше между двете си дъщери и в момента втренчено оглеждаше голия гръб на Ан и прилепналата по тялото ѝ сатенена рокля.

— Ан... — усмихна се изкуствено тя. — Колко си хубава — после отиде при момчетата и се здрависа с тях.

— Е, след като всички сме вече тук, мисля, че е време за снимка — потри ръце баща ѝ.

Ан застана с насълзени очи до Филип. Усмихна се пред фотоапарата и се опита да контролира емоциите си.

Как можа Даниел да я накара да вземе тази зелена рокля? И защо Моника не беше казала нищо?

Внезапно Ан разбра. Двете искаха тя да се провали. Даниел я беше уговорила да си купи рокля, която никак не беше подходяща за тазвечерното събиране, а сестра ѝ не беше направила нищо, за да я спре. Знаеше, че не се спогажда особено добре с доведените си сестри и излъсканите им приятели, но сега разбра, че Моника и Даниел ще продължават да се държат с нея така, както до този момент.

ОСМА ГЛАВА

Филип вкара колата в паркинга на Каскейд клуб и един камериер помогна на Ан да слезе. Тя стъпи на алеята, водеща към клуба, и вдигна очи към бледото нощно небе, на фона на което блестяха светлините на града. Спираха коли, много хора я подминаваха, други поканени на партито бързаха към широко отворените врати. Всички се смееха и бърбеха, очакващи с радостно вълнение началото на най-големия бал на годината.

Докато беше на остров Пери често мечтаеше за подобен живот, но сега мислеше единствено за неподходящата си рокля, която ѝ напомняше, че мястото ѝ не е тук.

Погледна надолу към лъскавата си рокля. Преди по-малко от час, когато я обличаше, се чувстваше пораснала и елегантна. В този миг се почувства като евтина певица от нощен клуб, готова да излезе на сцената за поредното си изпълнение.

„Вероятно всички ще си помислят, че съм момиче за развлечение“, помисли си тя, докато наблюдаваше как Филип заобикаля колата и тръгва срещу нея.

„Е и какво?“, прошепна друг глас в ухото ѝ. „Какво ще загубиш? Никога няма да видиш тези хора отново. Какво те засяга мнението им? Защо просто не забравиш за тази глупава рокля и не се забавляваш?“

Филип протегна ръката си.

— Готова ли си за голямото появяване?

— Напълно — твърдо отвърна Ан.

Влязоха в облицованото с дърво и месинг фоайе. Музиката кънтеше от балната зала, разположена на горния етаж. Въздухът беше наситен с аромата на скъпи парфюми и костюми, току-що минали през химическо чистене. Едно момиче в дълга ефирна рокля се смееше и се опитваше да разхлаби корсета си. Момчетата се поздравяваха с потупване по рамото и се опитваха да надвикат шума.

Ан почувства как към нея се насочват смаяни погледи и изправи рамене. Не беше нищо по-различно от разголването на плаж,

например. Щяха да ѝ бъдат необходими само няколко минути, за да привикне към голотата.

— Прекрасна си тази вечер — прошепна Филип. — Направо ще разбиеш тълпата.

— Не искам да разбивам никого! — промълви тя и стъпи на мекия килим.

Той я погледна.

— Добре. Извинявай. Просто исках да ти направя комплимент...

— Филип, приятелю! — разнесе се един глас над тях.

На стълбището стоеше Уинстън Никълс и радостно разтваряше ръце. Тънките му крака бързо заслизаха по стъпалата, а очите му не се откъсваха от Ан.

— Ан! — възкликна той, когато стигна при тях. — Изглеждаш страхотно.

— Здравей, Уинстън — Ан здраво стисна дамската си чантичката. — Благодаря ти.

— Някой ме предложил за домакин на церемонията тази вечер — продължи Уинстън, все така загледан в Ан. — Така че — ето ме отново сред дечурлигата — той леко се поклони.

— Тогава ще те видим и по-късно, приятелю — каза Филип, потупа го приятелски по рамото и поведе Ан нагоре по стълбите.

— Не бъди нервна — прошепна той. — Те са просто обикновени хора, облечени в прекалено скъпи дрехи.

Дъхът му погали кожата ѝ и Ан потръпна.

Обърна се към него и му се усмихна. Три двойки започнаха да си пробиват път към тях. Къдриците на Филип блестяха. Харесваше ѝ начинът по който падаха към яката на ризата му.

— Съжалявам, Филип — каза Ан, когато спряха пред вратите на балната зала. — Само се чувствам неудобно в тази рокля и това е разбираемо.

— Ти си единствената причина, поради която съм тук, Ан — погледна я Филип и я прегърна през кръста. — Помислих си, че ще ти бъде интересно да присъстваш на този бал. Можеш да наблюдаваш всичко като антрополог, правец изследвания на поредното си откритие. „Ритуали за завързване на сериозни запознанства между богатите представители на англосаксонската раса в един североамерикански град“.

Ан почувства топлината на ръката му и леко поглади гърба му.

— Няма да мога да бъда толкова обективна, Филип. Самата аз изглеждам като актриса от нощен клуб в Лас Вегас.

Филип се засмя и я въведе в балната зала, щедро украсена с цветя. Около осветения дансинг на групички бяха наредени плюшени канапета и кресла. Големите маси бяха отрупани с напитки и деликатеси.

Филип се спря пред група младежи, разположила се до френските врати, през които се излизаше на огромна тераса. Момичетата бяха облечени с рокли, подобни на тези, които Даниел и Моника бяха избрали за себе си. Ан се почувства като натруфена тропическа птица сред бели и сиви гълъби.

— Хей, здравейте — весело извика Филип. — Събудете се и се раздвижете.

Двамата огледаха обзетата от апатия група. Момичетата се бяха отпуснали на креслата така небрежно, сякаш всяка вечер ходеха по балове. Погледите им критично преценяваха дрехите и прическата на Ан.

Едно момиче в светлосин шифон свенливо му се усмихна.

— Здравей, Конрад.

Филип отвърна на усмивката ѝ.

— Фийби, това е Ан — доведената сестра на Моника и Даниел Тримейн.

Момичето леко кимна. Ан също кимна в отговор и стисна ръката на Фийби. После Филип я представи и на останалите.

Едно дребно закръглено момиче с руси къдрици потупа мястото до себе си и каза:

— Седни до мен, Ан. Омръзнаха ми тези момчета. Познавам ги от трети клас — Ан седна, а момичето се наклони към нея и прошепна в ухото ѝ: — Харесва ми роклята ти. Благодаря на Бога, че най-последно някой тук се е осмелил да се появи облечен в нещо по-различно.

— Чарлийн — проточи глас червенокосото момиче до нея. — Готова ли си за шейка?

Филип погледна към Ан и сви рамене. Ан се огледа из залата и отбеляза:

— Не виждам никъде Даниел и Моника.

Филип кимна към отсрещния край на залата.

— Ето я Моника.

Ан проследи погледа му и видя доведената си сестра, унесена във вихрен чарлстон с Хейдън, чиито дълги и слаби крака се плетяха под звуците на бързата музика.

— Преди няколко минути — видях Даниел и Чарли. Сестра ти нямаше вид на човек, който се чувства добре. Кавалерът ѝ тъкмо ѝ носеше нещо за пиене.

— Нека да отидем при нея — предложи Ан.

— Защо не похапнеш? През това време аз ще се опитам да я открия.

— Добре.

Двамата си проправиха път през облаците муселин и фризирани коси и спряха до един от импровизираните бюфети.

— Веднага се връщам — обеща Филип и изчезна в тълпата.

Ан се огледа. Хейдън умело водеше Моника под звуците на суинга, а няколко души стояха край тях и ги наблюдаваха.

„Ако можеха да ме видят мен“, помисли си Ан. Последният път, когато беше танцувала, беше на бала в нейното училище. Спомни си за масите, отрупани с домашно приготвени сладкиши и тънките ленти, висящи от тавана. Кавалер ѝ беше Стийв Пайк от Шейн Айлънд, който в началото беше много забавен, но после се напи и я заряза. Тогава беше прекарала остатъка от вечерта, плачейки на рамото на Райън.

Добрят стар и луд Райън. Помисли си как ли би реагирал той на настоящия бал и усети как у нея се надига вълна смях. Прииска ѝ се да бъде тук, като неин невидим придружител. Така щеше да чуе острите му коментари и цветистите му забележки за облеклата, разговорите, сложния декор.

— Отдавна ли излизаш с Филип? — чу се глас зад гърба ѝ. Ан се обърна и видя пълничкото момиче, с което беше разговаряла преди малко.

— О, здравей. Извинявай, не мога да си спомня...

— Казвам се Фийби Коул — припомни ѝ момичето и посегна към пържените картофи. Имаше права тъмна коса, вързана на опашка и украсена с плоска панделка. Сините ѝ очи любопитно гледаха над чипия нос.

— Всъщност, познавам Филип от една седмица. Тук съм, за да прекарам лятото при баща си — обясни Ан.

— О! Филип е прекрасно момче.

— И аз мисля така.

— Винаги е бил мил и любезен — продължи Фийби. — Оценките му са отлични, а освен това е добър атлет и дори — артистичен. Направо е идеален. Всичко му се отдава — момичето въздъхна. — Сигурно ще постъпи в колеж.

Ан спря да дъвче скаридата и погледна към Фийби.

— А ти отдавна ли го познаваш? — полюбопитства тя.

— Откакто се помня. Тук всички сме така. Всеки познава всеки.

— Мисля, че разбирам какво имаш предвид.

— Пълна скука! — продължи Фийби. — Нямам търпение да завърша и да отида в колеж — очите ѝ лениво огледаха роклята на Ан. — Едно време излизах с Филип.

— О!

— Бяхме малки, разбира се — Фийби се наклони към Ан. — Беше много забавно. Филип целува страхотно! Но после загуби интерес към мен — тя хвърли поглед из залата. — Вероятно защото твърде лесно ме беше спечелил, както всичко останало в прекрасния му живот.

— О! — Ан почувства, че гърлото ѝ се свива.

— Накрая скъса с мен. Голяма работа! — тя вдигна рамене. — Но все пак той е хубав и умен.

— Да — кимна Ан. Внезапно я обзе желание Фийби да се махне. — Да си виждала някъде Даниел?

— В стаята на дамите е — отвърна момичето. — Чувства се леко неразположена. Господи, с какво ли се е захванала пак? Сигурно с някоя луда диета? Прилича на кука.

— Ан! Фийби! — извика Филип и приближи до тях. — Извинявай, че се забавих, Ан. Попаднах на Чарли, който търсеше аспирин за Даниел.

— Добре ли е тя? — разтревожено попита Ан. — Ще отида при нея.

Филип я хвана за ръката.

— Даниел е вече добре. Чарли откри Уинстън и той ѝ даде — не зная точно какво — но мисля, че беше нещо обезболяващо.

Фийби с досада изви очи към тавана:

— Божичко, този Уинстън! Направо е като самоходна аптека. Вероятно в момента е още по-зле, откакто е постъпил в колежа.

Тревогата не напускаше Ан. Трябваше на всяка цена да отиде при Даниел.

— Ще потърся Даниел — подхвърли през рамо тя и си проправи път към вратата.

Застана на площадката пред стълбището и огледа фоайето. Не видя никъде бледорозовата рокля, въздъхна и се отправи към стаята на дамите. Даниел беше там и тъкмо си слагаше червило на устните.

— Даниел! — извика задъхано Ан. — Къде беше? Не те видях през цялата нощ!

Даниел се извърна и я погледна. Беше бледа, но очите ѝ живо святкаха. На устните ѝ се появи усмивка, ключиците ѝ изпъкнаха като остриета на нож.

— Преди малко ми беше зле — оплака се тя и доволно огледа Ан, — но Уинстън ми даде обезболяващо и главоболието ми изчезна. Вече съм готова за танци с миличкия Чарли Шоу!

Ан загрижено приближи до нея.

— Сигурна ли си, че наистина си добре? Изглеждаш ми бледа, Даниел.

— О, стига! — Даниел отметна глава назад и истерично се засмя. — Мразя, когато някой се прави на загрижен за мен — тя тайнствено погледна към Ан. — Ела насам. Имам нещо, което ще те накара да се отпуснеш, сестричке.

Тя се стовари на виненочервеното канапе и измъкна от чантата си малка сребриста бутилка.

— Успокоителна течност — обясни Даниел и отпи голяма глътка. — Искаш ли?

— Не, благодаря — отвърна Ан.

Зачуди се колко ли беше пила Даниел и какво точно лекарство ѝ беше дал Уинстън.

— Това ще ме приспи — добави тя.

— Ще те приспи ли? — възкликна Даниел и преметна ръка през рамото ѝ. — Няма начин! Виж!

Доведената ѝ сестра бръкна отново в чантата си и измъкна опаковка малки бели хапчета.

— Тези таблетки могат да те държат будна и свежа цяла нощ — независимо колко алкохол си поела.

— Даниел! — запротестира Ан.

— А освен това — прекъсна я Даниел, — ще потиснат апетита ти и ще си спестиш хиляди калории!

— Даниел! Да не си се побъркала? Смесваш алкохол и... Какви са всъщност тези хапчета?

Даниел засегнато се отдръпна.

— Нека да не се караме, Ан. Уинстън ми ги даде. Останали са му от изпитите в Дартмут. Всички хитри момчета ги използват, за да стоят будни и да могат бързо да помнят.

— Но, Даниел — понижи глас Ан. — Не искам да ти се бъркам и все пак...

— О, напротив, искаш. Ти си светица! Ти трябва да ми оказваш благотворно влияние! — Даниел се облегна назад и вдигна очи към тавана. — Господи! Толкова си идеална! Цяло чудо е, че губернаторът не ти е дал награда и за благочестивост!

Очите на Ан се насълзиха.

— Значи това е. Смяташ, че винаги постъпвам правилно и нямам никакви проблеми. Затова си решила да ми създадеш такива.

Даниел унесено поклати глава.

— Затова ли ме накара да купя тази напълно неподходяща за случая рокля, Даниел? — сърцето на Ан учестено заби. Имаше чувството, че всеки момент ще се пръсне от гняв. — За да провалиш напълно вечерта ми ли? Слушай тогава! Ще ти кажа нещо. Прекарвам чудесно — вените на врата й започнаха да пулсират. — Това е най-прекрасната вечер в живота ми!

Взе чантата си, сложи малко червило на устните си и с твърда крачка пое към вратата.

— О, Аан! — провлачено каза Даниел, все още гледайки към тавана.

— Какво? — спря се сърдито Ан. Даниел отново надигна бутилката.

— Въпреки всичко роклята ти стои чудесно — заяви тя и погледна Ан право в очите. — Наистина мисля така. Искаш ли да знаеш защо всички сме облечени в тези ефирни бебешки роклички?

Ан се облегна на вратата и скръсти ръце на гърдите си.

— Защо?

— Защото никоя от нас не може да облече такава рокля и да изглежда наистина добре в нея — Даниел притвори очи. — Или за това, или просто защото се страхуваме да опитаме. Но ти можеш! И дори не се оплака на татко.

— Добре, Даниел — саркастично отвърна Ан. — Разбрах вече защо си избрала тази рокля за мен. За да изглеждам чудесно тази вечер. Колко безкористна си била!

Даниел се изкикоти и понечи да стане.

— Трябва да си призная, че нямах търпение да видя каква физиономия ще направи мама, когато те види облечена така, но...

Момичето направи опит да се задържи право, но залитна.

— Добре ли си, Даниел?

— Напълно — тя отвори вратата и с несигурна стъпка пое по коридора към фойето. — Хайде! Да вървим да се наслаждаваме на партито!

Когато тръгнаха по стълбите, Даниел се опря на перилата и спря, за да си поеме дъх. Дали не беше взела повече хапчета, отколкото трябва? — запита се Ан. А може би беше пила прекалено много? Обзе я желание да отведе доведената си сестра обратно в стаята за дами.

— Най-послед — отдъхна си Даниел, щом изкачи и последното стъпало. Обърна се и надменно се усмихна. После внезапно избели очи и тялото ѝ започна да се свлича надолу, сякаш беше парцалена кукла.

— Даниел! — изпищя Ан. Няколко младежи се втурнаха към нея.

— Нека някой да се обади на Бърза помощ! — каза Ан. — Донесете ми палто или одеяло, за да я завия! — допря ухо до костеливия гръден кош на Даниел и чу бясното биене на сърцето ѝ. Ръцете на доведената ѝ сестра бяха студени като лед.

— Ан! Даниел! — извика Филип и разбута насъбралите се младежи, любопитни да видят припадналото момиче. Оркестърът продължаваше да свири, все едно нищо не беше се случило. А Даниел продължаваше да лежи неподвижно върху килима.

ДЕВЕТА ГЛАВА

Приемната за спешни случаи в медицинския център „Вей Вю“ беше малка и гола. Върху зеления балатум бяха наредени няколко кушетки, тапицирани с окъсана кожа. Навсякъде беше пълно с лекари и забързани сестри, понесли купища амбулаторни карти.

— Как разбра, че е зле? — обърна се Хейдън към Ан, докато леко масажираше врата на Моника.

Ан сви рамене.

— Не зная. Не бях я виждала, откакто излязохме от къщи. А... у Даниел има нещо, което ме кара да се...

— ... притеснявам — довърши Моника.

— Да. Тя е толкова... — започна отново Ан.

— ... на ръба на силите си — промърмори Филип. — Къде е Чарли? Нали той трябваше да бъде нейният кавалер?

Моника изви очи нагоре.

— Добрият стар Чарли! Той просто помахна на линейката и се върна да продължи празненството.

— Тези момчета ме дразнят — ядосано каза Филип. Беше свалил папионката си и нервно я въртеше. — Достатъчно лошо е, че я натъпкаха с онзи боклук. Трябваше ли отгоре на всичкото и да я изоставят?

Раменете на Моника потръпнаха. От очите ѝ закапаха сълзи.

— Къде са мама и татко? Искам да разбера как е тя!

Ан се огледа. Забеляза баща си и Патси на входа на приемната. Господин Уайт изглеждаше измъчен, а съпругата му се беше облегла на ръката му и побутваше огромните тъмни очила на носа си. Беше навлякла набързо шлифера си, а на главата си беше вързала голям копринен шал.

Двамата приближиха до групата.

— Как сте? — дрезгаво попита господин Уайт. — Даниел ще се оправи, но трябва да прекара нощта тук, за да бъде под наблюдение...

Патси тръгна към изхода още преди съпругът ѝ да е свършил изречението си.

— Джим, моля те — проплака тя и протегна ръка към него.

— Само минутка, скъпа — той я хвана за ръката и я задържа. — Децата искат да знаят...

— Джим, трябва веднага да се махна от тази ужасна болница! — извика Патси. Ръката ѝ отново се вдигна към очилата. — Не мога да повярвам, че са имали нахалството да я докарат тук!

Тя се разрида. Господин Уайт я прегърна през раменете и я поведе навън.

— Чакайте! — скочи от мястото си Ан. — Какво каза лекарят?

Баща ѝ бързо огледа стаята. Когато се увери, че няма кой да ги чуе, каза:

— Скъпа, припадъкът ѝ е вследствие от комбинирани причини. Знаеш, че Даниел не се храни добре. Освен това някой ѝ е дал да пие алкохол и някакви стимуланти.

— Мисля, че знаеш какво се е случило, Ан — прекъсна го рязко Патси, а лицето ѝ се изкриви от гняв. — Я се погледни! Облечена като евтина проститутка!

— Моля те, Патси — извика Джим.

— Вие, хлапетата от провинцията, си приличате като две капки вода — истерично завика тя и посочи с пръст към Ан. — Отивате на танци, за да се напиете, да се дрогирате и да правите един Бог знае какво с момчетата! Не се съмнявам кой е накарал Даниел да направи така.

— Мамо! Не си права! — възрази Моника и нервно зарови в чантата на Даниел. — Даниел си е донесла...

— Ще си поговорим за това на сутринта, Моника — уморено отвърна Патси. — Сигурна съм, че Хейдън и Филип не искат да прекарат нито минута повече в това отвратително място и да слушат семейните ни проблеми.

Патси рязко се извърна и тръгна към вратата.

— Ан, аз... — унило каза баща ѝ, вдигна ръка към нея, но я отпусна и безсилно поклати глава. Без да довърши, той тръгна след жена си и остави обърканите младежи в приемната.

Внезапно Филип скочи и извика високо:

— Грешите, госпожо Уайт! Напълно грешите!

Ан потърка челото си с ръка и почувства, че е на път да се разплаче.

Филип се тръшна обратно на мястото си и ядосано скръсти ръце на гърдите си.

— Да. Добре. Ан е виновна. Тя не е от нашия подбран кръг, не принадлежи към богато семейство и не посещава скъпо училище. Защо да не я обвиним? — горчиво попита той Моника. — Какъв е произходът на майка ти, че си позволява такова държание?

Моника отчаяно го погледна.

— Не зная... Тя просто... Тя...

Хейдън взе нежно ръката ѝ в своята и се изправи.

— Стига толкова, приятели. Да приключим с това.

— Не е честно! — избухна Моника. — Майка ми е луда и аз... аз никога няма да ѝ простя!

— Накъде? — попита Филип, когато четиримата се настаниха в откритата кола на баща му.

— Откарай мен и Моника до моята кола, Филип — каза Хейдън и погали нежно къдриците на приятелката си. Слабото му тяло се облегна назад, а погледът му се закова в звездите. — Не мисля, че ще искаш да се върнем на партито, Моника.

— Благодаря ти, Хейдън — усмихна се Моника и разроши косата му. — Благодаря ти и за моралната подкрепа тази вечер.

— Всички сме така издокарани, а няма къде да отидем — поклати глава Филип. — Каква луда нощ! — той погледна към Ан и плъзна ръка към кръста ѝ. — Какво искаш да правим, Ан?

Ан мълчаливо се втренчи пред себе си. Единственото нещо, което искаше, беше да върне лентата напред, към пролетта, когато още не беше получила писмото на баща си и не беше започнала да си мечтае за живота в големия град. Щеше да изтрие всичките си очаквания и да започне отново. Щеше да бъде по-разсъдлива, по-твърда, по-зряла.

Лицето ѝ сякаш беше от пластмаса. Дори не можеше да помръдне устните си, за да отговори на Филип.

— Не зная какво искам да правя — прошепна най-последно тя. — Не искам да се прибирам... Не можем ли просто да се поразходим наоколо с колата?

— Добра идея — подкрепи я Моника.

Филип подкара колата към езерото Вашингтон. Ан се загледа в светлините, отразяващи се във водата, а вятърът биеше в лицето ѝ. Само преди седмица всяка от тези светлинки ѝ приличаше на недостижимо съкровище. Сега те не бяха нищо повече, освен част от големия неспокоен град.

— Спри, Филип — внезапно каза тя.

— Добре — момчето спря колата и четиримата безмълвно започнаха да наблюдават проблясващата вода.

— Вината е изцяло моя — наруши мълчанието Моника и отметна глава назад. Вятърът разроши косите ѝ.

— Никой няма вина — успокои я Хейдън.

— Знаех, че Даниел е в опасност, но не казах нищо.

— Какво? — обърна се рязко Филип.

— Аз също знаех — допълни Ан.

— Родната ми сестра се измъчваше до смърт, а аз нищо не казах! — с треперещ глас повтори Моника.

Филип учудено я погледна, а Ан прехапа устната си.

— Тя почти нищо не яде, Филип — продължи момичето. — Сигурно страда от анорексия. Мисли, че изглежда ужасно. Лъжеше мама, че обядва в училище и така можеше да не яде нищо на вечеря.

— Не се учудвам тогава, че не е понесла алкохола и хапчетата, които Уинстън ѝ даде — промълви Филип.

Моника раздражено го погледна.

— Тя нищо не може да понесе, Филип. И особено това, че я зарязва миналата Коледа, по време на празничния бал.

— Какво? — Филип отвори уста от изненада. Ан слисано го изгледа.

— Ти си я зарязал?

Филип допря пръсти до слепоочията си и погледна надолу.

— Излязохме заедно един-единствен път — бях я поканил на танци миналия декември. Тъкмо бях скъсал с Джени Макей. Срегнах Даниел. Изглеждаше страхотно. Тогава си помислих, че бих могъл да я поканя на коледния бал. Нали бяхме стари приятели?

— Защо не я покани втори път? — попита Моника.

— Моника! — извика Филип. — Просто не стана. През цялото време Даниел не се откъсна от мен. Не ми беше приятно. Разбра ли?

— Тя страда дълго време. Мислеше си, че не я каниш, защото е много дебела.

— Какво? — Филип не можеше да повярва на ушите си.

— А защо майка ти не разбра това? — нервно я прекъсна Ан. — Ами татко? Не можеха ли да усетят какво става?

Моника избърса една сълза.

— О, мама е обсебена от мисълта, че Даниел има тяло на танцьорка. Знаеш, че наистина прилича на такава.

— Тя има нужда от помощ, та това е лудост! — извика Ан. — Виждала съм хора, които ядат твърде много, но такива, които съвсем не се хранят...

— И тя, и майка ми се нуждаят от помощ — прекъсна я Моника. — Никога не успяха да приемат смъртта на баща ми. Може и да не знаеш, Ан, но той загина, докато отиваше на едно от балетните представления на Даниел.

— Какво? — Ан се извърна и погледна Моника право в очите.

— Да. Филип знае. Сигурна съм, че родителите му до безкрайност са разнищвали този въпрос.

— Те просто се опитваха да раз...

— Когато Даниел беше малка — прекъсна го Моника. Влажните ѝ сини очи сякаш бяха направени от стомана. — Беше звезда на балетната академия. На седемгодишна възраст изпълняваше ролята на Клара в балета „Лешникотрошачката“. Но тогава татко приключваше една сделка в Лос Анжелис и нямаше възможност да пристигне навреме за представлението. Мама беше бясна, разбира се, и настоя той да се прибере по-рано. Татко се опитал. Наел кола и точно на влизане в Сиатъл се блъснал. Тогава имаше много гъста мъгла.

— О, Моника — промълви Ан и стисна ръката ѝ. — Трябва да са се чувствали ужасно!

— Държаха се така, сякаш са го убили със собствените си ръце. Даниел се отказа от танците, а мама започна да се държи странно. От тогава насам много внимавам с тях двете. Може би затова се въздържах да разкрия проблема на Даниел. По-лесно е човек да се преструва, че всичко е наред.

Филип нежно я погледна.

— Майка ми казва, че твоята майка сега е доста по-добре.

— Но сега всичко ще започне отново — горчиво каза Моника. — Ще ѝ е нужна цяла година, за да се съвземе от този удар — тя въздъхна. — Защо не ни откараш до колата на Хейдън?

— Добре — Филип включи двигателя и колата потегли към центъра на града.

След като оставиха Моника и Хейдън пред паркинга на Каскейд клуб, Ан и Филип останаха в колата. И двамата мълчаха. Не знаеха какво да правят. Беше тъмно и студено, отдалеч долитаха шумове от затварящи се врати на коли и от скърцане на спирачки. От радиото се носеше тиха музика.

Ан погледна към тъмния силует на Филип и изведнъж разбра, че иска да се притисне до него.

После до ушите ѝ достигна слаб, но ясен смях. Тя напрегнато се послуша, но смехът не се повтори.

Един по-силен смях привлече вниманието на Филип.

Чу се момичешки глас, примесен с кикот.

— Чарли!

— Чарлийн — каза мъжки глас със същата интонация. Ан се загледа в червеното БМВ, спряло до тях.

Стъклата бяха свалени и тя видя как един пухкав розов облак се движи на задната седалка.

— Ооо — простена момичето.

Ан шокирана погледна към Филип. На устните ѝ трепна усмивка. Филип също се засмя. Двамата потънаха в седалките си, сложили длан на устните си.

— Чарли Шоу и Чарлийн Нукън — прошепна Филип.

Ан почувства, че я обхваща истерия. Цялата вечер беше твърде ужасна, за да бъде истинска. Наркотици. Болници. Анорексия. Катастрофи. Трябваше да направи нещо, за да ѝ олекне. Тя пое дълбоко въздух и високо изстена:

— Ооо — стоновете ѝ се разнесоха из цялата кола.

Очите на Филип се разшириха от изненада. В следващия миг той разбра и се включи в играта.

— Ааа. Да! Да! Да! — задъхано додаде той. Две рошави глави се показаха от задния прозорец на червената кола, и Ан и Филип избухнаха в смях.

— Ще ви издам! — предупреди ги Филип и натисна газта.

— Чарли и Чарлийн! — едновременно извикаха двамата с Ан.

Колата профуча надолу по улицата. Те минаха по моста и стигнаха до плажа, като не преставаха да се смеят. Нощният въздух погали зачервеното лице на Ан. От очите ѝ потекоха сълзи. Цялата горчивина, трупана с дни, започна бавно да се излива от тялото ѝ и накрая Ан се засмя радостно за първи път от седмица насам.

Филип спря колата на паркинга до плажа. Фериботът стоеше закотвен на пристанището, а прозорците му светеха като фенери. Въздухът беше топъл и мек, наситен с аромат на море и водорасли.

Ан разкопча предпазния колан и се облегна на рамото на Филип. Смехът отново я завладя.

— Надявам се, че сме изплашили до смърт този негодник Чарли Шоу.

Внезапно лицето на Филип се наведе към нейното.

— Едва ли много го е грижа.

— Смяташ, че не го интересува, че хората ще разберат как само минути, след като са откарали Даниел в болницата, той се е залепил за Чарлийн?

— Не — отвърна тихо Филип и придърпа Ан към себе си. — Изобщо не го е грижа.

Лицето на Филип приближаваше все повече. Ан виждаше вече само тъмните му очи, устата и русата му коса. След миг топлите му устни покриха нейните и тя отвърна на целувката му. С цялото си тяло желаше тази тяхна целувка да продължи до безкрайност. Обви ръце около врата му, а Филип прекара пръсти през дългите ѝ коси. Ан погали с длани силните му гърди.

Филип леко се отдръпна и я погледна. На устните му се появи нежна усмивка. Той зацелува Ан по челото, страните, раменете. После вдигна поглед и се засмя.

— Ооо!

Ан се присъедини към смеха му.

— Моля те, Филип, не ме разсмивай отново...

— Добре — той покри усмихнатите ѝ устни със своите и я притисна плътно до себе си. Ръцете му прегърнаха талията ѝ и след миг Ан се озова в скута му.

— Бих искала да останем завинаги тук — прошепна Ан.

Филип я целуна по рамото и нежно прокара пръст по целунатото място.

— Тогава нека просто да си стоим така, докато не се вкаменим — пошегува се той. — После хората от града ще ни открият и ще ни кръстят по някакъв начин. По всяка вероятност „Влюбените от паркираната кола“.

Ан учудено го погледна.

— Влюбените? — повтори тя.

— Добре де — усмихна се той. — Да кажем „приятелите“. Така по-добре ли ти звучи?

— Засега.

Ан въздъхна и го погледна. Косата му беше разрошена, погледът му — замечтан. Усмивката му беше чиста и топла, а тялото му излъчваше спокойствие и сигурност.

— Предполагам, че по някое време все пак ще трябва да се върнем в града — тъжно каза Ан.

Филип я погледна с блеснали от щастие очи.

— По някое време — повтори той и нави на пръста си една от къдриците ѝ. — Ти си толкова красива и...

— Какво?

— Звучи банално. Не искам да звучи така, защото чувствата ми са истински. Радвам се, че взаимно се открихме. И че сме заедно тук и сега.

Ан разбра.

— Зная — промълви тя.

Те млъкнаха и се заслушаха в плясъка на вълните, после отново се целунаха и пак заговориха. Ан си спомни за събитията от деня. Не можеше да отлага вечно завръщането си. Все някога щеше да се изправи срещу баща си и Патси.

— Той дори не ѝ възрази — тихо каза тя.

— Какво?

— Баща ми. Не каза нищо, след като Патси ме обвини за припадъка на Даниел. Просто си излезе. Това беше най-лошото в цялата случка.

— Беше отвратително. И моят баща не е идеален, но никога не би оставил да ме нападат така, без да се опита да ме защити. Но пък и майка ми никога не би избухнала така.

— Добре. Добре. Не е необходимо да го прикриваш.

— Да прикривам какво?

Ан се заигра с едната си златна обеца.

— Че баща ти е страхотен. И че майка ти е страхотна. Че водиш чудесен живот в една прекрасна къща. Че можеш да правиш всичко, което си поискаш...

— Хей, почакай мал...

— Сутрин се събуждаш в своята собствена спалня и вероятно водиш интересни разговори с родителите си, докато закусваш... Не зная. Звучи така, сякаш се самосъжالياвам, но точно сега не зная какво да правя. Патси не иска да бъда при тях. Смята, че само им преча. А майка ми не иска да бъда при нея. Преча на нея и на Том. Бях толкова щастлива, когато баща ми ми писа, за да ме покани тук, но сега вече не съм. Просто не зная коя съм. Филип окуражително стисна дланта ѝ.

— Наистина не зная какво си преживяла — призна той. — Никога не съм попадал в ситуация като тази. Най-тъжното нещо в живота ми беше смъртта на моето куче, което беше много старо и болно. Не мога да си представя как се чувстваш.

Ан внезапно загуби желание да приказва.

— Време е да тръгваме — рязко каза тя.

— Добре. Ще те отведе у дома. Ще се справиш, Ан. Ако някой е в състояние да се справи, това си именно ти.

Когато се прибра в тъмната къща, Ан се качи в стаята си и се отпусна върху леглото. Мислите ѝ течаха по-бързо от всякога. Спомни си миговете в болничната приемна, после — нежните целувки на Филип. Отново се връщаше към сцената в мрачната болница и имаше чувството, че ще полудее.

„Виж се! Облечена като евтина проститутка... Вие, хлапетата от провинцията, си приличате като две капки вода... Отивате на танци, за да се напиете, дрогирате и да правите Бог знае какво с момчетата...“

Внезапно разбра, че е сутрин. През прозореца ѝ нахлуваше сивкава светлина. Някой почука на вратата ѝ.

— Ан! — извика Сара. — Търсят те по телефона, скъпа!

— Добре, Сара — сънливо отвърна Ан и вдигна слушалката. — Ало?

— Здравей! Обажда се Райън! В Сиатъл съм за два дни. Можем ли да се видим?

ДЕСЕТА ГЛАВА

Ан бутна стъклената врата на кафе „Мунстар“ и се огледа за Райън. Веднага го забеляза. Седеше в дъното на залата и щом я зърна, започна да маха.

— Ан! Какво си направила с косата си? Приличаш на жената на Франкенщайн! — провикна се той, когато тя приближи. Няколко души извърнаха глави и я огледаха.

Ан се спря пред масата му, сложи ръце на кръста и го изгледа.

— Хващам автобус и прекосявам заради теб целия град, а ти ме посрещаш така! Това ли заслужавам?

— Извинявай — отвърна Райън. — Радвам се да те видя, съдружничко!

— Аз също — Ан се вгледа в него. Изглеждаше изморен. Сините му очи бяха по-бледи от всякога. Беше се подстригал и носеше спортна фланелка, пъхната в джинсите. До този момент не беше забелязвала колко мускулесто и загоряло е слабото му тяло. Може би това беше ефект от риболова и работата, която Райън вършеше.

— Защо не ми се обади, че ще идваш насам?

Той сви рамене и отпи от чашата си.

— Разбрах го едва в петък. Нали си спомняш за курса по математика, който посещавам?

— Да — Ан заби поглед в менюто. Райън посещаваше организираните от университета курсове по математика, откакто беше навършил тринадесет години.

— Обадих се на професор Кек по телефона във връзка с особено важен проблем. Казах му, че в учебника има печатна грешка. Просто нямаше как да се получи даденият отговор. Той ми отвърна, че не е възможно и че трябва да продължа да работя по задачата, освен ако не искам да го посетя и той да ми обясни. Помислих си, че идеята му е добра. И ето, че пристигнах. Имам среща с професора утре, в осем часа сутринта.

Ан вдигна поглед към сервитьорката.

— Едно голямо кафе и портокалов сок.

— Какво си направила? Да не си прекарала цяла нощ в навиване на косата си на ролки? — Райън се заигра със солницата. — Между другото, имам нещо за теб — той извади един плик от джоба си и ѝ го подаде.

Ан съгледа познатия почерк на майка си върху плика и сърцето ѝ подскочи. Отвори писмото и го прочете.

„Здравей, скъпа — пишеше майка ѝ. — Райън се отби покрай нас на път за ферибота и предложи да изпълни ролята на мой куриер. Надявам се, че прекарваш чудесно с баща си и новото му семейство. Вчера двамата с Том се разходихме с лодка. Беше забавно. Но обикновено оставам у дома, почивам си, чета и работя в градината. Тази година посевите наистина се развиват добре. Мисля си да пребоядисам бюфета в стаята ти. Какво ще кажеш? Дали ще ти хареса? Липсваш ми много. По-добре да привършвам, защото Райън чака. Спомни си какво е казал нашият приятел Шекспир: «Да се съхраним такива, каквито сме». Моля те, обаждай се. Искам да те чуя.

Обичам те, мама.“

Ан сгъна писмото и внимателно го пхна обратно в плика. Не промени изражението на лицето си, не посмя дори да преглътне, защото щеше да заплаче. Вчерашната случка беше достатъчна, за да я държи в нервно напрежение цял месец.

— Пак ли съвети? — попита Райън, бутна чинията си встрани и се облегна назад с чаша в ръка. — Какво става? Да не е умрял някой?

Тя вдигна очи и срещна погледа му. Изглеждаше така, сякаш очакваше нещо. Представи си лицето на Филип — спокойно, уверено, любезно. Но дали някога Филип щеше да започне да я разбира така, както Райън?

— Може и да ти изглежда налудничаво, Райън, но мама ми липсва. Разделени сме едва от седмица, а вече ми липсва.

— Вие с майка ти сте здраво свързани. Как изобщо си си помислила, че можеш да я изтриеш от съзнанието си за през лятото?

— Какво искаш да кажеш с това „да я изтриеш от съзнанието си“?

Райън вдигна примирително ръце.

— Не ме застрелвай, Ан! Не си ли спомняш какво говореше преди седмица? Толкова бързаше да напуснеш острова, че ми се стори, че искаш да зачеркнеш всички ни. От момента, в който получи писмото от баща си, ти престана да бъдеш духом с нас.

— Така ли? Нека ти кажа нещо, Райън. Бях развълнувана от мисълта, че ще видя баща си след всичките тези години, че ще се откъсна за малко от острова и ще се потопя в истинския градски живот... — Ан се облакът на масата и прокара пръсти през косата си.

— Много привлекателна перспектива, наистина — повтори момчето.

Гневът се надигаше в нея, но тя се чувстваше добре, защото нямаше нужда да се крие от Райън. Приятелят ѝ не понасяше сантименталностите, но винаги успяваше да уталожи гнева ѝ.

Ан се наведе напред и го погледна в упор.

— О, добре. Ако ти не беше виждал баща си от трети клас и той те беше поканил да прекараш лятото в неговия приказен дом в Сиатъл, нима нямаше да се съгласиш?

— Ако знаех това, което наистина зная за баща си, нямаше начин да ме накара да приема поканата му.

— Да, но ако не знаеше?

— Ако не знаех, че е негодник ли? — Райън направи гримаса, сякаш се опитваше да разбере. После отвори широко очи и отвърна. — О, стана ми ясно. Баща ти се е оказал негодник.

— Райън! Той не е негодник!

— Не е ли? Добре. Какъв е тогава? Сигурно страхотен?

— Ами, той е...

— Само малко негодник.

— Той е чудесен! — извика Ан.

Райън не отговори. Сервитьорката постави кафето и портокаловия сок пред Ан.

— Баща ми работи много и всъщност не го виждам много често — обясни Ан.

— О, страхотно! Точно като баща ми! Преструва се, че много го е грижа за мен. Но всъщност изобщо не му пука. И двамата искат да си

мислим, че са загрижени за нас, за да не ги упрекваме.

— Не ти вярвам, Райън. Може би просто за някои хора е трудно да бъдат родители.

— Точно така. А ние нищо не можем да направим за това, Ан. Запомни го добре.

Ан започна да се чуди докъде да разкаже истината на Райън. Той само чакаше да се хване за нещо, с което да докаже своята теза, че всички богати хора от големите градове са студени и разглезени, че не се грижат за децата си и че тя е сгрешила, като е дошла тук. Може отчасти да беше прав. Семейството на баща ѝ наистина беше разединено. А и господин Уайт не беше от най-сърдечните и здраво стъпили на краката си хора. Всъщност, след снощната случка, тя беше на път да го отпише. Него и Патси, и Даниел. Но беше срещнала Филип и това беше променило всичко. Пръстите ѝ несъзнателно се заиграха със сребърната верижка на шията ѝ.

— Значи носиш верижката — отбеляза Райън.

— Какво? — погледна го разсеяно тя. — О, да. Наистина ми харесва, Райън. Още не мога да повярвам, че ти си ми я подарил.

Очите на Райън потърсиха нейните.

— Липсваш ми, Ан. Ужасно ми липсваш.

Очите на Ан се разшириха от изненада.

— Ти също ми липсваш, Райън. Тази седмица имах нужда от твоето чувство за хумор. Трябваше да вдигна телефона и да ти се обадя.

— Трябваше — той нетърпеливо помръдна на стола си.

Какво му ставаше? Ан никога не беше го виждала такъв. Спомни си изпращането на летището. Дали не искаше приятелството им да прерасне в нещо по-голямо? Или пък у тях се беше случило нещо, което той не знаеше как да ѝ съобщи?

Ан се наклони напред и попита:

— Как е баща ти, Райън? Добре ли е? Какво се е случило?

— Баща ми се чувства чудесно! Пие прекалено много, но това не е нещо ново. Проблемът е в това, че... Проблемът е...

— В какво?

Райън се облегна назад и скръсти ръце на гърдите си. Погледна я право в очите и изрече:

— Добре. Проблемът е в това, че съм влюбен в теб, а това никак не ми харесва. Ето. Казах го. Сега вече знаеш. Доволна ли си?

Ан го погледна смаяно. Как може Райън да направи това? Той беше най-добрият ѝ приятел и изведнъж се опитва да промени целия характер на връзката им. Обичаше го, но само като приятел. Нима тази седмица всичко трябваше да се обърне с краката нагоре?

— Хайде — предизвикателно я погледна Райън. — Кажи ми, че ти не изпитваш подобни чувства към мен. Това е много вероятно.

— Аз... — започна колебливо Ан и спря. Райън закри лицето си с ръце.

— Знаех си, че не трябва да ти го казвам. Ти си толкова красива и умна! А аз всичко провалих. Сега, след като знаеш, ще започнеш да ме отбягваш. После ще се влюбиш в някой негодник...

— Райън — каза Ан и се опита да събере разпилените си мисли.

— Да излезем от тук — каза момчето и се изправи. Хвърли няколко монети на масата и тръгна към вратата. Двамата излязоха на шумната улица.

Вървяха мълчаливо покрай оживени магазини за плочи, книжарници, кафенета. Улиците гъмжаха от ученици и студенти, дошли да прекарат лятната си ваканция у дома. Райън и Ан се лутаха безцелно сред огромните жилищни сгради. Накрая спряха под стар сенчест клен. Легнаха на тревата под дървото и се загледаха в проникващите през листата слънчеви лъчи.

„Да се съхраним такива, каквито сме“, спомни си Ан думите на майка си. Какво значеше това? Как можеше да бъде вярна на себе си, когато беше само на шестнадесет години? Та тя не беше сигурна коя е! Вдигна крака си и огледа спортните си обувки. Може би смисълът на цитата от Шекспир беше, че човек не трябва да се опитва да бъде такъв, какъвто не е. Както винаги, майка ѝ ѝ даваше най-точния съвет. Пръв заговори Райън.

— Съжалявам, че се получи така — той се обърна по корем и откъсна стръкче трева. — Не съжалявам, че ти го казах, а за това, че се държах като подлец.

— Райън — започна Ан, — знаеш, че аз също те обичам и че винаги ще бъде така.

— Правилно — кимна момчето. — Защо имам чувството, че следващото ти изречение ще започва с думата „но“?

— Но — каза Ан и раздражено го погледна. — Не те обичам по този начин, по който ти мен.

— Срећнала си някого — отбеляза Райън и седна на тревата. Замисли се така, сякаш решаваше сложно математическо уравнение.

— Аз...

Той изненадано я погледна.

— Знаех си! Снощи си излизала с новия си приятел. Затова имаш сенки под очите!

— Имам, но не защото...

— Не мога да повярвам!

Ан сърдито се изправи.

— Стига, Райън! Да, срещнах някого. Да, харесва ми. Да, снощи наистина излизах с него. Но това няма нищо общо с теб и мен.

— Правилно.

— Няма да ти позволя да разрушиш приятелството ни, Райън. И двамата се обичаме толкова силно, колкото могат да се обичат приятели. Чувствам те като мой брат. Имаме всичко, което е необходимо за едно здраво приятелство и аз няма да ти позволя да...

— Всичко, с изключение на едно нещо — прекъсна я Райън.

— Да, всичко, освен любов. И ти искаш да провалиш приятелството ни заради това.

Райън отново се излегна на тревата и замълча. Патиците в езерото закряхаха. От короната на клена се откъсна един лист и с полюшване се спусна към земята. Покрай тях минаха двама мъже, задълбочени в обсъждането на цените на недвижимата собственост.

— Обичам те, Райън! Не го забравяй! — промълви Ан.

— Добре. Само ми обещавай нещо.

— Какво?

— Не позволявай на тези богати сноби да те правят на глупачка. И не се променяй.

— Не всички са богати сноби, но въпреки това ти обещавам.

Тя погледна към Райън. По лицето му се разля широка усмивка. За момент я обзе желание да го сграбчи и разцелува. Но не го направи.

ЕДИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Добре, момичета! — извика Сара от кухнята. — Ето ги, вече влизат в алеята.

Ан и Моника побързаха да закачат и последните балони на стената на фойето. Даниел се връщаше от шестдневния си престой в болницата и двете момичета искаха да направят нещо специално, за да я поздравят.

— Бързо! — прошепна Моника. — Скрый тиксото! Мама ще ме убие, ако разбере, че съм използвала тиксо, за да залепя украсата по ръчно рисуваните тапети!

Ан бързо мушна ролката в джоба на ризата си и огледа фойето. От всякъде висяха снопове разноцветни балони и ленти. На стената срещу входната врата беше опъната лента, на която с едри букви пишеше: „Добре дошла къщи, Даниел!“

Сара отвори вратата точно когато черното БМВ на Патси спираше пред прага. Засмяното лице на Даниел надникна през прозореца.

— Даниел! — извика Сара. — Даниел, скъпа, толкова се радваме, че се върна!

Даниел отвори вратата на колата, а Патси се втурна да ѝ помогне.

— Нека да ти помогна, момичето ми — каза тя и нетърпеливо хвана ръката на дъщеря си.

Даниел излезе от колата. Носеше светлосини къси панталонки и бяла спортна блуза. Косата и гримът ѝ бяха перфектни, както винаги, но пудрата и ружът не можеха да скрият бледността на лицето ѝ и тъмните кръгове под очите.

Даниел погледна към Моника, намести презрамката на чантата си и бавно тръгна към вратата.

— Зная, че изглеждам ужасно, но няма нужда така да се втрещавате в мен — очите ѝ се спряха на поздравителната украса.

Ан тихо каза:

— Здравей, Даниел. Изглеждаш добре, като се има предвид какво си преживяла.

Очите на Даниел продължаваха да стоят върху надписа. Внезапно устните ѝ затрепериха.

— Това твоя идея ли е, Моника?

— Не! На Ан! — отвърна сестра ѝ и я хвана под ръка.

— Тя казва, че е свикнала да прави подобни украси на остров Пери по всякакъв повод: рождени дни, раждане, женитби и завръщане у дома!

Даниел бавно се извърна към Ан.

— Така ли? — сините ѝ очи гледаха радостно и объркано.

— Благодаря ти, Ан... — Ан разбра колко усилия костваха на момичето, за да изрече тези прости думи. — Това е направо... страхотно!

Тя се обърна към Патси, която прехвърляше купчина писма.

— Мамо? Можем ли да се снимаме на фона на тази украса?

Патси въздъхна, а очите ѝ бавно обхванаха балоните и лентите.

— Разбира се, скъпа! Още следобед. Сега трябва да си легнеш.

Даниел бавно се заизкачва по стълбите, подкрепяна от Моника. Ан остана долу. Погледна към Патси и ѝ се усмихна. Жената беше прекарала почти цяла седмица в болницата и Ан почти не я беше виждала след ужасната сцена в нощта на бала. Все още я болеше от несправедливия укор на Патси, но се надяваше мащехата ѝ да ѝ се извини или поне да даде обяснение за поведението си.

— Тя изглежда наистина се радва, че се... — започна Ан.

Патси гневно я прекъсна:

— Може ли да ми дадеш тиксото? — тя протегна ръка към момичето.

— Моля?

— Тиксото, което си залепила навсякъде по тапетите ми — кратко отвърна Патси.

Ан бавно измъкна ролката от джоба на ризата си и я подаде.

— Извинявай, Патси. Не мислехме, че ще се забележи.

— Благодаря ти — отвърна студено жената и тръгна към стълбите.

— Патси? — извика Ан след нея.

Патси отегчено въздъхна и бавно се обърна.

— Какво има пък сега?

Ан пое дълбоко въздух и каза:

— Искам да знаеш, че не съм аз тази, която е дала хапчетата и алкохола на Даниел. Едно момче ѝ даде таблетките, а тя си носеше...

— Извини ме, Ан — прекъсна я жената, — но току-що съм довела дъщеря си от болницата. Не мисля, че сега е подходящият момент да дискутираме подробностите от онази нощ, или да търсим виновните.

Очите на Ан се замъглиха от сълзи. Момичето отиде във всекидневната, застана до прозореца и се загледа в сутрешния Сиатъл. Студените сиви небостъргачи опираха върхове в синьото небе. Един ферибот, боядисан в бяло и зелено, тъкмо се откъсваше от пристанището, оставяйки следа от бяла пяна след себе си. В далечината се мяркаха очертанятия на някакъв остров.

Може би точно там ѝ беше мястото все пак. Далеч от тук. В този град и в тази къща не можеше да направи и каже нищо подходящо. Как беше повярвала, че светът на баща ѝ би могъл да бъде по-интересен и важен от нейния собствен? Хората тук се грижеха повече за външността си, отколкото един за друг. Ан не можеше да си представи майка ѝ да се отнася към някого така, както Патси се държеше към нея. Две седмици беше в Сиатъл, а почти не беше виждала баща си, камо ли да започне да го опознава.

Отново си спомни неделната вечер, която двамата с Райън прекараха в града.

Моника беше останала сама в къщата, гледаше телевизия и се тъпчеше със сладолед направо от кутията.

— Мама е в болницата при Даниел, а татко замина за Сан Франциско за цяла седмица — беше ѝ казала Моника. — Филип се отби тук и остави тази бележка.

— В Сан Франциско? За цяла седмица? — беше попитала Ан.

— Да не би да е нещо ново? Когато става напечено, татко все се измъква.

Писмото на Филип я накара да се чувства още по-зле:

„Здравей, Ан. Моника ми каза, че си излязла по работа, така че трябва да ти оставя бележка, вместо лично

да ти го кажа. Баща ти иска да го придружа до Сан Франциско, за да му помогна в новото дело, което поема. Ще отсъствам цяла седмица, вероятно само да поправам касетофона, ако случайно се повреди и други подобни глупости. Но се надявам да прекарам забавно. Клиентът ни е яхтсмен от световна класа и ни е поканил на разходка с неговата яхта. Ах, колко тежък е животът на един адвокат! Е, трябва да вървя. Предишната вечер беше страхотна. Нямам търпение да те видя отново.

С обич, Филип.“

Ан тъжно се върна във фоайето и огледа украсата. Филип и баща ѝ пътуваха за Сан Франциско и тя трябваше сама да се справя с Патси и Даниел. Видя, че Сара излиза от кухнята с табла в ръце. Икономката забеляза Ан, остави таблата и приближи.

— Не го приемай толкова навътре, момичето ми — каза съчувствено Сара и прегърна Ан през кръста. — Нервите на Патси са прекалено слаби, но тя скоро ще се оправи.

— Ще се оправи ли?

Жената се усмихна.

— Тя и Даниел много си приличат. И двете са срамежливи и се страхуват...

— Срамежливи? — намръщи се Ан.

— Да! — кимна Сара. — Направо са еднакви. Много се страхуват от това, какво си мислят хората за тях. Лесно се разстройват от най-дребното нещо...

— По-скоро разстройват другите — поправи я момичето. — Никога не съм ги виждала много разстроени.

Сара изненадано я погледна.

— Разбира се, че не си ги виждала, скъпа. Те никога не показват, че са засегнати или объркани. Но и двете искат да бъдат в центъра на вниманието. Според тях всичко трябва да бъде... Всъщност мисля, че се страхуват да не би да се провалят.

Ан тъжно погледна към пръстите на краката си.

— Мисля, че разбирам донякъде. Веднъж прочетох, че момичетата като Даниел — искам да кажа тези, които страдат от

анорексия — спират да се хранят, за да могат да контролират фигурите си, тъй като не са сигурни, че могат да управляват останалите аспекти от живота си.

Сара замълча, а накрая каза:

— Е, нека да вървя. Имаме пациентка и трябва да поднеса любимите ѝ ястия. Ще охраним нашата млада дама за нула време.

— Сара? — умолително я погледна Ан. — Ще ми разрешиш ли аз да отнеса таблата?

— Разбира се, скъпа — икономката потупа Ан по гърба. — Идеята ти е чудесна.

Ан закрепил таблата на едната си ръка и почука на вратата на Даниел.

— Може ли да вляза? Нося подкрепително от кухнята!

— Влез, Ан! — весело извика Моника. Беше се изтегнала на леглото на сестра си и я наблюдаваше как отваря един голям пакет. Патси се беше настанила от другата страна на Даниел и съсредоточено гледаше в кутията.

— О! — възкликна Даниел и вдигна пред очите си една дълга копринена роба. — Колко е красива!

— От „Нордстром“ е, скъпа — каза майка ѝ.

Ан внимателно остави таблата и се опита да сподели веселието им. Патси беше осигурила на дъщеря си всичко необходимо за една приятна почивка на легло. Нови пантофи и нощници, книги с лъскави корици, видеокасети, пяна за вана и огромен плюшен мечок.

— Време е да се приготвям за семейство Монтгомъри — Патси отметна косата си назад и стана.

— Благодаря ти, мамо — щастливо промълви Даниел. Патси се спря на вратата, бавно се обърна и погледна към Ан. На устните ѝ се появи изкуствена усмивка.

— Благодаря ти, че донесе таблата, Ан.

Ан потисна гнева си и каза:

— Кажи ми, ако мога да ти помогна с нещо, Патси.

— Благодаря ти. Ще го имам предвид. Надявам се, че ще изчистите всички панделки и хартии, момичета.

Когато най-после Патси излезе, Ан с облекчение си отдъхна. Даниел разпери ръце и се усмихна.

— Господи, колко е хубаво, че отново съм у дома! В болницата е истински ад, момичета. Като изключим симпатичните лекари, разбира се — Даниел нервно се изкикоти. — Единственият ми проблем сега е, че доктор Пайк — божичко, как го мразя! — настоява да отида в специална клиника за хора, които страдат от нередовно хранене.

Моника хвърли на Ан поглед, изпълнен с тревога.

— Може би ще ти бъде от полза, Даниел... — започна внимателно тя.

— О, остави ме на мира — изпъшка сестра ѝ. — Просто съм спазвала диети малко повече, отколкото е било необходимо. Това не означава, че съм луда!

Очите на Даниел заиграха между Ан и Моника.

— Разбира се, че не означава — успокои я Моника. — Но Даниел... ти си ужасно изтощена. Няколко дни си била на системи. Как можа да си причиниш подобно нещо?

— Мама казва, че за нищо на света няма да ме прати в такава клиника. И аз зная, че ще удържи на обещанието си. Толкова много ще приказват хората за това! — Даниел ги погледна закачливо и насила се засмя. — О, Господи, този лекар! Да можехте да го видите! Знаете ли какво направих? Видях го, че се задава и се престорих, че припадам, само за да ме отнесе на ръце до леглото.

— Даниел! — ужасено извика Моника.

Ан се пресегна за таблата. Запита се на колко ли още измами беше способна доведената ѝ сестра. Даниел се нуждаеше от помощ. Нима майка ѝ не разбираше това? А баща ѝ?

Ан стана от леглото и лениво се протегна. Дали баща ѝ се беше прибрал? Самолетът му трябваше да пристигне късно предната нощ.

„Едва познавам баща си, а ето, че не съм го виждала от седмица и вече ми липсва“, каза си тя и се огледа из обзаведената с вкус спалня. Подходящи абажури. Подходящи завеси. Дори картините по стените бяха подходящи. Спомни си колко красива ѝ се беше видяла тази стая в деня на нейното пристигане. Сега мислеше друго. Къщата на баща ѝ беше потискаща с целия този разкош и подреденост. Направо ѝ идваше да разхвърля малко спалнята, за да се почувства нормално в нея. Обзе я желание да закачи с кабарчета плакати на полуголи рок

звезди или на животинчета с огромни очи. Искаше да придаде поне малко живот на този идеален дом.

Взе си душ, облече се и тръгна към долния етаж.

Патси я беше обвинила, че е накарала Даниел да пие алкохол и стимуланти. Дали това невярно обвинение щеше да бъде подновено, ако двете отново кръстосаха шпагите си? Баща ѝ трябваше да разбере истината и да убеди жена си, че не е права.

— Ан!

Господин Уайт седеше във всекидневната и четеше вестник. Беше все още по пижама и халат.

— Как прекара седмицата? — попита той. — Забавлява ли се?

На гърлото ѝ сякаш заседна буца.

— Върнал си се.

— Хей! Така ли ще ме посрещнеш? — баща ѝ стана, прекоси стаята и я прегърна. — Ела и седни до мен. Разкажи ми какво прави.

— Ами — започна Ан и внезапно усети, че къщата е прекалено тиха. — Къде са другите?

— Патси е на турнир на клуба ѝ, Моника е в басейна, а Даниел — в леглото — той сложи краката си на ниската отоманка. — Ходи ли по магазините? Гледа ли някоя пиеса?

— Двете с Моника отидохме на пазар и аз си купих един костюм. Във вторник посетихме музея за модерно изкуство и организирания книжен пазар в университета.

— Чудесно, чудесно — баща ѝ ентусиазирано кимаше, докато Ан разказваше. — Това е най-добрият книжен пазар в града. Когато учех право в университета, прекарвах по цели часове сред книгите там.

Ан дълбоко пое въздух и каза:

— Виж, татко...

— Какво, скъпа? — изражението му внезапно стана загрижено, сякаш баща ѝ страдаше от това, че не всичко беше идеално. — Да не е станало нещо нередно?

— Миналата седмица Патси ми беше много сърдита — започна Ан, като внимателно подбираше думите. — Не сме разговаряли с теб по този въпрос...

— О, тя отдавна е забравила за това!

— Патси каза някои работи, които не бяха верни и...

— Тя беше ужасно разстроена, Ан. Трябва да разбереш, че Патси си беше загубила ума от страх.

Ан се загледа във връзките на новите си обувки.

— Искан да поговоря с нея за това. Не искам да мисли, че аз съм накарала Даниел да пие онези хапчета и...

— Не си ли поговорила с Патси за това?

— Опитан, но имам чувството, че тя ме отбягва...

— Не трябва да си въобразяваш такива неща, Ан. Патси ще се радва да говори с теб — той свали крака от отоманката и се облегна назад. — Даниел ѝ обясни всичко. Патси знае, че Уинстън Никълс ѝ е дал хапчетата, като си е мислел, че са аспирин.

Ан изненадано го погледна. Наистина ли беше повярвал на тази история? Или просто му беше трудно да признае истината?

Сара надникна в стаята и каза:

— Ан, търсят те по телефона!

— Хей, гледай по-спокойно на нещата — извика след нея баща ѝ, обзет от облекчение, че неприятният разговор е приключил толкова бързо. — Искан да се забавляваш през цялото лято.

— Да, моля — каза Ан.

— Кога мога да те видя? — попита Филип. Коленете ѝ омекнаха.
— Какво ще кажеш да бъде веднага?

— А ти какво ще кажеш за след двадесет минути? — попита тя.

— Прекалено много са.

Двамата замълчаха, после едновременно почнаха да се смеят.

— Тази вечер Хейдън организира парти у тях — каза Филип.

— Да, Моника ми каза.

— Искан ли да отидеш?

— Да.

— Сега затварям.

— Добре.

— Ако не затворя, няма да мога веднага да се кача на караваната си и да тръгна към вас.

— Да, така е.

— Така че затварям.

— Довиждане.

Ан с трепереща ръка остави слушалката. Каквото и да ставаше с побърканото ѝ семейство, то не беше от значение в момента.

Съществуваше Филип. И тя можеше да се примири с всичко, стига това да беше цената за срещите ѝ с него.

ДВАНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ан се намести в караваната, закопча предпазния колан и погледна към Филип. Лицето му беше загоряло от слънцето, на челото му се бяха появили лунички. Той подкара колата си по шосето, после внезапно спря. Двамата се озоваха в прегръдките си. Устните му жадно потърсиха нейните, Ан обви ръце около шията му. Той се прехвърли на нейната седалка и обсипа с целувки голите ѝ ръце. Те се прилепиха един към друг, сякаш нямаха намерение да се разделят повече.

— Мислех си за теб през цялата седмица — каза задъхано Филип. — Дори докато слушах речите на представителите на петролната компания.

— Аз също си мислех за теб, докато обикаляхме с Моника из магазините — призна Ан.

Той се заигра с кичур от косата ѝ.

— Лежах сам в луксозната си хотелска стая и си мислех за това, колко хубава беше в съботната вечер. Мислех си как се разправяш с побърканата жена на баща ти...

— О, спри, моля те.

Филип се изправи и я погледна.

— Не трябваше да се примиряваш с това. На твое място щях да си събера багажа и да кажа „довиждане“ на всички.

— Но тогава нямаше да мога да те виждам — прошепна Ан и се загледа в златистите мигли, обкръжаващи тъмните му очи. — Освен това искам да прекарам повече време с баща си.

— Така е, но как все пак понесе това?

Ан нетърпеливо го погледна и прекара пръсти през косата му.

— Какво искаш да направя? Да се върна на остров Пери ли?

— Не — призна той.

— Да си тръгна, преди да съм опознала баща си?

— Но той е... — гласът на Филип замря.

— Той е какъв?

— Мисля, че ще ти е необходимо доста време, за да разбереш какъв човек е Джим Уайт — той я погледна в очите и сви рамене. — Той е... Не мога да намеря точната дума... Той е неразгадаем.

— Да, и аз започвам да си мисля така. Толкова е трудно да го разбереш. Също и Патси. Те никога не говорят за това, което действителност се случва. Просто заобикалят истинските проблеми. И колкото по-големи стават проблемите, толкова повече ги заобикалят и толкова по-ярки стават усмивките им.

— Такива са, Ан — Филип погали ръката ѝ. — Трябва да чуеш как ги обсъждат родителите ми.

— Твоите родители ги обсъждат?

— Да, разбира се. Бащите ни са съдружници в една и съща кантора, забрави ли? Попадат заедно в различни ситуации. Баща ми казва, че Джим е много интелигентен и надарен адвокат. Когато става въпрос за закони, веднага улавя същността на нещата. Но когато трябва да решава лични проблеми, не може да се справя.

Ан замислено кимна.

— Моите родители са много откровени. Казват точно това, което мислят — продължи Филип. — После те оставят да си изградиш свое собствено мнение.

— Майка ми е същата — каза Ан. — Досега не съм разбирала какъв късмет съм имала с нея.

Филип отново я целуна и се върна зад волана.

— Накъде?

— Нека да отидем до битпазара и да се помотаем между сергиите — предложи Ан.

— Звучи провокиращо.

Ан се загледа в бягащите край прозореца сгради, паркове, дървета и коли. Чувстваше се по-добре след разговора с Филип. Може би беше права, а Райън грешеше. Може би нейният баща наистина се интересуваше от нея, само че не знаеше как да го покаже.

После внезапно се сети за друго. Вероятно именно поради тази причина родителите ѝ се бяха разделили.

Филип спря караваната на паркинга и преметна фотоапарата през рамо. Дватама тръгнаха между щандовете, отрупани с изкуствени бижута и пребойдисани ризи. Филип направи снимка на един рибар, който показваше огромна съомга.

Хванати за ръка те закрачиха по брега, вдишвайки с пълни гърди соления морски въздух, а от време на време бъркаха в книжния пакет за парче пушена съомга, която пътъом си бяха купили.

— Не искам да ставам адвокат — каза внезапно Филип. — По-добре да бъда фотограф. Или биолог. А може би биолог-фотограф. Или фотогеничен биолог.

— Няма да имаш проблеми с фотогеничността — пошегува се Ан.

— О, остави — Филип подритна едно камъче. — Сан Франциско ме накара да намразя адвокатската професия. Човек губи толкова много време и нерви в оправянето на чужди проблеми!

— О!

— Мислих си за думите ти онзи ден. Че човек трябва да работи това, което наистина му харесва. А на мен ми харесват биологията и правенето на снимки.

— Тогава защо си мислиш за адвокатското училище? Защо да ходиш в Станфорд, когато в университета разработват добра програма по морска биология? — попита Ан.

Филип сви рамене.

— Всички непрекъснато ми повтарят колко добър адвокат ще бъда. Какъв прекрасен живот ме очаква. Родителите ми. По-големите ми братя. И двамата са адвокати, както знаеш. Завършили са Станфорд.

— О!

— Приет съм в колежа, но също и в университета. До следващата седмица трябва да съм взел решение.

— Но това е твое решение, не тяхно — възрази Ан, облегна се на перилата и се загледа във водата. После погледна към Филип. Изглеждаше объркан.

— Не зная... — започна той и оправи косата си. — Знаеш ли, Ан, откакто говорих с теб по този въпрос, в главата ми настъпи пълен хаос. Станах по-лекомислен, може би малко неразумен.

— Не ми изглеждаш неразумен. Просто искрен.

— Да, права си. Всъщност зная, че никога няма да стана известен морски фотограф.

— Но...

— Запознах се с теб и започнах да си мисля, че всичко е възможно! — засмя се Филип.

— Аз съм объркана, Фил...

— Забрави за това — Филип вплете пръсти в нейните и я поведе надолу. — Хей, виж това! — възкликна той и закопча ципа на новото си кожено яке.

— Прекрасно е!

— Да — доволно кимна момчето. — Видях го в един малък магазин в Сан Франциско и си помислих, че навън е студено. Платих го с кредитната карта на баща ми. Това е яке, което е много подходящо за леко ветровито време.

— Да — отвърна Ан и се почувства малко неловко. Чудеше се колко често Филип използваше кредитната карта на баща си. Толкова ли скъпо беше якето, че не беше го платил от собствения си джоб?

— Добре, добре — добродушно каза Филип. — Виждам, че не си впечатлена. Защо да не потегляме за партито у Хейдън?

— Добре — отвърна Ан, опитвайки се да забрави за якето. — Казах на Моника, че ще се видим там.

Те се хванаха за ръце и поеха към караваната.

— Нали знаеш, че родителите на Хейдън наскоро заминаха за Европа?

— Той сам ли ще живее в къщата, докато тях ги няма?

— Да. По-големите му братя живеят в самостоятелни жилища, така че Хейдън се разполага в чудесната къща сам.

— Звучи забавно — Ан вдиша дълбоко хладния морски въздух и се опита да си представи как ще протече партито.

Филип подхвърли:

— Очертава се едно страхотно парти!

Тя леко смръщи вежди.

— Хейдън няма вид на човек, който си пада по събиранията.

— Е — загадъчно отвърна Филип, — нека просто допуснем, че тази нощ той иска да бъде човек, обичащ партитата.

— Защо?

— Доволен е, че родителите му не са на главата му, че е приет в Станфорд и че има Моника, която много харесва. Има основания да празнува. Няма да бъде кой знае какво. Хейдън не познава много хора.

Когато Филип и Ан стигнаха до къщата на семейство Улф, видяха, че предната алея е задръстена от коли. От отворените прозорци на къщата се разнасяше силна музика. Една група младежи се

подпираха на перилата на верандата и държаха кутийки бира в ръцете си.

— Добре! — възкликна Филип. — Изглежда Хейдън е решил да се забавлява истински тази вечер.

Ан скептично го погледна. До този момент не си беше помисляла, че обича шумните празненства.

— Изглежда бъркотията е голяма — каза тя и го дръпна след себе си. — Ела да открием Моника.

Вътре Ан с облекчение установи, че къщата не е толкова препълнена, колкото ѝ се стори отвън. Или може би не изглеждаше претъпкана просто защото беше прекалено голяма? Музиката беше усилена до дупка и къщата се тресеше от звуците на рокендрола.

Ан започна да се поклаща в такт с музиката и Филип я придърпа на дансинга. Той внезапно я завъртя, а после здраво я хвана през кръста.

Видя Хейдън и Моника да танцуват до едно момче с ниско подстригана коса. От другата страна едно момче в колоездачен клин се опитваше да закрепил кутийка бира на главата си. Колкото повече се усиливаше музиката, толкова по-бясна ставаше танцуващата тълпа.

Накрая Ан се стовари върху едно канапе, а Филип отиде да донесе нещо за пиене. Хейдън мина покрай нея, пренасяйки панерче с пържени картофи на главата си, следван от младеж, разклащаш бирена кутия в ръката си.

Райън нямаше да се забавлява на парти като това, помисли си Ан. Дори нямаше да си направи труда да отиде на него. Щеше предварително да заключи, че всички участници в партито са разглезени глупаци и че той няма как да се приобщи към тях, Ан знаеше, че доведената ѝ сестра и приятелите ѝ водеха по-привилегирован начин на живот от нея, но полагаше усилия да подхожда с отворено сърце към всеки. В края на краищата Филип също произлизаше от тяхната среда, а беше свястно момче.

Ан погледна в отсрещния ъгъл на стаята и видя, че Филип е притиснат до стената от едно момиче с впити по тялото джинси. Дъхът ѝ направо секна, когато забеляза, че на прага се появяват Уинстън Никълс и Чарли Шоу.

Двамата очевидно бяха пияни. Носеха по бутилка шампанско в ръка и едва се крепяха на краката си. На устните им се появи

глупашки усмивки, когато забелязаха, че всички ги гледат. Внезапно всички извикаха „Наздраве“, а Чарли и Уинстън застанаха пред камината. Уинстън вдигна ръце и в стаята се възцари тишина. Някой спря музиката.

— Благодаря — каза Уинстън и се поклони на тълпата. — Искам да вдигна тост. Нека някой ми донесе чаша! — запелтечи той и вдигна бутилката над главата си.

— Дайте на този мъж една чаша! — диво изрева Чарли. Едно момче в шарена хавайска риза отвори шкафа с напитките и извади отвътре кристални чаши.

— Подай ги насам! Подай ги насам! — завикаха всички. Когато получиха чашите си, Уинстън и Чарли ги напълниха с шампанско и ги вдигнаха високо във въздуха. После се спогледаха и извикаха:

— Живот! Свобода! И много щастие! — те пресушиха чашите си на един дъх и ги хвърлиха зад себе си. Кристалът се разби на множество късчета.

Тълпата побесня. Музиката отново закънтя и Ан с ужас видя как кристалните чаши една по една излизат от шкафа и политат към камината. Някои от тях не улучваха камината и се разбиваха в близката стена.

Ан забеляза Хейдън, който крещеше и махаше с ръце сред гостите си. Не можа да чуе думите му сред писъците, смеховете и силната музика, но разбра, че го е обзела паника.

Тя се огледа за Филип. Видя, че танцува притиснат до момичето с впитите джинси. В едната си ръка държеше чаша с шампанско, а в другата — кутийка бира.

— Филип! Филип! — изкрещя Ан. Филип не я чу.

Тя се втурна да търси Моника, но се натъкна на Чарли и Уинстън, нападнали протестиращия Хейдън. Те рошеха косата му и го ръгаха в ребрата. Очилата се бяха свлекли до самия връх на носа му. Моника сърдито се опитваше да ги отблъсне, но това само ги караше да се смеят още по-силно.

Ан затича към Филип, сграбчи ръката му и извика в ухото му:

— Хейдън се нуждае от помощ!

— Какво? — изкрещя Филип с щастлива усмивка. Той плавно се отдалечи от момичето с белите джинси и плъзна ръце около кръста на Ан.

— Хейдън е в беда! — извика Ан.

— Успокой се, Ан — засмя се нервно той. — В момента нищо не можем да направим.

Внезапно музиката спря. Хейдън се покачи на едно канапе и безсилно се взря в бъркотията. Столовете бяха преобърнати, подът беше пълен с натрошени стъкла, по стените се стичаха бира и шампанско.

— Махайте се! — изкрещя той. — Махайте се всички! Мърсите къщата ми!

Моника твърдо застана до него.

— О, ама и ти си един домакин! — шумно въздъхна Уинстън и тръгна към изхода. — Това парти можеше да бъде страхотно, но ти просто не знаеш значението на тази дума, слаботелесен глупак такъв!

Ан погледна Филип в очите.

— Какво искаше да кажеш с онова „успокой се“? Нима не виждаше, че тези хора унищожават къщата на Хейдън?

Филип нежно я придърпа към себе си.

— Ан, ти не разбираш. Така става всеки път. На парти винаги има счупени неща, но застрахователните компании възстановяват щетите. Хейдън просто не е свикнал с това. Никога преди не е давал голямо парти.

— Защо просто не си тръгнеш, Филип? Аз няма да се прибера у дома с теб. Ще остана да помогна на Хейдън да почисти.

— Аз също ще остана.

На гърлото ѝ заседнаха сълзи.

— Махай се. Не искам да бъда с теб. Така нареченото от теб „парти“ ме отвращава. А ти си част от всичко това!

Гостите тихо се изнизваха през вратата.

— Не мога да повярвам на ушите си! — извика Филип.

— Повярвай! — отвърна му Ан. — Не искам никога вече да те видя отново!

ТРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ан откри последната кристална чаша зад коженото канапе. На дъното ѝ плуваше угарка от цигара.

— По дяволите! — промърмори тя и после извика: — Намерих още една чаша!

— Чудесно — отпаднало отвърна Хейдън и продължи да мете стъклата по пода. — Моите приятелчета от „Нокс“ са от истинска класа, повярвай ми — той погледна намръщено към Моника, която бършеше зеленчуковото пюре от една каменна статуя в ъгъла на стаята.

— Мисля, че стените ще бъдат наред, Хейдън — отвърна Моника. — Освен това няма други счупени неща, освен комплекта от кристални чаши.

— Добре. Предполагам, че изглеждах като идиот, когато се разкрещях на всички да напуснат.

— Те съсипаха дома ти, Хейдън — възрази Ан и изхвърли угарката в коша за боклук. — Държаха се като животни и напълно заслужаваха да се отнесеш с тях като с такива.

Хейдън на свой ред изхвърли боклуците, които беше събрал.

— Но дори Филип изглежда не се притесни от поведението им — подсмихна се той и хвърли поглед към Ан. — Означава ли това, че той също е животно?

Ан почувства, че страните ѝ се обагрят.

— Да. Филип е точно като останалите.

— Ан — нежно каза Моника, — ти не мислиш така. Той не чупеше чаши, а просто се забавляваше.

— Филип прие всичко това за нормално! — възкликна Ан, поставяйки един стол на мястото му. — Ако още веднъж споменеш името му, ще ти откъсна главата.

Хейдън уморено се отпусна върху дивана.

— Как ще кажа на майка ми, че група развилнели се хлапета от „Нокс“ са строшили кристалния ѝ сервиз от сватбата?

Моника седна до него и промълви:

— Съжалявам, че всичко това се случи, Хейдън.

Разнесе се тихо почукване, после вратата се отвори и през нея надникна Филип. Изглеждаше изморен, а на лицето му беше изписано виновно изражение. Ан отмести поглед встрани, опитвайки се да потисне съжалението, което я обзе при вида му.

— Имаш ли нещо против да вляза, Хейдън? — попита Филип.

— Не, нямам нищо против — горчиво отвърна Хейдън.

— Всеки друг от Сиатъл би се намъкнал вътре, без да е поканен. Защо точно ти трябва да молиш за разрешение?

Филип пристъпи напред с ръце в джобовете.

— Върнах се, защото искам да ти се извиня... И да видя дали мога да ти помогна с нещо. Наистина съжалявам, Хейдън. Така се забавлявах, че дори не разбрах кога нещата са надхвърлили позволените граници. Вих искал да ти помогна при плащането на щетите.

— Хей, не се притеснявай за това — Хейдън стана и го тупна по гърба. Ан хвърли сърдит поглед на Филип и включи мощната прахосмукачка.

Видя, че устните му помръдват — произнасяха нейното име — и момчето ѝ прави знак да го последва. Тя изключи прахосмукачката и излезе на верандата след него. Хладният нощен вятър погали горещите ѝ страни.

— Ан, аз...

— Знаеш ли какво си? — избухна Ан. — Разглезен глупак! Като всички останали в онази побесняла тайфа. Като почти всички, които срещам, откакто съм дошла в този град.

— Но, Ан... — Филип се потърка по врата. Чувстваше се засрамен.

— Проблемът ви е в това, че всъщност нямате никакви проблеми за разрешаване. Всичко ви се поднася на тепсия. И вие сами си създавате проблеми, за да направите живота си по-интересен. А после решавате, че спокойно можете да ги подминете, без да им обръщате внимание.

— Ти си тази, която искаше аз да си тръгна от тук — защити се Филип.

— Да, но за нещастие ти се върна — Ан седна на една пейка и се загледа във водите на езерото.

— Казах, че съжалявам — нетърпеливо започна Филип. — Какво още искаш да направя?

Ан не му обърна внимание и продължи, сякаш на себе си:

— Живеете в приказни къщи и носите чудесни и скъпи дрехи. Посещавате най-добрите училища. Никога не ви се налага да се притеснявате за пари — тя спря и го погледна с присвити очи. — Разбираш ли, че по света има хора, които биха могли да изкарат цяла година с парите, които са дадени например за онзи кристален сервиз?

Ан качи крака на пейката и обви коленете си с ръце. Чувстваше, че сълзите напират в очите ѝ. Нервите ѝ бяха опънати до скъсване. Главата ѝ бучеше. Райън беше прав. Тя не трябваше да идва в Сиатъл. Беше време да си върви у дома, на остров Пери.

Единственият звук, който се чуваше през следващите няколко минути, беше плясъкът на водите на езерото, стигащо точно до издигнатата веранда. Започна да ръми.

— Права си — наруши мълчанието Филип. — Ние сме група преситени пудели — той горчиво се изсмя. — Всички си приличаме и се поддаваме и на най-малката провокация.

— О, престани, моля те.

Филип се извърна и срещна погледа ѝ. Лицето му беше загубило щастливото изражение, което го осветяваше през целия ден.

— Не, остани ме да се изкажа, Ан. Какво всъщност очакваше? Този град е пълен с груби материалисти. Да, много от хората, в това число и аз, са разглезени. Освен това има много сноби, но не всички сме такива.

— Така ли? — саркастично подхвърли тя.

— Нима не разбираш какъв късмет имаш, че живееш на един прекрасен остров? В едно здраво общество, където хората все още тачат някакви морални стойности? Вероятно на твоя остров съседите разговарят един с друг!

— Сега ти фантазираш — студено каза Ан. — Нямах представа какво говориш, Филип. Мислиш, че остров Пери е идилично късче от рая, където всичко е спокойно и чудесно.

— Но...

— Но не е! — извика тя. — И там семействата се разрушават, както това става тук. Има много хора, които пият. Вали почти непрекъснато и често човек няма какво да прави. Това е живата реалност, Филип.

Филип потръпна от студения бриз.

— Значи нито едно място не е идеално.

— Да вземем Райън — продължи Ан. — Трябва да видиш с какво му се налага да се справя у дома. Баща му е алкохолик, а майка му прекарва по-голямата част от деня пред телевизора, гледайки глупави сериали. Той е математически гений, но родителите му смятат, че не е много забавно това, че той прекарва по-голямата част от деня в решаване на математически... — Ан спря по средата на изречението и преглътна. Защо беше дала именно Райън за пример? Миналата неделя му беше сърдита заради това, че се беше осмелил да критикува лъскавия свят на баща ѝ. — Както и да е, Райън е страхотен човек и ми липсва много.

Филип се вгледа в нея.

— Знаеш ли какво, Ан? Подозирам, че този Райън означава за теб повече, отколкото искаш да си признаеш.

— За какво намекваш? — Ан рязко скочи и тръгна към перилата. Вятърът развя косата ѝ и я прониза чак до костите.

— Защо всъщност дойде тук? — продължи Филип. — Да не би ти и Райън да сте се скарали? Затова ли си се възползвала от поканата на баща си?

— Шегуваш ли се? — Ан затрепери от студ и от нерви. Трябваше да се прави, че не обръща внимание на пронизателния поглед на Филип.

— Защо тогава дойде? — повтори въпроса си той.

— Не зная! — изкрещя тя, пое дълбоко въздух и внезапно зариде. Ръцете ѝ покриха лицето ѝ, тялото ѝ се разтресе. Филип приближи до нея, взе ръцете ѝ в своите и ги постави на кръста си. Ан отпусна глава на гърдите му и риданията ѝ постепенно затихнаха.

— Забрави за това — каза Филип и вдигна брадичката ѝ. — Няма нужда да казваш нищо.

Ан срещна очите му.

— Искях да напусна остров Пери по много причини. Но Райън не беше сред тях.

— Добре — Филип се усмихна и нежно поглади косата ѝ. — Успокой се.

Те започнаха да обикалят верандата. Вятърът беше утихнал и до тях достигаше лек дъх на риба.

— Първо — започна Ан, — бях ужасно отегчена. Никога не виждах нищо ново, не приказвах с нови хора. Много рядко напусках острова и имах чувството, че пропускам много важни неща. Пропусках... истинския живот.

— Разбирам — кимна Филип.

— После, връзката на майка ми с Том Карпентър.

— Гореща връзка.

— Да. Том е страхотен, но ти как би се чувствал, ако видеше, че майка ти се държи като тийнейджърка и че някой мъж се промъква нощно време в спалнята ѝ, а сутринта изчезва преди зазоряване, за да не усетиш нищо?

Филип се засмя.

— Сигурно ще ми бъде много неприятно.

— След първите няколко седмици на връзката им започнах да се чувствам като някоя недоброжелателно настроена стара мома — призна Ан. — После, баща ми.

— Какво баща ти?

— Последният път, когато го видях, още учех таблицата за умножение. Винаги съм изпитвала любопитство към него. Когато получих писмото му, знаех, че трябва да го посетя — Ан тъжно поклати глава. — Сега се питам защо изобщо си е направил труда да ми пише.

Филип седна и я дръпна към себе си.

— Вероятно наистина иска да осъществи контакт с теб.

— Хм... — Ан си спомни за плюшения мечок и скъпата бална рокля.

— Може би просто не знае как да го направи — Филип сложи ръце на раменете ѝ. — А може би му липсва остров Пери. Дори е възможно да му липсва майка ти. Сигурно съжалява, че ви е напуснал.

— Моля? — Ан го погледна. — Ако толкова много сме му липсвали, защо престана да поддържа всякакви връзки с нас?

Филип сви рамене.

— Това е въпрос на шестдесет и четири хиляди долара. Може да се е чувствал виновен, или пък прекалено много се е бил отдал на професията си. А после, когато се е оженил за Патси, нещата са станали още по-сложни.

— Наистина. Нещо от рода на „Забрави твоето минало!“ и „Имам нужда от непрекъснатото ти внимание!“

— Да. Той може би се опитва да се промени. Защо не го попиташ? — каза Филип и се изправи. — И защо не влезем вътре? Тук е ужасен студ.

Двамата влязоха в къщата и се сбогуваха с Хейдън и Моника. После се качиха в колата на Филип и мълчаливо пътуваха до къщата на семейство Уайт.

— Ще напусна това място — каза тихо Ан и погледна Филип.

— Почакай — каза той и я прегърна. — Наистина съжалявам, че се държах като негодник на партито на Хейдън!

Тя бързо го целуна и отвърна:

— Добре.

— Ан, може би един разговор с баща ти ще ви бъде от полза.

Ан се усмихна и слезе от караваната. Тя приближи до входната врата и пхна ключа в ключалката. Беше едва десет и половина, но къщата беше тъмна и тиха. Върху кухненската маса стояха табла със сладкиши и писмо, адресирано до Ан. Беше от майка ѝ.

Ан отвори плика и зачете:

„Скъпа Ан,

Райън беше така любезен да предложи да ти предаде писмо от мен, но се страхувам, че не успях да ти пиша кой знае какво. Затова ти изпращам това. Искам първо да ти кажа, че ми липсваш много. Липсват ми нашите разговори, липсва ми кексът ти със сирене, а диванът ми изглежда празен, когато ти не лежиш на него с книга в ръка. Дори ми липсва твоето мърморене. На остров Пери животът е по-динамичен от всякога. Най-после отпуснаха средства и сега оправят покрива на училището. Миналата седмица Леона Кърк роди момченце. Бебето се казва Спирит (не, не се шегувам). Тя и Дейвид са много щастливи и харесаха

пуловерчето, което изплетох за новороденото, Алис Кристенсен е капризна, както винаги. Казва, че бизнесът ѝ процъфтява, но пък сега ѝ се ще да се върне старото време, когато седеше на входа на магазина си и бърбеше с нас...”

Ан си взе една бисквита и я захапа. Обзе я разкажание. Как можеше да бъде толкова сърдита на майка си, преди да я напусне и да дойде в Сиатъл? Писмото ѝ я накара да разбере, че наистина има хора, които я познават. Думите на майка ѝ и припомнях, че тя е част от едно място, което се нарича остров Пери. Там Ан не беше аутсайдер, както тук.

Ан изчете развълнувано останалата част от писмото, което заемаше повече от три листа.

„... Както и да е, скъпа. Много ти благодаря за твоето писмо. Зарадвах се като научих, че се срещаш с момче. О! Том казва, че е срещал Филип. Спомня си, че е отличен ученик, който по своя инициатива се е захванал с едно проучване. Надявам се, че и аз ще се запозная с него. Обади ми се, когато решиш да се прибереш вкъщи. Ще бъда тук през цялото лято, с изключение на първата седмица от август. Тогава двамата с Том сме планирали пътуване по море. На Том също му липсваш.

Прегръщам те и те целувам, мама.“

Ан внимателно прибра листа в плика и тръгна към кабинета. Това беше най-уютната стая в цялата къща. Стените ѝ бяха боядисани в тъмнозелено и по-голямата част от тях бяха покрити с етажерки с книги. Две кафяви кожени кресла стояха срещу дълга кушетка, покрита с карирано одеяло, а високите врати-прозорци се отваряха към миниатюрна градинка.

Ан извади от един рафт „Гордост и предразсъдъци“ и се сгуши на едното кресло. Откакто беше дошла в Сиатъл не ѝ оставаше никакво време за четене. Навън дъждът се беше усилил и плющеше върху асфалтовата алея — звукът беше познат и успокояващ. Въпреки

че ѝ се щеше изцяло да се наслаждава на този момент, мисълта, че на сутринта щеше да се срещне с Патси, не ѝ позволяваше да се отпусне съвсем. А ако Моника разкажеше на майка си за случката в дома на Хейдън, сигурно отново Ан щеше да бъде обвинена за това. После и Даниел, отпусната в пухеното си легло, жадуваща за внимание, оплакваща се от вкусните гозби на Сара...

Ан затвори книгата и въздъхна. Искаше да се върне на остров Пери, да нахлузи изтърканите си джинси, да се заеме с почистването на стриди. Спомни си как обичаше да върже косата си, да яхне велосипеда и да потегли към скалите. Дори мисълта за работата в градината ѝ се струваше привлекателна.

— Какво да правя? — промълви на себе си тя. Искаше да остане, за да опознае баща си по-добре. Искаше да бъде с Филип. Но също така искаше да се прибере у дома.

Чу се шум от приближаващи стъпки. След миг на вратата се появи баща ѝ. Лицето му беше посивяло от умора. Той се спря на прага и се втренчи в дъщеря си.

— О... Ан — започна той, като междувременно свали сакото си и го метна на близкото кресло. — За момент си...

— Здравей — отвърна срамежливо момичето. — За момент какво?

— Просто... — баща ѝ затърси най-подходящите думи, но после разтвори безпомощно ръце. — Добре, ще си призная. За момент те взех за майка ти — той пресилено се засмя.

— О — отвърна Ан и любезно се опита да се присъедини към смеха му.

Баща ѝ отиде до шкафа с напитките и го отвори. Усмивката продължаваше да стои на лицето му. Той взе една чаша и я напълни.

— Сега се опитвам да разбера дали бях щастлив или тъжен, преди да разбера, че това си ти. Майка ти беше досущ като тебе по времето, когато все още я познавах.

— Това е било много отдавна — подхвърли Ан.

— На мен не ми се струва чак толкова отдавна — баща ѝ седна в креслото до Ан и отпи от чашата си. — Когато човек е голям, времето неусетно отлита. Ще пораснеш и ще видиш.

Той заби невиждащ поглед в пространството. Изглеждаше тъжен. Запита се дали сега е подходящият момент, в който да му каже, че

смята да си върви.

— Сякаш беше вчера, когато плувах с лодка из залива на острова — отново се засмя и отпи голяма глътка от чашата си. — В тази лодка написах най-хубавите си работи.

— Но ти никога не си ги публикувал, нали? — попита Ан.

Той погледна в чашата си.

— Не. Никога не довърших книгата, която бях започнал — настъпи потискащо мълчание. После баща ѝ разтърси глава и весело я погледна. Беше пропъдил мрачните мисли. — Е, как беше партито? Ти с Филип ли отиде?

— Партито в дома на Хейдън започна добре, но някои от гостите се развилняха и изпочупиха доста неща — обясни Ан. — Тогава Хейдън ги изгони.

Баща ѝ кимна с разбиране.

— Да, това се случва понякога. Младежите са пълни с енергия. Но Филип е чудесен момък. Радвам се, че двамата с него си допаднахте.

— Да... — Ан реши, че може би наистина е време да поприказва честно с баща си.

— О! — внезапно я прекъсна той. — Имам една изненада за теб! За да знаеш колко много ми липсва през изминалата седмица — бръкна в джоба на сакото си и измъкна от там малък плик. — Два билета!

— Билети?

— Моника спомена, че искаш да гледаш „Къща от сини листа“, така че днес минах край театъра и купих два билета за петъчното представление. — За нас двамата!

Ан се втренчи в него и си помисли: „Точно когато съм готова да го отпиша, той прави нещо чудесно!“

— Благодаря ти, татко — гласно каза тя. — Ще бъде чудесно.

— Освен това — тайнствено снижи глас баща ѝ, — съм направил резервации в ресторант „Сайко“. Преди представлението ни очаква страхотна вечеря. Обичаш ли японската кухня, Ан? Този ресторант е най-добър в Сиатъл. Намира се на върха на японския хотел. Гледката от там е разкошна. Ще прекараме...

Баща ѝ радостно се разбъбри. Изглежда наистина му харесваше да приказва за предстоящи и минали развлечения. Ан огледа слабото му лице и грижливо подстриганата коса. Сега очите му светеха зад

стъклата на очилата, а смехът му беше звънлив. Дори историите му започнаха да ѝ харесват. Може би Филип беше прав. Може би баща ѝ наистина се опитваше да се върне в живота ѝ. Още няколко дни в Сиатъл може би нямаше да се окажат толкова лоши. Щеше да му даде още един шанс...

ЧЕТИРИНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Стой кротко, Ан — настоя Моника, опитвайки се да сдържи смеха си, докато Ан ѝ правеше смешни муцуни в огледалото. — Така никога няма да мога да оправя косата ти.

Ан застана мирно, въпреки че не понасяше суетенето на Моника около нея. Доведената ѝ сестра беше гримирала очите ѝ със светли сенки и беше сложила тъмно червило на устните ѝ. В момента опъваше русата ѝ коса нагоре и се опитваше да я завие на кок.

— Извинявай, сестричке — изкикоти се Ан. — Мисля, че прекали с това тъмно червило. В края на краищата само излизам с баща си!

— Добре, добре — нервно отвърна Моника. — Но „Сайко“ е наистина моден ресторант. Ще се забавляваш повече, ако изглеждаш както трябва — тя забодде последния фуркет в косата на Ан и се отдръпна назад, за да се наслади на работата си. — Ще изтрием червилото. Ето! — попи устните на сестра си с една хартиена салфетка. — Какво мислиш?

Ан се огледа в огромното огледало. Цялата стая беше пълна с дрехи и обувки. Моника и Даниел имаха толкова много дрехи, че за да се съберат, трябваше стаята разположена между спалните им да бъде превърната в елегантен будоар.

— Много добре — отвърна Ан. — Благодаря.

Сините очи на Моника закачливо блеснаха.

— Благодаря? Това ли е всичко, което ще ми кажеш? Ами роклята? Толкова добре ти стои! — лицето ѝ стана сериозно. — Разбирам какво става. Сигурно си мислиш, че както оня път Даниел, така и аз сега те карам да облечеш неподходяща дреха.

— Не... — възрази Ан.

— Зная, че тогава, в бутика на „Даника“, не казах каквото трябваше. Наистина съжалявам за това. Понякога Даниел върши неща, които не трябва, а аз просто не зная как да я спра. Понякога е по-лесно да се направиш на разсеяна, отколкото после да понасяш упреците ѝ...

В този миг на вратата се появи Даниел. Носеше копринената роба и новите пантофи, които майка ѝ беше подарила при завръщането ѝ от болницата. Момичето хвърли бърз поглед към огледалото, приглади бледорусата си коса и с въздишка се настани на един стол.

— Здравей, Даниел — каза Моника. — Е? Как ти се струва Ан? Тя е изцяло мое творение.

Даниел опря лакът на тоалетната масичка и подпря брадичка на ръката си, сякаш беше толкова отслабнала, че не можеше да крепи главата си изправена. Тя огледа Ан от главата до петите и се намръщи.

— Това моята рокля ли е?

— Даниел! — възкликна Моника. — Не е! Ан си я купи днес — тя отново погледна към роклята от червено жарсе. Беше помогнала на доведената си сестра да я избере. — Татко ще я води на вечеря в „Сайко“, а после на театър.

— О! — кисело отвърна Даниел. — Кога за последен път е правил това за нас?

Ан извърна очи. Нямаше да позволи на Даниел да ѝ развали настроението. В продължение на цяла седмица се беше опитвала да проявява търпение и разбиране към Даниел и Патси. Но колкото повече се стараше, толкова повече Патси я отбягваше, а доведената ѝ сестра правеше всичко възможно, за да я ядосва.

— Благодаря ти за помощта, Моника. Много съм ти задължена.

— Обожавам японската кухня! — продължи Даниел и огледа лактите си в огледалото. — Толкова е изискана, а храните са бедни на калории.

— Бедни на калории ли? — удиви се Моника. — Нали не продължаваш да мислиш за това, Даниел?

Ан забеляза, че ключиците на Даниел стърчат изпод робата. Как можеше след всичко, което беше преживяла в болницата, да продължава да мисли за диети?

— Чуйте какво ще ви кажа — сопна се Даниел. — Ако си въобразявате, че ще допусна отново да получа бричове само заради някакъв глупав — инцидент, жестоко се лъжете! Ще гледам да възвърна силите си и после ще възстановя и теглото си — тя рязко се изправи. — Така че престанете да ми досаждате!

Даниел се отпрати към вратата, но се спря, за да си поеме дълбоко въздух. Тялото ѝ леко залитна.

Ан и Моника си размениха светкавични погледи.

— Прави всичко това, за да спечели внимание — прошепна Моника и поклати глава. — За да я съжаляваме. Познавам я прекалено добре.

— За мен ли си говорите? — Даниел извърна глава към тях. — Престанете — очите ѝ се спряха върху Ан. — Как ще оцелееш, като прекараш една нощ без принц Филип? Този мазник! Знаеш ли, че настоява пред баща ни да получи свой собствен офис? Можеш ли да повярваш? При положение, че току-що е завършил училище и тепърва му предстои да постъпи в колеж.

Ан почувства как в гърдите ѝ се надига гняв, но в същото време новината я изненада. Беше се срещала с Филип няколко пъти през седмицата, но той не беше споменал нищо за това.

— Може би има някаква причина, поради която се нуждае от офис, Даниел — отвърна тя. — Вероятно заради проучването, което прави.

— Сигурно! — саркастично отвърна доведената ѝ сестра. — Все пак си мисля, че непрекъснато гледа да се изтъкне.

Вратите на асансьора безшумно се плъзнала встрани. Пред погледа на Ан се разкри изящно обзаведена зала. Преобладаваха сивите тонове. Столовете сякаш бяха надянали официални мъжки костюми. В предверието стояха вази с изкусно подредени цветя.

— Добър вечер, Нико — поздрави господин Уайт оберкелнера.

— Здравейте, господин Уайт, госпожице — японецът направи лек поклон. — От тук, моля.

Ан и баща ѝ последваха дребния човечец, който ги отведе до една малка маса с изглед към града. Още щом седнаха до тях приближи красива жена в кимоно и взе поръчката им.

— Е? Какво ще кажеш? — попита господин Уайт нетърпеливо.

— Различно е от това, което очаквах — призна Ан. — Мислех, че ще се храним на ниска маса, седнали на пода.

— В този ресторант има и такива места, но главно предлагат маси в тази зала, за да могат японските бизнесмени, които идват в Сиатъл, да се наслаждават на гледката на града. Освен това тук се сервира истинска японска храна, като за японци.

Господин Уайт се усмихна любезно на сервитьорката, която се върна с чаши за саке и порцеланова бутилка. Баща ѝ сипа от топлата оризова ракия в двете чаши и подаде едната на Ан.

— Да пием за този прекрасен град! И за теб! — вдигна чаша той.

— Наздраве! — каза Ан. Беше щастлива.

Баща ѝ се облегна назад и с удоволствие отпи от сакето.

— Когато учехме в университета, майка ти и аз често обикаляхме ресторантите. Разбира се, тогава не можехме да си позволим да влизаме в места като това, но все пак бяхме открили няколко чудесни китайски ресторантчета. А също и мексикански, гръцки и — любимите на майка ти — вегетариански.

— Преди две седмици бях в един вегетариански ресторант — каза Ан. — Мисля, че се казваше „Мунстар“.

— В „Мунстар“? — възкликна баща ѝ. — Нима „Мунстар“ още съществува? Това беше нашето любимо място! Майка ти го наричаше всекидневната. Можеш да си поръчаш колкото си искаш храна за двадесет и пет долара.

— Звучи чудесно.

— Да — носталгично отвърна баща ѝ. — Майка ти обичаше добрата храна.

— И все още я обича. Да видиш само колекцията ѝ от готварски книги! А в зеленчуковата си градина отглежда главно билки и подправки. Изсушава ги и ги използва и през зимата.

Господин Уайт поклати глава и се засмя.

— Когато бяхме студенти, тя си мечтаеше точно за това. Такава е майка ти — прави това, което наистина ѝ харесва.

— Мама си е мечтала да се занимава със сушене на билки и подправки?

Той кимна.

— Особено по време на изпитите.

Когато сервитьорката поднесе храната им, баща ѝ сипа още саке в малката ѝ чашка.

Ан отпи и почувства как парещата течност се спуска надолу по гърлото ѝ. Вкусът ѝ харесваше, но напитката беше много силна. Момичето веднага вдигна чашата си с вода.

— Да, майка ти винаги знаеше какво иска — продължи господин Уайт. — Нямахше търпение да завърши и да се установи на

малък остров, да започне работа в местното училище, да чете, да се грижи за семейството си, да има градина...

Ан присви очи.

— А ти? За какво си мечтал ти, татко?

— Не зная. Бях много колеблив. Опитвах се да открия себе си — той се изсмя. — Но майка ти беше абсолютно сигурна.

— Ами всички награди и дипломи, които е получила?

— За нея те бяха без значение — баща ѝ нехайно махна с ръка. — Беше природно интелигентна и любопитна, затова се справяше блестящо, без дори да полага особени усилия. Обсипаха я с награди, които изобщо не я интересуваха. Спомняш си баба си и дядо си, нали?

Ан кимна.

— Да, често ги посещавахме в Бъркли. Но дядо почина, когато бях на осем години, а баба — две години по-късно.

— Добре, значи ги помниш. И двамата бяха най-амбициозните професори, които някога съм срещал. Бяха заети във всяка минута от деня — изнасяха лекции, пишеха, разговаряха...

— Мама казваше, че никога не им остава време да усетят дъха на розите.

— Да, и може би беше права. Те здраво я натискаха. Никога не можеше да ги зарадва достатъчно. Накрая — почти веднага, след като се запознах с нея — тя просто престана да им обръща внимание и започна да се опитва да открие каква иска тя да бъде.

Ан едва опитваше от супата, толкова беше заета да слуша думите му. Толкова дълго беше очаквала момента да поговори с баща си! Сякаш беше попаднала на златно съкровище. Нямахме я Патси, нито Даниел. Нямахме непрекъснати професионални пътувания. Цялата вечер беше пред тях.

— Какво си търсел ти на остров Пери? — попита тя. Баща ѝ въздъхна.

— Знаех много малко неща — че обичам да пиша, че ме интересува политическата история. А най-голямо удоволствие ми доставяха разходките с майка ти в очуканата лодка. Тогава бяхме само на двадесет години.

Той се засмя, но очите му се навлажниха и Ан изпита симпатия към него.

— Започнах да пиша книга за Бил Райтс, но след няколко месеца се отказах. Островът ми се струваше прекалено изолиран. Имах нужда да бъда сред хора.

Ан кимна.

— Разбирам те напълно.

— И така — продължи баща ѝ и наклони глава, — след твоето раждане реших, че имам нужда от истинска работа — работа, която ще ми носи достатъчно пари, за да можем да живеем комфортно. Тогава реших да постъпя в юридическия факултет. Искях да имаш най-доброто, скъпа, но двамата с майка ти се почувствахме отдалечени един от друг, когато напуснах острова и дойдох в големия град. В началото хващах ферибота и се прибирах през почивните дни, но после разбрахме, че двамата се стремим към различни неща...

Но защо баща ѝ не се беше опитал? — помисли си гневно тя. После си каза, че трябва да му даде шанс. Той тъкмо беше започнал да ѝ се открива, Ан вдигна очи и срещна погледа на баща си. Очите му бяха зелени, като нейните и я гледаха така, сякаш молеха за прошка.

— Проблемът беше в това, че бях прекалено голям егоист, Ан — отвърна господин Уайт, сякаш прочел мислите ѝ. — Майка ти искаше едно, аз — друго. Не знаех как да запълня празнината. Трябваше да се опитам... заради теб.

В угълчетата на очите му блеснаха сълзи.

Ан се протегна през масата и стисна съчувствено ръката му. Не каза нищо, не знаеше кои са най-точните думи в този момент.

„Няма значение, татко. Ще ни е нужно време, но постепенно ще започнем отново да се опознаваме...“

— Господин Уайт? — оберкелнерът спря почтително край масата им. — Търсят ви по телефона.

Ан отдръпна ръката си изненадано. Телефонен разговор?

— Благодаря ти, Нико — отвърна баща ѝ и отмести стола си назад. Не изглеждаше изненадан, сякаш беше свикнал да го търсят по телефона, когато е в ресторант.

— Извини ме за момент, Ан.

Ан зачака баща си.

След малко господин Уайт се върна. Изглеждаше разстроен.

— Ужасно съжалявам, Ан — започна той. Ан разочаровано го погледна.

— Обади се Патси. Даниел е получила нервен припадък — баща ѝ разтревожено сложи длан на челото си. — Виж, скъпа, страхувам се, че трябва да съкратим програмата за тази вечер. Искаш ли да отидеш на театър сама?

На гърлото ѝ заседна буца.

— Татко? Сигурен ли си, че става въпрос за нещо сериозно? — с мъка попита тя. Не знаеше дали да спомене това, което Моника ѝ беше казала преди няколко часа. — Моника чувства, че... Може би точно сега Даниел има нужда от повече внимание и...

Господин Уайт бързо кимна.

— Да. Зная какво има предвид Моника. Напълно възможно е Даниел да е добре... Но Патси ми се стори толкова притеснена, Ан! И ако наистина се е случило нещо сериозно, нещата доста ще се усложнят...

Ан замръзна от изумление. Ако той също подозираше, че Даниел се преструва, защо не обяснеше това на Патси?

Нима беше съгласен да провали цялата вечер, само за да успокои жена си?

— Разбирам — промълви тя. — Мисля, че в такъв случай ще отида на театър сама.

— Добре... Чудесно. Ето — баща ѝ извади портфейла си. — Това ще стигне, за да покрие разходите по вечерята и за таксито до театъра и обратно до вкъщи. Ето ти и билетите. Съжалявам, Ан. Просто трябва да вървя...

— Всичко е наред — прошепна дъщеря му и той бързо тръгна към асансьора.

Ан сведе поглед към храната на масата. Внезапно всичко се сля в гама от цветове. От очите ѝ закапаха сълзи.

През първото действие от пиесата Ан трябваше да положи големи усилия, за да се концентрира. Мястото ѝ беше чудесно и представлението беше добро, но тя не можеше да не обръща внимание на празното място до нея. Как беше възможно баща ѝ да изпълнява капризите на Патси и Даниел? Нима по този начин изкупваше вината си, че прекалено често беше далеч от тях? Но нима не се чувстваше виновен, че беше отсъствал от целия живот на родната си дъщеря?

Очите ѝ отново плувнаха в сълзи. Прииска ѝ се майка ѝ да е до нея. Щеше да ѝ разкаже всичко, и тя щеше да я разбере...

Когато след края на второто действие лампите светнаха, до нея приближи една жена в елегантен костюм и леко я потупа по рамото.

— Извинете — любезно попита тя. — Седи ли някой до вас? Дъщеря ми и аз не можем да си намерим места една до друга...

— Моля — прекъсна Ан обясненията ѝ. — Заемете мястото. Баща ми няма да дойде... — опита се да потисне риданията, които напиреха в нея. — Можете да използвате и моето място, защото си тръгвам.

Ан взе чантата си и мина край жената, която учудено я гледаше. Проправи си път през хората, излезли във фойето през антракта, спусна се по стълбите и се озова на павираната улица пред театъра.

Въздухът беше топъл и мек, нежно галеше бузите ѝ. Ан застана пред един пеещ фонтан по средата на площада, свали обувките си и потопи крака във водата. По небето мигаха ярки звезди, сякаш ѝ даваха някакъв знак.

Тя въздъхна. Обзе я желание Филип да бъде до нея. Огледа се наоколо и забеляза две зелени телефонни кабинки. Запъти се към тях. Погледна номера на семейство Конрад в указателя и набра.

— Ало? — чу се спокойният глас на Филип.

— Филип, намирам се в центъра на Сиатъл, близо до фонтана. Защо не дойдеш при мен?

Тридесет минути по-късно Филип пристигна.

Ан седеше на ръба на фонтана с потопени във водата крака и гледаше летящите нагоре струи. Филип приближи и я прегърна през раменете.

— Извинете — прошепна в ухото ѝ той.

— Да? — погледна го въпросително тя и на устните ѝ се появи усмивка.

— Заето ли е мястото до вас?

— Не, свободно е — тя подробно огледа Филип. Беше облечен в широка синьо-зелена блуза и къси панталони в тютюнев цвят. — Но вие ми изглеждате приемлив. Защо не седнете?

Той се усмихна и седна до нея.

— Какво стана със срещата ти? Мислех, че това ще е голямата ти вечер с татко.

— Отзоваха го.

— Наистина ли? Не знаех, че имаме спешна работа във фирмата.

— Повикаха го Патси и Даниел. По спешност. Всъщност, обадиха му се в ресторанта.

— Какво се е случило?

— Вероятно нищо. Мисля, че Даниел просто се опитва да привлече вниманието на всички.

— Тази глезла! — Филип прокара пръст по ръба на фонтана.

— Така че татко се върна при глезлата.

Филип я прегърна през кръста.

— Какво мислиш да правиш сега?

Ан избърса бузата си с ръка.

— Не зная.

— Нека да отидем да танцуваме! Да танцуваме ли?

— Да, в хотел „Санбърн“. Чувал съм, че там всяка вечер се организират танци. А когато вечерите са топли, отварят вратите към терасата, за да може да се танцува на открито.

Ан го погледна. Последното нещо, за което би се сетила бяха танците, но може би идеята на Филип не беше чак толкова лоша.

— Не зная... — поколеба се тя.

— Хайде, Ан — Филип леко я притисна към себе си. — Зная, че много ти се е насъбрало, но...

— Зная — засмя се Ан. — Трябва просто да изтрия всичко от съзнанието си и да се веселя.

— Нещо такова. Толкова ли е лошо?

— Не — отвърна бързо тя. Почувства се виновна, че е накарала Филип да дойде при нея посред нощ, за да слуша оплакванията ѝ.

— Е? — попита той и леко потърка врата ѝ. — Какво ще кажеш?

Ан го погледна. Изглеждаше щастлив, сякаш нямаше никакви грижи. А може би наистина нямаше. Тя посегна и го погали по лицето, после го целуна.

Филип Конрад. Той знаеше всичко за богатия и изискан свят, който така я привличаше. И въпреки всичко сякаш не принадлежеше към него. Беше различен от останалите. Или не беше?

Филип нежно ѝ се усмихна.

— Зная, че си разстроена заради баща си, Ан, но... надявам, се, че това няма да те накара да си заминеш.

— Все още не зная какво ще направя. Първо ще разбера какво се е случило с Даниел.

— Да, по ако е било просто поредната ѝ преструвка, не си отивай!

— Какво искаш да кажеш?

— Нима не разбираш? Даниел и Патси се опитват да породят вражда между теб и баща ти. Не се поддавай.

— Защото мислиш, че не трябва, или защото искаш да остана в Сиатъл?

Филип взе дланта ѝ и целуна върховете на пръстите ѝ.

— Не зная. Мисля, че бихме могли чудесно да се забавляваме, преди да отида в Стан... — той внезапно спря.

— Преди да отидеш къде? — Ан го отблъсна и внимателно се вгледа в лицето му. Филип отклони поглед към фонтана.

— Преди да отида в Станфорд — промълви той.

— Решил си да отидеш в Станфорд? — Ан не можеше да повярва на ушите си. — Но аз мислех, че искаш да се откъснеш, да направиш нещо различно! Какво стана с мечтата ти за морска биология в университета? Ами с фотографията?

— Това, че отивам в Станфорд не означава, че не мога да уча биология или да се шляя насам-натам с фотоапарата си — избухна Филип.

— Да, но ти казваше, че...

— Забрави какво съм казвал. Какво по дяволите искаш да направя? Да пропусна шанса да постъпя в такъв реномиран колеж? Такова нещо се случва веднъж в живота и аз ще бъда луд, ако не се възползвам от шанса си.

Ан се опита да се успокои.

— Разбира се, че е голям шанс, Филип, и аз щях много да се радвам за теб, ако това беше мечтата ти. Но ти ми каза, че искаш да разчупиш традициите и да направиш нещо по-различно.

— Така ли? Е, добре, значи съм си променил мнението — рязко каза Филип. — Попитай баща си дали не иска на стената в офиса му да виси диплома от „Станфорд“. Попитай го дали това не би направило живота му по-лесен. Но ще ти кажа предварително, отговорът му ще бъде: „да“! Баща ти ще ти отвърне: „Да, бих искал да имах такъв шанс“. Той е прекарал години наред, работейки по осемнадесет часа на

ден, за да се утвърди. Но докато той се опитва да задържи всеки свой клиент с тази негова университетска диплома, пред вратата на баща ми се тълпят със стотици. Баща ми има време да се разхожда с яхтата си, да се забавлява, да се радва на живота си.

— Да, но той е искал да бъде адвокат — настоя Ан. — А ти ми каза, че адвокатите само си губят времето...

— Забрави за това, Ан — рязко я прекъсна Филип. — Ти не разбираш.

— Напротив, разбирам. За теб животът е низ от приятни преживявания. Добрите неща сами идват при теб. Трябва да ти е много трудно да се откажеш от още една лесна плячка. „Хей! Ще постъпя в Станфорд! Ще стана богат адвокат! Звучи чудесно! И лесно!“

Ан знаеше, че бръщолеве, но не я беше грижа за това.

— Ан... — започна Филип.

— Бог знае, че е трудно да постигнеш нещата, от които истински се интересуваш. Защото трябва действително да преминеш през много препятствия.

— Аз наистина работя упорито, Ан.

— Ти не знаеш какво е значението на думата „работа“ с формалните задължения, които трябва да изпълняваш във фирмата на баща си. Погледни се! Имаш собствена секретарка, а си само на осемнадесет години! А сега дори настояваш за собствен офис.

Филип трепна от изненада.

— Кой ти каза, че...

— Просто ми се къса сърцето като виждам как пропиляваш таланта си.

— Виж, Ан, просто не мога да се справя с това — запротестира Филип.

— Не, наистина не можеш. Филип. Сега вече го знам. И винаги ще го помня.

ПЕТНАДЕСЕТА ГЛАВА

Ан се беше запътила към стаята на Моника, когато чу остър глас зад себе си.

— Извинете, госпожице Тримейн.

Момичето рязко се извърна и видя едра жена в бяла престилка на медицинска сестра.

— О, извинете, стреснахте ме... — тя се загледа в посивялата коса на жената и в острите ѝ обувки и наистина я обзе страх. — Аз съм Ан Уайт. Какво става? Коя сте вие? Да не се е случило нещо лошо с Даниел?

Сестрата сви нетърпеливо устни.

— Аз съм назначена да се грижа за Даниел. Мога да ви успокоя. Не ѝ се е случило нищо сериозно. Просто исках да ви попитам къде е шкафът със спалното бельо.

Ан тръгна към шкафа и пътъом попита:

— Значи Даниел не е болна?

Сестрата отвори шкафа и измъкна купчина хавлиени кърпи.

— Тя има нужда от чист въздух и разумно хранене. Още днес ще се оправи, ще видите.

— Но аз си мислех, че Патси се грижи за Дан...

— Госпожа Уайт смята да напусне града след няколко часа. Нае ме да наглеждам дъщеря ѝ, докато отсъства — сестрата пое към хола.

— О — прошепна Ан на себе си.

Чу как една врата се отваря и затваря. После настъпи тишина. На стената срещу нея стояха фотографии на Моника и Даниел като малки деца. Личицата им бяха пълни и усмихнати. Зад гърба ѝ се носеше цъкането на големия стенен часовник. Къде бяха всички?

Ан почука на вратата на Моника, но не получи отговор. Тя пое дълбоко въздух и тръгна надолу.

Излезе в градината, откри една пейка и се опъна на нея. Щеше ѝ се да почете малко. Но мислите ѝ не можеха да се съсредоточат върху

книгата, непрекъснато се връщаха към предишната нощ — внезапното тръгване на баща ѝ от ресторанта, караницата с Филип...

Наблизо се разнесе гласът на Моника:

— Ан!

Ан сложи ръце като фуния пред устните си и извика:

— Тук съм, на пейката.

Моника се появи по пътеката.

— Ето те! — каза тя. — Къде ли не те търсих. Трябва да ми помогнеш.

— Какво се е случило? — разтревожено попита Ан. Моника прокара пръсти през косата си и заби поглед в спортните си обувки.

— Не зная дали ще мога да издържа...

— Добре — прекъсна я Ан. — Да не се е случило нещо с Даниел?

Моника гневно присви очи.

— Не ѝ вярвам. Всичко това е толкова обидно...

— Какво?

Моника въздъхна.

— Около час, след като ти и татко тръгнахте към „Сайко“, мама влезе в стаята на сестра ми и я намери простряна на пода.

— О, не! Мислех, че е почнала да се оправя.

— Тя все още не се храни, Ан — Моника се разплака. — Изхвърляше храната в тоалетната. Онези вкусни неща, които Сара приготвяше специално за нея.

— Сигурна ли си?

— Напълно. Видях я да го прави.

— О, Господи! — прошепна Ан. — Тя има нужда от помощ.

— Така каза и доктор Пайк.

— Доктор Пайк?

— Да — Моника прегърна коленете си. — Мама му позвъни и той пристигна веднага. Направи го заради мама, защото са приятели. Прегледа Даниел и каза, че иска да я изпрати в клиника, където ще ѝ обръщат внимание и ще ѝ приложат специално лечение.

— Много разумно.

Моника поклати глава.

— О, не. Мама не се съгласи. Тя иска Даниел да остане у дома. Затова нае онази сестра, която направо се търкала по стъпалата.

Работата е там, че Даниел е по-зле и мама и татко се карат.

— Сестрата ми каза, че майка ти заминава извън града.

Сините очи на Моника отново се напълниха със сълзи.

— Когато доктор Пайк си тръгна, те се скараха жестоко...

— Съжалявам, Моника — Ан нежно прегърна момичето. —

Имам усещането, че вината е моя.

— Не. Това продължава от известно време насам. Няма нищо общо с теб — Моника умолително я погледна. — Трябваше да ги чуеш как си крещат... И друг път са се карали, но никога така, както този път.

Ан прехапа устни и притисна още по-плътно доведената си сестра към себе си.

— Какво... Какво си казаха?

— Същите стари неща, наистина. Татко се ядосваше на Даниел, обвини мама, че се опитва да провали вечерта му с теб. Каза, че тя не може да се справи с Даниел. Тогава мама го обвини, че прекарвал прекалено много време извън къщи — първо заради работата му, а сега и заради тебе...

— Но аз почти не го виждам...

— Зная.

— „Кога за последен път си завел Даниел и Моника в «Сайко»?“ — изимитира Моника майка си. — Беше сърцераздирателно. Сега мама си събира багажа. Отива в планината да си почине. А татко всеки момент ще тръгне към офиса, макар че е неделя. Но няма да накара Даниел да отиде в клиника, за да не разстрои още повече мама. А тя трябва да постъпи в клиника! Може да умре!

— Да вървим — Ан дръпна Моника и двете се затичаха по посипаната с пясък пътека. Щеше да накара баща си да разбере колко сериозно е състоянието на Даниел.

Когато стигнаха до входа на къщата, баща им вече беше до гаража. Очите му бяха студени като ледени блокчета.

— Татко! — извика Ан. — Почакай!

Той се спря и се обърна.

— Мислех, че още спиш, Ан. Как беше пиесата, скъпа?

Ан мълчаливо поклати глава, пое дъх и каза:

— Татко, не мисля, че си даваш сметка колко сериозно е положението на Даниел.

— Почакай малко, Ан... — започна баща ѝ.

— Тя има нужда от специализирана лекарска помощ. Моника казва, че Даниел практически е престанала да се храни.

— Даниел трябва да отиде в клиника, татко — умолително го погледна Моника. — Познавам сестра си. Ще стане още по-зле, ако не я излекуват.

Господин Уайт безпомощно ги изгледа.

— Е, момичета, мисля, че правите прекалено голям въпрос от това. Патси нае една чудесна медицинска сестра, която ще се грижи за Даниел...

— Тя няма нужда от медицинска сестра, татко, а от професионална лекарска помощ! — извика Моника.

— Съжалявам, момичета. Патси вече взе решението си. Тя не иска Даниел да бъде изпратена в клиника и може би е права. Може би Даниел трябва да реши проблема си в обкръжението на семейството си. Без множество любопитни очи.

— Но, татко! — продължи Моника. — Как си представяш, че тя ще се оправи без лекарска помощ?

Господин Уайт понечи да тръгне.

— Ще обсъдим този въпрос по-късно. Сега трябва да вървя в офиса. Чака ме много работа.

Моника разплакана се втурна в къщата. Ан отчаяна гледаше как баща ѝ влиза в гаража и след минута излиза от там с колата.

Какъв човек беше баща ѝ все пак? Изглежда вечно бягаше от проблемите и трудните ситуации. Започваше да се чуди как е изтърпял толкова дълго време на остров Пери. Изглеждаше така, сякаш наистина предпочита да изложи на риск живота на Даниел, само за да избегне конфронтацията с Патси, която пък не искаше проблемите на дъщеря ѝ да се разчуют из обществото. Той просто подминаваше проблема, защото така беше най-лесно.

Гигантските рододендрони на Патси се поклащаха на лекия вятър. Въздухът ухаеше на кедър и борови иглички. Изглеждаше невероятно такова красиво място да бъде толкова пълно с болка. Ан се огледа наоколо и разбра, че не може да остане.

Тя бавно влезе в къщата. Надяваше се да открие Сара в кухнята, но вместо това попадна на Патси, която нервно пишеше нещо върху лист хартия. Беше си сложила слънчевите очила, чантата висеше на

рамото ѝ. Имаше вид на човек, който всеки момент ще си тръгне. Ан застана на прага. Не знаеше какво да каже.

Внезапно Патси вдигна очи и я видя. Изправи се и вдигна очилата си нагоре.

— Здравей, Ан — хладно каза тя. — Какво правиш тази сутрин?

Ан почувства, че смелостта ѝ нараства. Тя погледна Патси право в очите.

— Моника и аз приказвахме с татко за Даниел.

Патси отново погледна надолу и продължи да пише.

— Така ли?

— Моля те, опитайте с клиниката. Ние наистина се тревожим за Даниел. Тя не яде ястията, които Сара...

— Достатъчно, Ан — прекъсна я остро Патси.

— Но...

— Ти нищо не знаеш за дъщеря ми. Тук си само от три седмици. Сега вече знам, че си чудесно момиче, Ан. Но трябва да разбереш, че тук много неща се правят по различен начин. За нас достойнството и уединението са много важни.

— Те са важни и за мен! — извика Ан. — Но здравето на Даниел е много по-важно!

Патси сви устни, сякаш се опитваше да контролира гнева си.

— Нямах право да влизаш в къщата ми и да ми даваш съвети как да се държа с дъщерите си. Достатъчно трудно ми беше да понасям...

— Да понасяш да се меся в живота ти ли?

— Трябва да разбереш колко трудно ми беше — започна Патси.

— Връщам се на остров Пери — прекъсна я Ан. — Може би с татко ще се разберем след време, но за сега е невъзможно.

Патси бавно се отпусна на близкия стол. В очите ѝ пролича облекчение.

— Много съжалявам.

— Довиждане, Патси. Благодаря, че ме оставихте да поживея известно време с вас. Надявам се, че Даниел ще се оправи. Просто такава чувство имам.

— Благодаря ти, Ан — отвърна Патси и очите ѝ се наляха със сълзи. — В момента имаме нужда от баща ти повече от всякога. На него разчитаме да ни помогне.

Ан кимна и излезе от кухнята.

Влезе в стаята си и седна върху леглото.

Думите на Патси още звучаха в ушите ѝ.

„Разчитаме на баща ти. Нуждаем се от него повече от всякога.“

Патси и Даниел очевидно смятаха, че баща ѝ е някакъв принц, който съществува само за да разрешава проблемите им и да прави живота им по-лек и приятен. Как можеше баща ѝ да носи подобно бреме?

Внезапно се сети за остров Пери и за най-трудните си моменти там. Студените и ветровити зими. Скуката. Летният лагер, който майка ѝ не можеше да си позволи. Чувството, че само пречи на майка си и Том.

И разбра.

Разбра, че не беше по-добра от Патси и Даниел! Беше прекарала години наред в мечти, че баща ѝ ще я спаси от проблемите ѝ. Когато нещата вървяха зле, тя се сецаше за него и си мислеше, че той ще я измъкне от този остров, за който тя беше прекалено добра. Много полесно беше да си фантазира, отколкото наистина да се постарее да преодолее проблемите. Сега правеше същото — очакваше баща ѝ да направи така, че лятото ѝ да премине както трябва. А може би и целият ѝ живот!

Ан скочи и се втурна към стаята на Моника. Доведената ѝ сестра лежеше по корем на леглото и четеше списание.

— Моника, трябва да напусна Сиатъл възможно най-бързо.

— Какво приказваш? Защо?

— Връщам се на остров Пери. Много ми е трудно да ти обясня сега, но знаей, че точно това трябва да направя.

— Не си отивай, Ан. Ти си единственият човек с малко мозък наоколо. А... Ами Филип?

— Не мисля, че Филип ще изпита желание да ме види в близко бъдеще.

Моника озадачено я погледна.

— Това също ще ти обясня друг път — каза Ан. — Можеш да ми дойдеш на гости на острова. Малко е неугледен, но може и да ти хареса.

— Сигурна съм, че ще ми хареса, Ан, но не мога. Не мога да оставя Даниел, особено сега.

Ан кимна.

— Ще те видя след малко. Сега трябва да се погрижа за някои неща.

За няколко минути Ан беше събрала багажа си, беше се обадила на летището, за да си запази билет и беше поръчала такси. Но не можа да се свърже с баща си.

Когато набра номера на офиса, секретарят му каза:

— Съжалявам, но господин Уайт в момента е ангажиран и не може да говори с вас. Да му предам ли нещо?

— Кажете му, че дъщеря му Ан го търси — тя дръпна ципа на сака си. — Ще изчакам да чуя отговора му.

— Съжалявам, не мога да го обезпокоя точно сега.

— Добре, чудесно! — Ан затръшна телефонната слушалка. Погледът ѝ се спря върху плюшения мечок, който баща ѝ беше подарил на аерогарата. Сърцето ѝ се сви, но тя взе играчката и напусна стаята с чанта в ръка. Моника я чакаше на стълбите.

— Моника — съжалявам, че така си тръгвам, но трябва да го направя.

— Как ще се прибереш у дома? — плачливо попита Моника.

— Ще хвана самолета за остров Шейн в един часа. Таксито пристига след няколко минути.

— Говори ли с татко?

— Не ме свързаха с него — Ан погледна през прозореца. Едно жълто такси приближаваше къщата. — Ще се отбия в офиса му на път за летището.

— Успех — усмихна се Моника. — Знаеш сградата, а офисът му е на шестдесет и петия етаж. Може би ще ти бъде трудно да влезеш там в неделя.

— Не се тревожи, ще вляза.

— Довиждане, Ан — каза Моника и сърдечно я прегърна.

Таксито спря пред един небостъргач. Ан подаде една банкнота на шофьора.

— Изчакайте ме тук.

Тя притича през фоайето и скочи в един отворен асансьор. Беше твърдо решена да види баща си, преди да си замине. Когато вратата се отвори на шестдесет и петия етаж, пред очите ѝ блесна табелка, на която пишеше: „Адвокатска кантора. Офиси на Уайт, Конрад, Шмид, Пъркинс, Хейуърт и Робъртс“. Прекоси тихия коридор и се озова в

елегантна приемна. От отсрещната врата излезе една жена на средна възраст с перли около врата и се запъти към бюрото.

Жената подозрително погледна към Ан, намести очилата си и попита:

— Да? Мога ли да ви помогна с нещо?

— Дойдох да видя баща си, Джим Уайт. Вътре ли е?

Жената нервно отвърна:

— Страхувам се, че точно сега е много зает. Защо не му оставите бележка?

Очите на Ан се заковаха в близката врата. Разбра, че трябва да рискува. Тя бързо мина покрай жената и натисна бравата.

— Моля ви, госпожице! — извика секретарката след нея.

Зад вратата Ан откри друга, по-малка приемна, от която се минаваше по коридор, водещ към отделните офиси. Беше чувала, че важните личности винаги си вземат ъглови офиси, затова решително закрачи надолу, подминавайки още една протестираща секретарка.

Накрая откри това, което търсеше — голяма дървена врата с надпис: „Джеймс Уайт — президент“ Пое дълбоко въздух и отвори вратата.

Там, зад огромното бюро седеше баща ѝ. Пред него стоеше отворена кутия с храна и купища дебели книги и папки.

— Татко? — извика тя.

— Хм? — когато я видя, лицето му пребледня.

Ан беше очаквала, че ще прекъсне някоя важна среща, а се оказа, че баща ѝ е сам. Защо не я пускаха при него?

— Здравей, скъпа — каза той и стана от мястото си.

— Опитях се да се свържа с теб — нервно започна Ан.

Баща ѝ погледна през прозореца.

— Съжалявам. Имах много работа. И нужда от малко спокойствие също.

— О, така ли? — саркастично отвърна тя. — Предполагам, че и в останалите случаи, когато съм имала нужда от теб, ти отново си се нуждаел от спокойствие.

— Скъпа, аз...

— Ти си този, който ме покани тук! А всичко, което правиш, е да отбягваш срещите с мен. Никога не мога да те откривя. Освен това си

прекалено зает, за да видиш какво става в дома ти. Мама поне щеше да има куража да се опита да се справи със ситуацията!

Чертите на лицето му се изопнаха. Беше го засегнала.

— Извинявай, татко — прошепна тя. — Просто не можах да се сдържа.

Той опря лакти на бюрото и зарови лице в ръцете си. Известно време нищо не каза, после вдигна поглед към нея.

— Майка ти може да се справи с много неща, Ан. С много неща, с които аз не мога. По това ти приличаш изцяло на нея, повярвай ми.

— Отивам на летището, татко. Прибирам се у дома.

Той сякаш не се изненада.

— Зная, че ти беше тежко при нас.

Ан приближи до бюрото и седна срещу баща си.

— Затова пък научих много. Повече, отколкото ти. И смятам, че ще бъда добре.

— Ан — започна господин Уайт. — Надявах се, че това лято ще бъде по-приятно у дома. Но сгреших. Както виждаш, бягам от много неща в личния си живот. Не е толкова лесно да се променя, колкото ми се струваше.

— Какво искаш да кажеш?

— Мислех, че ако прекарвам повече време у дома. Патси и момичетата ще се чувстват по-добре. Освен това предположих, че ако те поканя да изкараш лятото при нас, иде можем да започнем от там, откъдето сме спрели.

— Можем.

— Да, но не е толкова лесно. Има много... въпроси, които трябва да си изясня. Не мога да продължа да бягам от проблемите...

— Зная.

— Това, което не очаквах... може би ще ти е трудно да го разбереш... Не очаквах, че толкова приличаш на майка си — той отново скри лице в дланите си. — Все още съжалявам, че навремето ви напуснах.

— Можем да опитаме отново.

— Ще опитаме! — отвърна уверено баща ѝ и стисна ръката ѝ. —

Ан...

— Какво, татко?

— За Патси и Даниел. Зная, че ти е трудно да разбереш как понасям всичко това.

— Те са твоето семейство сега.

— Да. И този път трябва да направя всичко, за да го запазя. Не мога да избягам от тях така, както избягах от вас. Те рано или късно ще разберат, че ако те приемам, това не означава, че пренебрегвам тях.

— Разбирам те — отвърна задавено Ан. — Трябва да тръгвам.

— Съжалявам, че ти наговорих тези неща.

— Трябваше да науча истината, татко.

— Добре — тихо отвърна баща ѝ. В очите му се появиха сълзи. Той заобиколи бюрото и я прегърна. — Обичам те, Ан.

— Аз също те обичам, татко — прошепна момичето. После взе чантата си и се отправи към вратата.

ШЕСТНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Полет двеста и две за остров Шейн ще започне след десет минути — обяви приятен женски глас по високоговорителя.

Ан пъкна ръце в джобовете на якето си и се загледа през прозорците на терминала. Въпреки че нямаше търпение да се прибере у дома, не можеше да забрави болката по лицето на баща си и горчивината в гласа си, когато разговаряше с Филип край фонтана. Нещо в нея я подтикваше да се върне и да се опита да поправи нещата. Но сърцето ѝ подсказваше, че постъпва правилно, като си заминава.

Спомни си за пристигането си в Сиатъл. Беше само преди три седмици. Колко се притесняваше, че няма да бъде облечена подходящо! И нямаше търпение да опознае изискания бляскав живот в големия град. Сега всичко това ѝ изглеждаше много глупаво.

— Още не се е качила на самолета! — извика познат глас зад гърба ѝ.

Обърна се. Беше Филип. До него стоеше Моника. Изглеждаха така, сякаш бяха пробягали целия път от входа до терминала. Под очите на Филип се виждаха тъмни кръгове, не беше се бръснал.

— Здравей, Ан — каза Моника и се отпусна на стола до нея.

Очевидно беше навлякла набързо широката си блуза и ластичния клин. Косата ѝ беше прикрепена назад с бяла диадема.

— Надявам се, че нямаш нищо против, че се обадох на Филип и му съобщих за заминаването ти. И двамата искахме да те изпратим — тя се наклони към ухото ѝ и прошепна: — Какво се е случило снощи? Филип изглежда толкова разстроен!

Ан напрегнато се взираше във Филип, без да обръща внимание на Моника.

Накрая доведената ѝ сестра стана.

— Отивам да купя нещо за пиене. Връщам се веднага.

Филип седна до Ан. Косата му беше рошава и сплъстена.

— Здравей — тихо каза той.

— Здравей. Не трябваше да биеш целия този път до тук.

— А ти не трябваше да си тръгваш, без да ми кажеш довиждане.
Ан се загледа в умореното му лице.

— Снощи се държах доста грубо. Не мога да повярвам, че си решил да ме изпратиш.

— Да, не исках да чуя снощните ти думи, но ти все пак каза неща, които трябваше да бъдат казани — той взе ръката ѝ. — Не съм срещал друга като теб, Ан. Ти ме накара да преосмисля живота си. Живот на привилегии и безкрайни възможности за избор.

— Само запомни, че можеш да направиш с живота си каквото си поискаш, Филип — тя сведе поглед към разръфания подгъв на джинсите си.

— Ще ти пиша. Мога ли да ти дойда на гости някой ден?

— Защо не? — усмихна се Ан. — Зависи от писмата ти.

Моника се появи с три кутийки газирана вода и подаде на всеки по една. После отвори своята и каза:

— Искам нещата да се оправят, Ан. Ще ми липсваш.

— Благодаря ти, Моника — Ан се изправи и я прегърна.

— Наблюдавай сестрата, която се грижи за Даниел. Изглежда ми опасна!

— Тази сутрин принуди Даниел да изпие шоколадово бананов шейк! — изкикоти се Моника. — О, щях да забравя! — тя бръкна в джоба на блузата си и извади от там един плик. — Казах на Даниел, че си тръгваш и тя ми даде това за теб.

Ан взе малкия розов илик и замислено го огледа.

— Бележка ли е?

Моника сви рамене.

— Много странни неща се случват напоследък.

— Довиждане, Моника — Ан отново прегърна доведената си сестра и се обърна към Филип. — Довиждане. Очаквам писмата ти.

Целуна го леко по бузата и изчезна през вратата за пътници.

Щом се настани на мястото си в самолета, Ан отвори плика.

„Скъпа Ан — пишеше Даниел — Моника ми разказа как двете сте настоявали пред татко да ме изпрати в клиниката. Може би сте прави. Може би наистина ще изглеждам по-добре, ако сложа някое и друго кило — така

поне ще мога да се отървавам от нахалници. Разбрах, че в някои от тези клиники правят и масажи.

P.S. Благодаря за украсата — въпреки че мама вдигна такъв шум за тапетите си.

P.S.S. Защо не ми каза довиждане, лошо създаване такова?“

„Ха! Ще видиш ти, Даниел!“

Лека усмивка се плъзна по устните на Ан. Това беше начинът, по който Даниел обявяваше примирие, без да се налага да се извинява. Не беше опознала Даниел напълно. Сега знаеше: под хладната маска на доведената ѝ сестра със сигурност имаше нещо, което си струваше да бъде открито.

Ан гледаше спокойните води, докато фериботът приближаваше остров Пери. Пое дълбоко соления въздух и остави вятъра да разроши косите ѝ.

Очертанията на острова ставаха все по-ясни. Тя се облегна на перилата на ферибота и успя да различи скалистите плажове, лодките в претъпканото пристанище, морския магазин на хълма, виещия се нагоре път...

Чувството на неприязън към острова беше изчезнало. Сега той ѝ се струваше като тихо убежище. Не като място, на което щеше вечно да си остане, а като дом, в който винаги можеше да се завърне.

Когато фериботът спря, Ан взе сака си и слезе на брега. Мина през боядисания в бяло и зелено фериботен офис. Както винаги, на прага стоеше старият Ал Джордънсън.

— О, но това е малката Ани Уайт! — весело извика Ал. — Не съм те виждал скоро. Къде беше?

— Здравей, Ал — тя се усмихна мило. — Как си?

— Зает — намръщи се той. — Много хора идват това лято. Проклети богаташи с новите си велосипеди. За какво им е притрябвало да идват тук? Къде каза, че си била?

Ан въздъхна и се загледа в белите му вежди.

— В Сиатъл.

— А! Как ти се видя?

— Беше приятно, но за кратко, Ал — Ан сложи ръка на рамото му. — До скоро.

Момичето бързо се качи на един пикап, тръгващ от пристанището. Беше на хора, с които миналото лято беше почиствала стриди — видяха я и ѝ предложиха да я откарат. Когато приближиха до магазина за морски продукти, Ан скочи на земята и помахаше с ръка на познатите си.

— Благодаря. Ще се видим скоро!

— Ан Уайт! — възкликна Алис Кристенсен, щом я зърна през стъклото на вратата. — Защо не се обади, че се връщаш?

— Алис! — извика радостно Ан и се втурна в магазина.

— Майка ти щеше да ми каже, ако знаеше — погледна я строго Алис. — Е, добре, какво се е случило?

— Реших да ви изненадам, Алис! — засмя се Ан.

Пълната жена подозрително я изгледа.

— Баща ти да не те е изгонил?

— Не! — продължи да се смее Ан, като междувременно се чудеше какво точно да каже. Всяка новина, която Алис научаваше, се разпространяваше из острова със скоростта на светлината. — Просто се уморих от големия град. Освен това ми липсва мама.

Ан автоматично отиде до фризера и го отвори. Измъкна оттам един сладолед и подвикна:

— Ще ти го платя.

— Не се притеснявай — сви устни Алис. — Това ще ми е подаръка за завръщането ти.

— Благодаря. Мога ли да използвам телефона ти, Алис?

Ан тръгна между рафтовете. Претъркваният със стока магазин ѝ изглеждаше чудесен. Внезапно се почувства като Дороти, завърнала се вкъщи от страната Оз — така жадно поглъщаше всички детайли, които преди беше възприемала като даденост.

Майка ѝ вдигна телефона веднага.

— Мамо? — развълнувано каза Ан. — Обаждам се от рибния магазин. Вече съм си у дома!

— Ан! — извика майка ѝ. — Вече си у дома!

— Можеш ли да дойдеш да ме вземеш от тук?

— Ан? — гласът на майка ѝ стана сериозен. — Какво се е случило? Добре ли си? Да не си се скарала с баща си?

— Добре съм, мамо. Просто ми се прииска да се върна вкъщи.

— Веднага идваме, скъпа. Том и аз. Тъкмо поливахме градината.

— Добре.

Ан довършваше черешовия сладолед, когато пикапът на Том приближи до магазина. Вратата откъм страната на майка ѝ се отвори в движение.

— Ан! Скъпа!

Тя се спусна към дъщеря си с разтворени ръце, прегърна я и после я отдалечи от себе си, за да я огледа добре.

Ан погледна красивото развълнувано лице на майка си. Носът ѝ беше излющен, а косата — изсветляла от слънцето.

— Ан, изглеждаш пораснала. Какво имаш на лицето си? Грим?

— Не — направи гримаса момичето.

Том приближи и също прегърна Ан. И той беше загорял. Джинсите и спортната риза му придаваха младежки вид.

— Хей, хлапенце, наистина е хубаво, че се върна.

— Благодаря, Том — прошепна Ан.

Том метна багажа ѝ на задната седалка на пикапа и тримата поеха към дома.

Майка ѝ потупа Ан по бедрото и се обърна към Том.

— Имам чувството, че години съм била разделена от моето бебче.

Том хвърли поглед към Ан. Очите им се срещнаха и двамата избухнаха в смях.

— Тя не е бебе, Джил.

— А освен това съм отсъствала само три седмици, мамо — добави Ан.

— О, престанете, моля ви! — запротестира Джил Уайт. — Няма да те питам защо си решила да се върнеш по-рано от предвиденото — тя се усмихна с разбиране. — Ще си поприказваме по този въпрос, когато ти поискаш.

— Добре — кимна Ан.

Тя седеше кротко между майка си и Том и наблюдаваше околността. Навсякъде видя признаци на живот. От земята се показваха диви цветя. В небето кръжаха соколи.

— Тук имаме много работа, Ан — бърбеше майка ѝ. — Том е зает да изучава сивия кит, който беше изхвърлен на брега на остров Гоут преди две седмици. А аз правя нов парник. Миналата неделя Били Дотсън си счупи крака, когато изкачваше планината Хангмън, а ние с Том отидохме да му помогнем да се смъкне до долу...

— По-точно майка ти го смъкна до долу — пошегува се Том. — Аз почти си изкривих гърба.

— О, не беше така — запротестира през смях майка ѝ.

Ан се усмихна, докато Том и Джил продължаваха да се закачат. Отношенията между тях бяха толкова естествени, непосредствени. Бяха лишени от напрежението и манипулативните трикове, превърнали се в неизменна част от живота в къщата на баща ѝ. Как беше могла да си помисли, че им пречи?

Най-после стигнаха. Ан погледна към къщата — малка, но солидна и много близка до сърцето ѝ. Правите лехи в зеленчуковата градина на майка ѝ се открояваха със зеленината си върху тъмния фон на почвата. Плато дремеше на слънцето. Когато вратите на пикапа хлопнаха, той лениво вдигна глава и погледна приближаващата група.

— Нека да отпразнуваме случая с малко пушена съомга — извика Джил Уайт и погледна заговорнически към Том, който ѝ се усмихна в отговор.

Ан събу обувките си и сложи сака на малкото си легло. После обиколи малката къща, вдишвайки с удоволствие приятния ѝ аромат на опушено дърво. Том извади бутилка шампанско от хладилника, а майка ѝ започна да маже парчета от домашно приготвената пита с топено сирене.

— О, какво посрещане! — извика щастливо Ан. — Не си правете целия този труд заради мен.

— В живота винаги има поводи за празнуване, Ан — майка ѝ вдигна таблата със сандвичите и я изнесе на терасата.

Том сипа шампанско в три чаши и каза на Джил:

— Започни ти.

Ан пое чашата и любопитно ги изгледа.

— Имам да отпразнуваме две неща, Ан — каза майка ѝ и вдигна чашата си. — Първото е твоето завръщане. Добре дошла у дома. Липсваше ни много. Щях да умра от мъка, ако беше останала в Сиатъл цяло лято.

Том също вдигна чашата си и се усмихна на момичето.

— Второто нещо е, че Том и аз решихме да се оженим.

Джил Уайт се засмя лъчезарно и обви кръста на Том с ръка, Ан ги погледна объркано. Не знаеше дали да бъде радостна, тъжна или и двете. Тя се облегна на перилата на терасата и ги загледа, зяпнала от изненада. Очите ѝ пареха.

— Скъпа...

— Не, почакай — Ан едва събра сили да проговори. Усмихна се и почувства, че по страните ѝ се плъзгат топли солени сълзи. — Само ми дайте малко време, за да свикна.

Том нежно погали брадичката на майка ѝ и попита:

— Да ви оставя ли сами?

Ан видя обидата в очите на майка си и заекна:

— Аз... Аз...

Но щом Том понечи да тръгне, момичето импулсивно се пресегна и го хвана за ръката.

— Не си... отивай... моля те...

Взря се в чертите му. Докато лицето на баща ѝ беше напрегнато и остро, това на Том беше открито и спокойно. Едва наболата му червеникава брада му придаваше сериозен вид, но около очите му личаха весели бръчици. Беше лице, което майка ѝ обичаше.

— Наистина съм щастлива, повярвайте ми. Ще ми трябва малко време да свикна, но имам странното чувство, че от този брак ще излезе нещо.

Майка ѝ посегна и силно я прегърна. Плачеше.

— Том продаде къщата си. Мислим да използваме парите, за да разширим тази. Ще стане голяма и хубава, а за теб ще има широка спалня с баня към нея.

— Не е нужно да правите това — през сълзи отвърна Ан.

Разбра, че наистина се радва за тях. Чувстваше се много по-сигурна, отколкото в Сиатъл. Вече не възприемаше връзката на майка ѝ с Том като заплаха.

— Искам да ми бъдеш шаферка. Ще направиш ли това за мен, скъпа? — някак свенливо попита майка ѝ и стисна ръката на Том.

Ан се усмихна.

— Разбира се. Аз също ще бъда щастлива.

— Зная, че няма да ти е лесно, Ан — намеси се Том. — Но ако опиташ, това за мен ще означава много — той наведе влажните си очи надолу.

— Том, радвам се, че трябва да свикна с теб, а не с някой друг.

Ан отпи от шампанското си и внезапно попита:

— Колелото ми още ли е навън? Трябва да се срещна с някого.

Майка ѝ се усмихна и се притисна към Том.

— Навън е, скъпа. Предай на Райън много поздравии от мен.

Райън ѝ беше казал, че се е заел с работа в имението Баркли. Помагаше да се реставрира старата трикрила сграда, принадлежала някога на богат винарски род. Зърна Райън още щом приближи до имението. Стоеше на една стълба и удряше с чук по рамката на един прозорец. Загорелите му и силни ръце изпъкваха ясно на фона на бялата му тениска, а тъмно кестенявата му коса блестеше на слънцето.

— Хей! — извика Ан, когато момчето спря, за да вземе гвоздеа от устата си.

Райън се извърна и се втренчи в нея така, сякаш не можеше да повярва, че е тя.

— Сети ли се коя съм? — закачливо извика Ан и размаха ръце. — Върнах се!

Райън бързо слезе от стълбата и след минутка беше при приятелката си. На лицето му грееше щастлива усмивка. Той сложи ръце на кръста, въздъхна и погледна нагоре към небето.

— Откъде се появи така внезапно? Изненада ме. Какво става?

Ан спря пред него, на свой ред сложи ръце на кръста си и го изимитира:

— Какво става?

— Върна ли се?

— Засега.

— Какво значи това „засега“?

— Значи, че се наситих за известно време на Сиатъл и на побърканото семейство на баща ми.

Усмивката на Райън стана още по-широка. Сините му очи изглеждаха много светли и дълбоки върху загорялото му лице.

— Онзи приятел те е зарязал! Ан — изоставена! Страхотно!

— Не ме е зарязал! — отвърна Ан.

— Напротив, зарязал те е.

— Не е — тя отметна глава назад и звънко се засмя. — Престани, Харт.

— Не ми обръщай внимание. Всъщност, изобщо не ме интересува.

— Сигурно е така — каза Ан и го смушка в ребрата. — О, познай какво се случи!

Райън скръсти ръце на гърдите си и присмехулно я погледна.

— Какво? Някаква тайна ли ще ми съобщиш?

— Мама и Том ще се женят!

— Сериозно? И сега си на път да ги убиеш?

— Не, опитвам се да свикна с мисълта за брака им. Мисля, че ще се разбират чудесно. Том е много добър, освен това се канят да разширят къщата, за да не стане пренаселено в нея.

Последва дълго мълчание. Очите на Райън не слизаха от лицето ѝ. Той се приближи до нея и я докосна леко по ръката. Ан отмести поглед към дланта му.

— Радвам се, че се върна — прошепна Райън.

— Да. Скоро ще си поприказваме — гласът ѝ стана дрезгав. — Надявам се, че не съм ти попречила на работата. Трябва да вървя.

Ан стисна ръчките на велосипеда си. В гърдите ѝ се надигна странно чувство. Защо присъствието на Райън ѝ въздействаше по този начин?

— Ще се отбия у вас, когато свърша работа, Ани Банани! — извика момчето. — Трябва да поздравя щастливите влюбени.

Ан го проследи с поглед как се качва отново стълбата и прошепна:

— Ще те чакам.

СЕДЕМНАДЕСЕТА ГЛАВА

— Отивам за пощата — извика Ан през дупката на тавана във всекидневната.

Майка ѝ, Том и двама строителни работника поставяха дъски на пода на новопостроения втори етаж на къщата.

Майка ѝ надникна през дупката. Лицето ѝ беше зачервено от юлското слънце.

— Вземи вестник „Таймс“, един литър мляко и пакет гвоздеи.

— Добре.

Ан излезе на улицата и се качи в камионетката на майка си, паркирана до купчина дървен материал. Отбеляза си на ум, че трябва да напълни резервоара с газ. Предния ден двамата с Райън бяха отишли до остров Шейн и с часове обикаляха с камионетката, докато намерят най-хубавото място за къпане.

Ан въздъхна щастливо. Откакто се беше върнала у дома прекарваше чудесно. Дните бяха дълги и топли, а Том учеше нея и Райън как да управляват лодка.

Сега Райън седеше на стъпалата пред рибния магазин и пиеше газирана вода. Ан се засмя и се смъкна от камионетката.

— Какво правиш тук? Не си ли на работа?

— По-добре си вземи пощата, Ан — отвърна момчето. Държеше в ръцете си плик, в който като че ли имаше официални документи.

Без да каже дума, Ан влезе в пощенската служба и набра кода на тяхната кутия. Вътре имаше списание, две сметки, писмо, адресирано до нея и още един плик — същия като този, който държеше Райън. Тя го отвори, изпищя радостно и се втурна навън.

— Приета ли си? — погледна я нетърпеливо Райън.

— Приета съм! Приета съм! — заскача Ан и прегърна приятеля си. — А ти?

— И аз.

Двамата се хванаха за ръце и с викове заподскачаха нагоре-надолу.

— Какво става? — обади се Алис и показа глава през вратата. — Каква щуротия пак се каните да направите? Да не сте спечелили от лотарията?

— Кажи на Алис къде отиваш, Ан — каза задъхан от вълнение Райън.

Очите на Ан блестяха от щастие.

— Това е дълга история, Алис. Когато се върнах от Сиатъл, разбрах, че университетът във Вашингтон приема ученици от провинцията...

— Надарени ученици от провинцията — поправи я Райън, натъртвайки на първата дума.

— О, добре. Опитах се да се представя като надарена — пошегува се Ан. — И ето, че успях. Приеха ме!

— Какво? — възкликна Алис. — Искаш да кажеш, че отиваш в университета във Вашингтон?

— Да. Ще живея в общежитие, а за уикендите ще се прибирам у дома — Ан погледна към писмото си. — Ще посещавам лекции по английска литература, история, политология и френски.

— Трябва наистина да си много умна — доволно отбеляза Алис.

— Не, аз съм просто от онези бедни малки провинциалистчета, които хората в големия град съжаляват — усмихна се Ан. — Райън е този, който наистина е страхотен мозък и той също отива.

— Кой да си помисли, че толкова скоро ще ви загубим и двамата — поклати глава продавачката. — Влизайте вътре. Нека да отпразнуваме случая.

— Ти върви, Райън — каза Ан. — Аз имам още едно писмо, което трябва да прочета.

Огледа плика и видя, че на гърба му има обратен адрес. Писмото беше от Филип. Внимателно го отвори. Вътре имаше два листа, изписани с дребен решителен почерк.

„Скъпа Ан,

Току-що приключих с проучванията по едно дело и съм щастлив, че мога да ти напиша това писмо. Обзет съм от мисли по теб. Седя на бюрото на госпожа Петерсън и през прозореца се открива прекрасната гледка на залива и

града. Спомняш ли си деня, в който се качихме на ферибота, отидохме до Бейнбридж и хвърляхме камъчета във водата? Това беше един от най-щастливите моменти за мен през това лято. Подготвям се за постъпването си в Станфорд през есента, но искам да ти съобщя нещо — няма да уча право.

Реших да последвам съвета ти и да се запиша морска биология. Беше права, че хората трябва да работят това, което им доставя удоволствие, а това, което на мен ми доставя удоволствие е изучаването на растения и животни — и морето, разбира се! Благодаря ти, Ан. Може би, ако не бях те срещнал, щях да постъпя в юридическия факултет или все още щях да се лутам като слепец. Обаждам се на Моника при всеки възможен случай — за да проверя как са. Патси най-после се завърна от планината, а баща ти започна да прекарва повече време с тях напоследък. Дори ги води на Хавайските острови. Тежко задължение! Даниел продължава да се бори с проблема си с храненето, но поне започна да приема съвети, така че Моника е щастлива. Когато отида в Станфорд, ще ти изпратя адреса си. Моля те, пиши ми. Не искам да губим връзка. Означаваш много за мен.

Обичам те, Филип“

Сгъна писмото и го прибра обратно в плика. Вратата на рибния магазин проскърца и някой застана зад гърба на Ан.

— Имаш писмо? — попита Райън и нежно докосна рамото ѝ.

— Да, от Филип.

Момчето напрегнато я погледна.

— Липсва ли ти?

— Филип и аз сме приятели, Райън — спокойно отвърна Ан. — Но сме много различни... Въпреки това научих много от него.

— Той сигурно също е научил много от теб.

Ан погледна лицето на Райън, после отмести очи към пристанището и кимна:

— Може би си прав.

Ан се погледна за последен път в огледалото и нагласи шаферското венче на главата си. Беше направено от свежи цветя, събрани от членовете на градинарското дружество на остров Пери тази сутрин. Розовата ѝ рокля чудесно подходеше на бежовата рокля на майка ѝ.

— Готова ли си, Ан? — долетя от всекидневната нетърпеливия глас на Джил Уайт.

— Ето ме.

Майка ѝ изглеждаше красива и радостна. Семплата ѝ рокля подчертаваше стройното ѝ тяло. Русата ѝ коса проблясваше под короната от цветя. Дори си беше сложила малко грим. Червилото с малинов цвят, което Ан ѝ беше дала, ѝ придаваше свежест.

— Изглеждаш прекрасно, Ан! — възкликна Джил и взе ръцете на дъщеря си в своите.

— Ти също, мамо — отвърна засмяно Ан.

— Толкова се гордея с теб, скъпа! Зная, че невинаги ти е било лесно да живееш изолирана на този остров с побърканата си майка...

— Никъде не е лесно — възрази Ан.

— Но зная, че понякога се чувстваш в изолация тук и въпреки това успя да постигнеш толкова много — тя спря. — На времето чувствах, че решението ми двете с теб да живеем на този остров е правилно. И знаех, че ще дойде ден и ти ще ме разбереш.

— Разбирам те.

Майка ѝ въздъхна и се усмихна.

— Да, може би вече ме разбираш.

— Побързай, Джил! — на вратата се появи Ал Джордънсън, готов да ги отведе до мястото на празненството. — Спри да се притесняваш за външния си вид. Том е стигнал прекалено далеч, за да може вече да се откаже.

— О, Ал, няма да се превръщаш в стар мърморко точно в деня на сватбата ми, нали?

Ал сложи ръце на раменете ѝ и поклати глава.

— Не те чух да възразяваш, че съм мърморко преди петнадесет години, когато колата ти се счупи и старият Ал трябваше да я поправи.

— О, спри.

— Или когато ми се обади посред нощ да доведе лекар за твоето малко бебе — продължи той, с мъка сдържайки смеха си.

— Ти и Роза наистина ми помогнахте да оцелея, нали, Ал? — Джил докосна нежно бузата на стареца. — Какво щях да правя, ако не живеехте в съседната къща? Съмнявам се, че щях да се справя.

— Аз също се съмнявам — пошегува се Ал. — И ако Роза беше жива, също щеше да се съгласи с мен. Бог да я благослови.

Ан стисна окуражително ръката на майка си. Бяха пристигнали на мястото на сватбената церемония. Към огромната поляна в близост до залива прииждаха хора. Бяха опънати скари, а по дърветата висяха бели панделки. Децата, облечени в най-новите си дрехи, играеха под големите мандрови дървета, а старите дами седяха на сянка и си вееха с ветрила.

Ан познаваше и последния човек от тълпата. Беше израснала сред тези хора, те я подкрепяха, когато получаваше училищни награди, наемаха я на работа през лятото.

Щом пикапът спря, тълпата утихна. Ал помогна на булката да слезе и я поведе към брега, където щеше да протече тържествената част. Ан ги последва.

С гордост гледаше майка си и Том, застанали под голямо кедрово дърво и четящи пасажии от библията, а очите ѝ се насълзиха, когато стария Франк Несбит изсвири балада на цигулката си. После съдията обяви, че са вече мъж и жена. Хората започнаха да пляскат, да викат и да вдигат наздравници. Ан прегърна майка си, после Том и в следващия миг беше пометена от вълната желязци да поднесат поздравленията си.

Партито започна. Още двама цигулари и един акордеонист се присъединиха към Франк Несбит и всички започнаха да приказват едновременно. Ан се засмя и си проправи път през празнично облечената тълпа. Чувстваше се доволна и щастлива. Радваше се, че живее на този остров, но с нетърпение очакваше да замине в града, за да учи.

Научи много през изтеклите няколко месеца. Знаеше, че не може да разчита други хора да направят живота ѝ богат и интересен. Нито майка ѝ, нито баща ѝ, нито Филип бяха в състояние да сторят това вместо нея. Дори и Райън.

Майка ѝ отдавна беше разбрала най-важното: че човек трябва да знае какво иска, да вярва в себе си и да го постигне. Никой друг не можеше да свърши тази работа за когото и да е. Това просветление беше дало на Джил Уайт сили да живее пълноценен живот на острова дори след като съпругът ѝ я беше напуснал.

А сега Ан също беше разбрала. И щеше да използва това, за да изгради собствения си живот.

— Ан! — извика Райън и доближи до нея. Беше усмихнат. — Много вълнуваща церемония — отбеляза той. — А ти изглеждаш страхотно.

— Благодаря — отвърна Ан.

— Умирам от глад! — извика момчето. — Искаш ли да отидем и да си вземем нещо за ядене? — погледна я с надежда той.

Ан се засмя, взе ръката му и го поведе към дългата маса.

Когато стана време младоженците да се прибират, всички се събраха около тях. Джил хвърли закачлив поглед към дъщеря си, обърна се с гръб и запрати букета си право към нея, Ан посегна и го хвана.

— Ооо! — въздъхна колективно тълпата.

Ан се усмихна на майка си, погледна към букета и забеляза, че на края му е прикрепена малка бележка. Тя я отвори и прочете:

„Не бързай, Ан.

Обичам те, мама.“

Ан погледна към майка си и кимна. После заедно с Райън и другите гости помахна на отдалечаващите се младоженци.

Издание:

Елизабет Д'Анар. Лятото на Пепеляшка

Американска. Първо издание

ИК „Светулка-44“, София, 1996

ISBN: 954-8061-43-0

ЗАСЛУГИ

Имате удоволствието да четете тази книга благодарение на *Моята библиотека* и нейните всеотдайни помощници.

МОЯТА БИБЛИОТЕКА

<http://chitanka.info>

Вие също можете да помогнете за обогатяването на *Моята библиотека*. Посетете **работното ателие**, за да научите повече.